

REPUBLIKA SRBIJA
NARODNA SKUPŠTINA
TREĆA SEDNICA
PRVOG REDOVNOG ZASEDANJA
Treći dan rada
29. mart 2019. godine

(Sednica je počela u 10.05 časova. Predsedava Vladimir Marinković, potpredsednik Narodne skupštine.)

*
* *

PREDSEDAVAJUĆI: Poštovane dame i gospodo, nastavljamo rad Treće sednice Prvog redovnog zasedanja Narodne skupštine Republike Srbije u 2019. godini.

Na osnovu službene evidencije o prisutnosti narodnih poslanika konstatujem da sednici prisustvuje 77 narodnih poslanika.

Radi utvrđivanja broja narodnih poslanika prisutnih u sali, molim narodne poslanike da ubace svoje identifikacione kartice u poslaničke jedinice elektronskog sistema za glasanje.

Konstatujem da je primenom elektronskog sistema za glasanje utvrđeno da su u sali prisutna 103 narodna poslanika, odnosno da je prisutno najmanje 84 narodnih poslanika i da postoje uslovi za rad Narodne skupštine.

Obaveštavam vas da su sprečeni da sednici prisustvuju sledeći narodni poslanici: Đorđe Milićević i Marjana Maraš.

Nastavljamo rad.

Prelazimo na 5. tačku dnevnog reda – PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O BEZBEDNOSTI SAOBRAĆAJA NA PUTEVIMA (pretres u pojedinostima).

Primili ste amandmane koje su na Predlog zakona podneli narodni poslanici: Vjerica Radeta, Nataša Sp. Jovanović, Ružica Nikolić, Milorad Mirčić, Sreto Perić, Nikola Savić i Dušica Stojković.

Primili ste izveštaje Odbora za ustavna pitanja i zakonodavstvo i Odbora za odbranu i unutrašnje poslove, kao i mišljenje predlagača o podnetim amandmanima.

Pošto je Narodna skupština obavila načelni pretres, saglasno članu 157. stav 3. Poslovnika Narodne skupštine, otvaram pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Na član 1. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, kolegice Radeta.

VJERICA RADETA: Amandmani SRS na predlog ovog zakona su, zapravo, naš odnos prema neodgovornom odnosu vlasti prema građanima Srbije, u ovom slučaju prema poljoprivrednicima. Kada kažem neodgovoran odnos, onda mislim i na skupštinsku većinu i na Vladu Republike Srbije.

Nebojša Stefanović je pre dvadesetak dana rekao da će Vlada predložiti ovakve izmene zakona o kojima mi danas govorimo zato što su medijski bili mnogo napadani jer su tražili da se traktori i traktorski priključci registruju svake godine i, zamislite, taj zakon je donet prošle godine i tada nisu znali u kakvom su stanju i naši seljaci i putevi kojima voze svoje mašine, što je osnovni razlog zbog čega su njihova vozila neispravna, onda Nebojša Stefanović zaboravi da to stavi na dnevni red i mi imamo onda neverovatnu stvar da narodni poslanik podnosi ovaj predlog.

Naravno, svaki poslanik ima pravo, ali mi smo u utorak ujutru dobili ovaj predlog zakona da bi se o njemu u sredu ujutru već raspravljalo i da bismo mi sada izvlačili ovaj zakon i stavljali ove amandmane na sam početak sednice da bi se poštovao rok da zakon koji ste prošle godine doneli, odnosno taj deo zakona zapravo ne važi. Dakle, neodgovorno, neozbiljno, kao što smo i juče slušali ministra poljoprivrede, kada ste ovde seirili sami sa sobom, kako čovek ispriča kako malinarima nema nameru da pomogne jer država to ne može, kako će se doneti zakon, ali nema veze, to kada prođu maline i šljive, pa će onda da predloži neki zakon koji će im biti od pomoći, pa će onda, ali tek za dve godine, da reši problem protivgradni koji postoji u celoj Srbiji, pa onda otprilike malinari su krivi zato što su im mali posedi, zato što se duplirao broj onih koji se bave malinama itd.

Dakle, odnos vlasti prema seljaku je ispod svakog nivoa i mi upravo kroz izmene ovog zakona želimo da skrenemo pažnju na to. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala puno.

Reč ima narodni poslanik Marija Obradović.

Izvolite.

MARIJA OBRADOVIĆ: Hvala.

Kao predlagač zakona da prokomentarišem ovaj amandman. Nema prostora komentarisati amandman zato što je jako skromno i napisan i obrazložen. Zapravo, ova forma amandmana samo je otvorila mogućnost da poslanici radikala progovore nešto loše o vladajućoj većini po svaku cenu, o

ministru Stefanoviću po svaku cenu, jer teško je slušati i šta je to što su uspesi i rezultati ministra Stefanovića i MUP i onda ajde da iskoristimo bilo koju priliku.

Odnos države prema seljaku, prema zemljoradnicima, poljoprivrednicima, upravo se odslikava u ovom predlogu zakona, gde nam je bilo jasno da je nemoguće na terenu insistirati na primeni ovog zakona i nismo hteli da zatvaramo oči pred stanjem na terenu i hteli smo da usaglasimo ono što jeste realnost u Srbiji, a to je da poljoprivrednicima, zemljoradnicima, ljudima koji su vlasnici traktora, multikultivatora, radnih mašina, priključnih mašina koje se koriste uz traktore omogućimo da i dalje ostane trajna registracija, jer to jeste ono što je realnost na terenu.

Samo ovako, u saradnji poslanika vladajuće većine i MUP-a, odnosno naših članova Odbora za odbranu i unutrašnje poslove, u čijoj nadležnosti je ovakav predlog zakona, možemo da budemo servis građana. Ovo jeste jedini način i to je sasvim normalno da se u Parlamentu koriguju zakoni, da se prati sprovođenje zakona, reaguje odmah kako bismo mogli da izađemo u susret građanima, u ovom slučaju poljoprivrednicima.

Apsolutno su svi članovi Odbora glasali za to da se odbije ovakav amandman, jer ne mogu zaista da prihvatim nijedan od ovih šest amandmana koje je SRS podnela jer uopšte se ne slažu sa realnošću i znam, kada bi oni pogledali seljake oči u oči, isto ovo ne bi smeli da im kažu. Ali je mnogo lako govoriti ovde za mikrofonom. Kada čoveka gledate na terenu u oči, onda vam je jasno da ova izmena koju smo mi predložili je nešto što je najosnovnije i što je realnost na terenu. Mi moramo da gledamo realnosti u oči. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Obradović.

Pravo na repliku Vjerica Radeta.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Izgleda da je Marija Obradović bila skoro na nekom terenu za golf, a na terenu sa seljacima sigurno nije.

Kaže skromni su nam amandmani, skromna su nam obrazloženja. A ona neskromna ovde priča – ona, ja, njen zakon. Ovo je predlog Vlade Republike Srbije. Ona je samo, eto, kao predsednik Odbora izabrana. Ali zamislite koliko je njeno znanje skromno. Šest članova zakona menja, jedan joj nije dobar pa je nagovorila koleginicu iz poslaničke grupe da podnese amandman da to menja. Toliko o njenom znanju, o njenoj širini.

Ovo što govori Marija Obradović nisu argumenti. Zna, najlakše je reći vi ste skromni, vi ste loši, vi ste majmuni itd., sve ono što je njen rečnik, a u suštini ona pokazuje da niti zna šta je posao narodnog poslanika, niti zna šta je nadležnost Vlade.

Kaže, ona prati rokove. Pa ako prati rokove, onda bi trebalo da zna da ovo nije jedini zakon koji smo mi menjali zbog rokova, nego vi ne znate, vaša vlada ne zna da radi. Da su oni ozbiljni, i da ste vi ozbiljni da možete da ih

podučite, s obzirom na to da svaki treći mesec menjate zakone, onda biste rekli tamo vašim ministrima – u svakom ministarstvu zaposlite po jednog pravnika koji će samo pratiti rokove. Jer toliko često menjate zakone da ne stižu oni u Vladi da ih isprate i onda mi ovde zbog toga moramo da kršimo Poslovnik.

Naravno, šta Marija Obradović zna o Poslovniku, šta ona zna uopšte o radu Narodne skupštine? Žena se prošeta s vremena na vreme kroz ovu salu, ovo je valjda treći ili pet put da je uopšte nešto govorila, i ona će da govori o amandmanima Srpske radikalne stranke.

(Aleksandar Marković: Alo!)

(Vladimir Orlić: Vlado, interveniši ili ćemo mi.)

Sa „alo“ se ne dobacuje, kolega. Možete da se javite po amandmanu, pa možda ćete vi da kažete neki argument, za razliku od Marije Obradović, koja nije...

PRESEDAVAJUĆI: Hvala.

VJERICA RADETA: Nije, nije „hvala“. Dva minuta...

(Isključen mikrofoni.)

PRESEDAVAJUĆI: Hvala.

(Nataša Sp. Jovanović: Poslovnik.)

(Vjerica Radeta: Poslovnik.)

Polako, kolegice Radeta. Prvo se po Poslovniku javila Nataša Jovanović.

Prijavite se.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Hvala, gospodine Marinkoviću.

Povređen je član 162. i član 107. Poslovnika.

Evo živog i zdravog gospodina Komlenskog u sali, koji je predsednik nadležnog odbora koji po članu 162. Poslovnika o radu Skupštine, koji ja ne verujem da je uopšte ova gospođa koja predlaže ove izmene zakone, kao eksponent Vlade, u ovom slučaju Nebojše Stefanovića, ne što se ona toga setila ili SNS. Pa znate, kad bi oni razmišljali – baš sad gledaju i Martinović i Orlić kad stupa koji član zakona na snagu – kad bi to tako bilo? Nego resorno ministarstvo, odnosno ministar Stefanović i Vlada Republike Srbije, zbog kratkog vremenskog roka, jer treći april kuca na vrata, nisu imali mogućnosti. Zato je stigla ova odluka da nadležni odbor čiji je ona predsednik, odnosno predsedavajući, podnese izmenu ovog zakona.

Ali to ništa ne bi bilo sporno da ona nije drska i bezobrazna. A znate, kad neko to i jeste a ima elementarno znanje, onda to nekad može da bude i simpatično, naravno ako neko nije bahat, al' kad ništa ne znate pa kažete... (Isključen mikrofoni.)

PRESEDAVAJUĆI: Kolegice Jovanović, ja stvarno ne mogu da vam dozvolim da vređate Mariju Obradović.

(Nataša Sp. Jovanović: Ne, ona nas vređa.)

Smatram da nema smisla, niti ima bilo kakvo utemeljenje. A i nije kolegijalno, nije parlamentarno. Molim vas, nastavite dalje, ali nemojte da vređate, neću to dozvoliti.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Ja ne znam zašto vi to smatrate uvredom, a kada je gospođa govorila i rekla da su naši amandmani nikakvi, skromni, ovakvi-onakvi, jer ona nije kompetentna da o tome odlučuje, već, opet sam rekla, nadležni odbor, koji je u skladu sa članom 162. stavio u skupštinsku proceduru, vi niste reagovali.

Zaista je nemoguće bilo kakvu argumentovanu polemiku voditi sa osobom koja ne razume realnost i ono što mi promovišemo, a to je da Vlada Republike Srbije, i zato su ovakvi naši amandmani, dobili smo ih, i takođe u pet do 12 predlog zakona, tada i uoči same sednice i napisali ove amandmane, treba jednom zasvagda da shvati da ne ulazi u izmene pojedinih odredaba zakona koje su bile štetne kao i ova obavezna preregistracija onda kada zakuca to vreme da treba da stupi na snagu taj član. Neka vodi računa o interesima građana kao što to vodi SRS.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Smatram da nisam povredio Poslovnik...

(Nataša Sp. Jovanović: Jeste.)

Pogotovo član 162.

(Nataša Sp. Jovanović: Član 107.)

Član 107. Smatram da nisam i mislim da kolegica Obradović nije nikoga uvredila niti sam ikada čuo da je ona to generalno uradila, poznajući je. Tako da mislim da i u ovom trenutku nije to uradila.

Da li želite da se Narodna skupština izjasni u danu za glasanje?

(Nataša Sp. Jovanović: Ne.)

Ne želite.

Pravo na repliku Vladimir Orlić.

(Vjerica Radeta: A moj Poslovnik? Ne može! Stvarno nema smisla!)

VLADIMIR ORLIĆ: Hvala, gospodine predsedavajući.

Pa evo, zbog toga što su tražili da se obratimo ovako i na ovaj način ovi što su nešto mnogo nervozni od jutros, a nema razloga da budu. Nema razloga da budu, reč je o jednom zakonu koji bi trebalo da bude svima razumljiv. Je l' tako? Daje se predlog da se za 490.000 traktora, odnosno drugih radnih mašina omogući pomoć onim građanima koji su njihovi vlasnici. Je l' tako? Kad eliminišemo sve ono što je motiv ovde da se ovakve priče vode od strane predlagača amandmana, a motiv je, kao i milion puta dosada, lični animozitet, je l' tako, želja da se iskale na nekome koga ne mogu da podnesu. Uradili su to milion puta dosada, evo danas bi na Mariji Obradović.

Ali odstranite vi malo tu vašu motivaciju, pogledajte šta je predloženo, pogledajte šta ste predložili vi kroz amandmane. I kad se podvuče crta onako

vrlo precizno, da se samo suština gleda, Marija Obradović predložila je da se pomogne ljudima, poljoprivrednim proizvođačima, a vi ste svojim amandmanima rekli – e, ne treba da im se pomogne. Zašto? Zato što niste zadovoljni Vladom, zato što niste zadovoljni ministrom, zato što niste zadovoljni nekim rokovima i zato što, pre svega, niste zadovoljni Marijom Obradović.

Šta ko ovde razume, odnosno ne razume? Marija Obradović, kao savestan narodni poslanik i čovek, dama koja se ovim stvarima ozbiljno bavi, razume da je dobro pomoći poljoprivrednim proizvođačima, da je dobro za 490.000 slučajeva pronaći rešenje koje je tim ljudima na korist. Vi ne razumete da sabotirate tu ideju, ne razumete da ste protiv nečega što će svaki građanin u ovoj zemlji da pozdravi i da time ne pravite štetu ni Mariji Obradović, ni Ministarstvu, ni ministru, nego samo samima sebi.

Ako pričamo o stvarima koje neko razume, odnosno ne razume, mi ćemo ovo da usvojimo. I ovo ne zavisi uopšte od volje ili nedostatka volje onih ljudi koji su rešili da danas ovde naprave neki kaos, da se svađaju, da kažu sve najgore i najcrnje o bilo kome od nas. Mi ćemo ovo da uradimo i...

(Predsedavajući: Hvala.)

Još jedna rečenica, gospodine predsedavajući.

... I mi ćemo sa tim ljudima, kao što je gospođa Obradović rekla, moći ponovo da se u oči pogledamo. Šta ćete moći i da li ćete moći vi kada izađete sutra pred njih i kažete – ne, mi smo hteli da vam bude teže zato što smo sebični i zato što ne možemo da podnesemo SNS, to je pitanje za vas danas.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Pravo na repliku Vjerica Radeta.

VJERICA RADETA: U naredna dva i po minuta u okviru replike reći ću sledeće. Ne znam tačno šta znači „sabotirati ideju“, verovatno ne zna ni kolega koji je to malopre govorio, i sad demagoški pokušavaju da stave nama, srpskim radikalima, da smo mi protiv seljaka. Ne, nismo. Vi ste protiv seljaka. Vi ste pre samo godinu dana doneli zakon gde ste tražili da seljaci moraju svake godine da registruju traktore i priključne mašine. Vi ste to doneli, pre godinu dana! I onda kažete trebalo vam je godinu dana da shvatite da to nije u redu. Zašto? Zato što su mediji počeli da bruje o tome, zato što su ljudi počeli da vas prozivaju.

Kaže kolega Orlić – Marija Obradović se razume u to. Ne znam u šta. U traktor? U motokultivator? U šta se ona to razume? U ovaj zakon očigledno ne.

I nije ovo nikakva uvreda, gospodine Marinkoviću, nego činjenica. Kao što je za Mariju Obradović činjenica da su naši amandmani skromni i obrazloženje skromno. To ona misli. I neka misli, nemamo mi ništa protiv. Mi samo tražimo argumente, između ostalog, na ovo što je ona rekla u petak. Kaže

– očigledno se pokazalo da ovih godinu dana nije bio dovoljan rok da se naše društvo prilagodi novim standardima na kojima insistiramo itd.

Ko da se prilagodi? Da li je ona svesna šta je rekla u ovoj rečenici? Da bi se društvo prilagodilo, da bi se traktori registrovali svake godine, onda Marija Obradović, koja se u to razume, i njena vlast, i vaša vlast, treba da obezbedi kolske puteve, treba da obezbedi normalnu komunikaciju seljacima, da ne voze preko džomba nego da normalno mogu da dođu do njive, da normalno mogu da dođu do imanja, da normalno mogu da obrađuju svoje površine, a ne da sve to nemaju i onda samo ćemo im uvesti evropski standard. Ne damo im kredite povoljne da kupe traktore...

(Predsedavajući: Hvala.)

Nije „hvala“, nije „hvala“...

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala. Prošlo je dva minuta i 20 sekundi.

Marija Obradović, pravo na repliku.

Izvolite.

(Vjerica Radeta: Povredili ste Poslovnik.)

Nisam mogao da povredim Poslovnik dok ste vi govorili. Pa tražite povredu Poslovnika u toku vašeg govora. Dajte Mariji Obradović priliku da nešto kaže, nije problem.

(Vjerica Radeta: Ja da dam Mariji Obradović priliku?)

MARIJA OBRADOVIĆ: Mogu li ja da govorim? Da?

Ja ću tokom rasprave o ovom predlogu zakona u pojedinostima istrpeti sve uvrede koje budu iznete na moj račun, jer najmanje što imam pravo je danas ovde da lično budem uvređena, jer sam ja ovde ispred Srpske napredne stranke. Moje ime jeste potpisnik ovog predloga zakona, ali govorim u ime SNS i, svakako, Ministarstva unutrašnjih poslova, sa kojim smo u saradnji i pripremili ovaj predlog zakona. Istrpeću sve do eventualnih kletvi. Kad budu već kletve ka meni usmerene, onda ću se obratiti nekome drugom.

Sad da se vratimo na ovaj zakon. Radikalka Vjerica Radeta je podnela amandman na prvi član ovog predloga zakona, a sve vreme vam priča o jednom sasvim drugom članu zakona. Dakle, nije skoncentrisana ni toliko da govori o svom amandmanu. Ali nek ostane sve to po strani. Od naše rasprave koja zaista ne može da pomogne nijednom poljoprivredniku u Srbiji, koliko god se ja razumela u to ili vi mislite da se nisam razumela... Neće pomoći. Pomoći će samo usvajanje ovog predloga zakona, odnosno odbijanje amandmana SRS i radikalke Vjerice Radete. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Obradović.

Po Poslovniku Vjerica Radeta.

VJERICA RADETA: Hajde da se dogovorimo, gospodine Marinkoviću, da od ovog momenta poštujete član 27.

Razumem ja da vi imate veliku potrebu da se dodvoravate naprednjacima, zato što vaša stranka neće biti na njihovoj listi za sledeće izbore pa možda vi lično hoćete. Ali pogrešnom ste se obratili. Nije Marija Obradović taj faktor. Ona ovako i skače zato što joj je Vučić pre neki dan rekao da mu ona više neće biti potpredsednik, ono kad je pravio trijažu u stranci. Ali to je, naravno, njihova stvar.

Kaže Marija Obradović da ona ovde govori ispred Srpske napredne stranke. Ja ovde ne vidim Srpsku naprednu stranku. Vidim poslanike ili valjda stranku u ime koje se govori. Ali sad nemamo vremena još da je učimo i jezik; ona je bila samo spiker, čitala je što joj je već napisano pa onda tu nije valjda ni mogla da greši.

Dakle, ako Marija Obradović, ako bilo koji narodni poslanik po nekom amandmanu govori dva i po minuta, onda mora isto to vreme da se omogući i u replici i u povredi Poslovnika. Mi se ne zalažemo za skraćivanje vremena. Naprotiv. Da se mi pitamo i da mi donosimo ovaj poslovnik, ne bi bilo ograničenja uopšte u komunikaciji između narodnih poslanika ili narodnih poslanika i predstavnika Vlade. Mi mislimo da tu treba da bude potpuna demokratija, da tu bude zaista prava rasprava. Ali vi to nećete. E, ako nećete, onda ne možete da vežbate na nama, srpskim radikalima.

Ništa protiv nemam, bilo kome od naprednjaka dajte sedam minuta po amandmanu, reč nećemo reći. Ali u replici po tom istom amandmanu tražimo sedam minuta. Samo to od vas tražimo.

A kažem vam, vi vidite, nisam sigurna da uopšte u poslaničkoj grupi postoji neko preko koga možete to da završite. Izađite iz ove sale malo. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Smatram da nisam povredio Poslovnik, a i sami znate da svi predsedavajući, počevši od predsednice, kolege Arsića, pa i mene, pokušavaju i daju svima vremena i nikada nismo pravili problem oko 10, 20, 30 sekundi. Smatram da ne možete to da nam spočitavate. Tako da, što se tiče demokratičnosti i podsticanja dijaloga, mislim da to ne stoji.

Da li želite da se Narodna skupština izjasni u danu za glasanje? (Ne.)

Reč ima Vladimir Orlić.

VLADIMIR ORLIĆ: Poslednja intervencija predlagača amandmana je, čini mi se, potpuno razjasnila šta ko ovde razume, odnosno ne razume. Je l' tako? To je bila glavna dilema ovog jutra.

Meni je potpuno razjasnila da, izgleda, predlagač amandmana ne razume svoje amandmane. U tome je, izgleda, onaj ključni problem. Dakle, predlog zakona je da se pomogne poljoprivrednim proizvođačima, a amandmani su da se taj predlog poništi. Je l' tako? Da se obriše, da se ne pomogne poljoprivrednim proizvođačima. I kad predlagač amandmana kaže – mi nismo protiv toga da se

pomogne tim ljudima, on dakle ne razume sopstveni amandman, on ne razume šta je predložio sam.

Malo mi je komično da komentarišem da taj neko posle tvrdi da tačno zna šta je kome rekao Aleksandar Vučić u nekom ličnom razgovoru a ne zna šta je sam predložio, ne zna šta mu je sadržaj amandmana. Tako da to da komentarišem neću. Ali dobronamerno obrazloženje s moje strane. Nema to, uvažene dame i uvažena gospodo, baš nikakve veze sa činjenicom da je gospođa Obradović obavljala profesiju novinara časno i pošteno, i savesno, kao što je danas savesna kada je narodni poslanik. Gospođa Obradović sve što je radila u životu, radila je savesno, časno i pošteno i pritom nije, koliko je meni poznato, ni u jednom trenutku bila član ni upravnog odbora Dragana Đilasa, ni nadzornog odbora Dragana Đilasa. Oni koji bi da pričaju o tome šta je ko radio, koliko savesno, koliko časno i koliko na korist građana, nek se zapitaju ima li možda u tom džemperu Dragana Đilasa i njihove vune. Pa možemo da pričamo i o istoriji, ali mislim da im se ne isplati.

Na samom kraju, priča o tome da neko treba da izađe iz sale, pa ja bih baš suprotno, drugačiji predlog uputio. Poručio bih predlagačima amandmana da ostanu u sali i da ipak glasaju za predlog zakona kako ga je definisala gospođa Obradović. Time će možda pokazati da su ne svoje amandmane razumeli, nego da su razumeli u čemu su grešili danas. A za istoriju, da to ostavimo za neki drugi put. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Orliću.

Pravo na repliku Vjerica Radeta.

VJERICA RADETA: Fascinirana sam ovim malopredašnjim komentarem i baš sam se i javila da ishvalim kolegu. Doduše, nisam sigurna da on tačno zna šta je govorio i koliko veze ima sa onim što je na dnevnom redu, ali dobro, oprašta mu se, mlad je, naučiće.

Dakle, skretati pažnju sa onoga o čemu mi srpski radikali govorimo, i to na ovako drzak i bezobrazan način, neprimereno je. Možda ste mogli da mu skrenete pažnju, jer je rekao bar sedam uvredljivih izraza u toku ova svoja dva minuta i 30 sekundi. Ali dobro, svakome na čast ono što kaže.

Ali ono što mi želimo da naglasimo, Srpska napredna stranka, Vlada Republike Srbije... Juče je ministar Nedimović sa ovog mesta, kad se obraćao delu glavnog odbora naprednjaka, ovde ste samo vi sedeli juče i ćaskali sa Vladom, jasno i precizno rekao, i još onako šeretski smejao se celo vreme, valjda misli što ste samo vi tu bili između sebe da se to ne vidi u medijima, da on nema nameru da pomaže malinarima, da je njihova stvar i njihov problem što se bave malinama, da on jeste razmišljao i da će biti donet neki zakon, ali tamo negde u toku godine ili krajem godine. Dok prođu i maline, i višnje, i šljive i sve, onda će on možda doneti neki zakon; ako bude neka predizborna kampanja, pa će onda predložiti zakon. On je precizno rekao da dve godine još

neće država pomagati u protivgradnoj zaštiti, a jednog dana će to biti pa na dugme, pa na senzore, pa na sponzore, pa šta je sve tu ispričao, ali tek za dve godine. Šta će biti za dve godine, ko zna.

Dakle, SNS i Vlada SNS-a ne vodi računa o srpskom seljaku i srpski seljaci to znaju. Znam ja sad da će biti u replici – a za koga glasaju itd. Nema veze za koga glasaju, mi poštujemo svaki i svačiji glas, ali seljaci znaju po kakvim putevima voze traktore, znaju da nemaju kredite povoljne da kupe traktore, znaju da nemaju nikakvih uslova za prodaju svojih proizvoda, znaju da su prepušteni sami sebi.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Pravo na repliku dr Vladimir Orlić.

Izvolite, dr Orliću.

VLADIMIR ORLIĆ: Srpska napredna stranka, je l' tako? Srpska napredna stranka, naši predstavnici u Vladi Srbije, naši narodni poslanici, među njima, naravno, i potpredsednica glavnog odbora naše stranke, gospođa Obradović, predlažu rešenja kojima se pomaže poljoprivrednicima. Dakle, to je odgovor na pokušaj da se protumači šta radi Srpska napredna stranka.

Predlagač amandmana, s druge strane, kaže sedam puta je uvređen, teško povređen. Evo, nek bude prilog, i osmi put. Još jedna stvar za koju verujem da će ih, možda, dotaći. Žao mi je ako to izaziva izvesnu bol, ali SNS ovim predlogom pomaže svim poljoprivrednicima, što uključuje, između ostalog, i malinare, jer nije definisano da je na osnovu posebne vrste delatnosti ili oblasti rada ovde bilo ko dodatno uključen, odnosno dodatno isključen.

Da ima veze za koga ti ljudi glasaju, mi znamo. Ovi koji to komentarišu, ne moraju da veruju, ali da nema veze za koga ljudi u ovoj zemlji glasaju, pa to može da kaže samo neko ko se cenzusu uopšte i ne nada i sa tom se sudbinom pomirio. Ko je to beše rekao? Aha, dobro, onda se sve slaže. Hvala vam.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Orliću.

Reč ima narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Dakle, niko nije rekao, niko iz SRS nije rekao da nije važno ko za koga glasa, već smo rekli da poštujemo svaki glas. Naravno, jasno nam je da ljudi, kad glasaju, imaju pravo i da pogreše, pa onda i u okviru onih 25% što je glasalo, pa se onda to nekom matematikom pretvori u 50 i nešto posto, imaju pravo da pogreše. Ali nije suština u tome. To smo hteli da kažemo – mi ne pričamo samo radi glasova, mi pričamo zbog iskrene brige za svaki segment ovog društva, pa i za seljake. Mi o tome govorimo stalno i mi o tome istinski brinemo.

Mi imamo na dnevnom redu, ali nismo mi Marija Obradović, pa ne može još mimo Poslovnika da dođe na dnevni red naš predlog zakona. Mi imamo predlog dnevnog reda za podsticanje u poljoprivredi. Imamo na dnevnom redu

taj predlog zakona. Što ne glasate da se stavi na dnevni red da raspravljamo o njemu? Ne, vas to ne zanima. A da vas zanima, onda prvo što biste uradili, onda biste, gospodo, tražili razrešenje ili smenu Nebojše Stefanovića. On je pre godinu dana rekao da seljaci moraju da traktore jedanput godišnje registruju. Vi ste glasali za to. Svi vi. I posle godinu dana ustanovite da je to bila greška.

Šta ćete sa onima koji su u međuvremenu morali da registruju? Ne ističu sve registracije istog dana. Šta ćete s tim ljudima? Hoćete im vraćati pare? I dajte jednom recite konačno kad ćete po selima uraditi te pristupne puteve do atara, kad ćete stvarno da uredite da malinarima ne budu gazde hladnjačari, koji su vaši ljudi. Hoćete da vam nabrajamo sada hladnjačare koji su vaši funkcioneri? Hoćete to da nabrajamo?

(Predsedavajući: Hvala, kolegice Radeta.)

Vi dobro znate da mi sve to znamo, a znaju i ljudi na terenu, i znaju i svi seljaci koju muku muče i kakvu ste im vi muku natovarili.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Pravo na repliku dr Vladimir Orlić.

Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Ne znam da li će i ovo srce da vam slomi, ali nemamo nameru, naravno, da raspravljamo o tome da li treba smeniti Nebojšu Stefanovića, jer Nebojša Stefanović, možda ste zaboravili ali to je neko od vas rekao pre par minuta, stoji iza ovog predloga. Nebojša Stefanović stoji iza predloga da se poljoprivrednim proizvođačima kroz ovaj predlog zakona pomogne. Dakle, ili niste ništa dobro razumeli ili jedni druge ne slušate. Šta je od toga, nek bude vaša stvar.

Šta je ono što predlažete? Dakle, ne slažete se ni sa čim, ni sami ne znate zašto, a i nije važno. A šta predlažete? Vi sad predlažete da se svi nađu u situaciji koju vi kritikujete. Kažete neko je morao da registruje. I šta predlažete? Vaš predlog je, pogledajte svoj amandman, e, sad zato svi treba da registruju i svi da budu u toj situaciji koju mi smatramo nepodnošljivom. To nikakvog smisla nema.

Dakle, ja sam rekao i ponoviću, ako je glavni problem što predlagač amandmana ne zna šta je predložio, nije to tako veliki problem. Imamo kolege zaposlene u službi koji pomažu u radu naše poslaničke grupe, oni će u roku od par minuta odštampati u onolikom broju primeraka koji vam treba vaše amandmane i šta ste njima predložili i šta ste pritom obrazložili. Pogledajte to, imate dovoljno vremena do glasanja da vidite u čemu ste pogrešili, pa kad shvatite suštinu svoje greške, siguran sam da nećete te greške činiti samo većim i većim. Je l' sad malo jasnije? Da li pomaže onom odnosu prema građanima koji ima neke veze sa tim da li se očekuje cenzus ili se ne očekuje? Nadam se da sam toliko pomogao da ćete početi da se nadate nečemu kad je taj cenzus u pitanju. Od mene za danas, mislim, više nego dosta.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, dr Orliću.

Pravo na repliku ima Vjerica Radeta.

VJERICA RADETA: Dobro, Orlić kaže da mi ništa nismo razumeli, da mi ništa ne znamo, da ne znamo šta da predložimo. Orlić kaže da smo mi glupi. Kad on to misli, onda to svakako ima ozbiljnog značaja, ali Orlić je bezobrazan, Orlić je drzak, vi dozvoljavate da krši Poslovnik i vređa narodne poslanike. I neka on ne brine brigu o našem cenzusu. Mi se nikada politikom bavili nismo samo zbog cenzusa i samo zbog trenutnog političkog momenta. Mi srpski radikali znamo da se ideologija ne meri cenzusom. Orlić to ne zna. Mislio je da zna svega tri dana, pa se predomislio. Ali sve to nema veze sa onim što je tema.

Tema je nebriga sadašnje vlasti o seljacima. Tema je korupcija u okviru hladnjačara, koji počinju već da zadaju muku malinarima. Tema je što Vlada samo priča, a ništa ne radi u interesu srpskog seljaka. Tema je što srpski seljak ne može da kupuje traktore i priključne mašine uz određene subvencije. Tema je što vi nećete da stavite na dnevni red predlog SRS-a, predlog zakona o subvencijama srpskom seljaku. Tema je što srpski seljak uništava svoj traktor tako što ga vozi džombavim putevima jer vlast, i opštinska i republička, neće ništa da uradi po tom pitanju. Tema je što ministar poljoprivrede ovde juče priča da ga ne zanimaju problemi koji slede sad kad krene otkup malina. Tema je što je njegov problem što se mnogo ljudi bavi malinama, što je ove godine duplo povećana površina ...

(Isključen mikrofon.)

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Pravo na repliku ima dr Vladimir Orlić.

Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Gospodine predsedavajući, hteo sam da kažem vama, u svrhu podrške kvalitetu diskusije. Pripremili su naši saradnici one amandmane koje očigledno narodni poslanici nisu pročitali kad su potpisivali, pa ih slobodno uputite da mogu da ih dobiju u bilo kom trenutku. To je jedna stvar.

Drugo, hteo sam da kažem vama, a vi slobodno prenesite dalje – uopšte se ja ne brinem za cenzus ovih koji su se oglasili malopre, uopšte, kao što se, uostalom, ne brinem za pitanje života na Marsu.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala puno.

Zatvaram ovaj krug replika.

Molim vas, 40 minuta ...

(Vjerica Radeta: Samo jednu rečenicu.)

Sve ste i vi rekli i kolega Orlić. Stvarno vas molim. Četrdeset minuta su replike između vas i dr Orlića. Moram da dam i drugima mogućnost.

Reč ima narodni poslanik Marijan Rističević.

Izvolite.

MARIJAN RISTIČEVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, kao poljoprivrednik sam poprilično dirnut brigom. Ono što mogu da se složim, selo deli sudbinu zapuštene, napuštene, razgrađene livade. To je zatečeno stanje. Preko noći ništa ne može da se napravi. Težina povreda određuje terapiju. Terapija je bolna, reforme su bolne. To je operacija koja nije dva čaja i acetisal, nego morate duboko da zarežete. Pri tome treba da imate opremu i treba da imate novac. Ne zateknete ni opremu, ni novac, pacijent je na izdisaju i prvo što želite da mu spasite život. Dakle, ako smo do 2012. godine izgubili 200.000 krava, ako su tajkuni kupili 400.000 hektara zemljišta za 50 miliona evra, ili manje od 200 evra za jedan hektar, danas za zakup jedne godine jednog hektara je 220 evra prosečna cena. Oni su to, kako kažu seljaci, na uvek prodavali za 100-125 evra. Oni su šećerane prodavali za tri evra.

Nisu dozvolili da poljoprivrednici, kao u Danskoj i Holandiji, postanu vlasnici prerađivačkih kapaciteta, jer svi prerađivački kapaciteti su nastali iz poljoprivrede. Ja sam to tražio od Vlahovića još 2001. godine, da svi skladišni prerađivački kapaciteti pripadnu poljoprivrednicima. Time bi sprečili štrajkove na drumovima, blokadu puteva itd. Time bi poljoprivrednici bili zadovoljni zato, ako bi nešto izgubili u primarnoj proizvodnji, u preradi bi im se to vratilo srazmerno količini koju bi isporučili svojim prerađivačkim kapacitetima.

Kooperativa je ta koja funkcioniše u Zapadnoj Evropi. Ovi nesrećnici, udruženi zločinački poduhvat, uništili su kooperativu i zadruge posle kombinata. Stoku su razjurili, radnike otpustili, tako da se bave samo primarnom proizvodnjom.

Mi u ovom trenutku imamo stočarstvo i biljnu proizvodnju koja nadmašuje potrebe stočarstva za tri puta. Ne daj bože da nam uvedu neke sankcije, ne znam kome bismo mi prodali naše žitarice, s obzirom na stanje da nemamo dovoljno stoke da proizvedemo meso. Pri tome gubimo, za sve žitarice za preko tri miliona tona, dobijemo 700-800 miliona evra. Da to pretvorimo u stočarstvo, žive vage bi vredelo oko dve milijarde. Dodatnih milijardu kilograma bismo proizveli, a da to, pošto nam klanični kapaciteti rade s 50%, zatekli smo 30%, kad bismo to sve prerađili, ne u konačnu fazu, zaradili bismo četiri milijarde.

Gubimo tri milijarde zato što je ovaj udruženi zločinački poduhvat, koji trenutno nije tu, koji je naprosto demolirao poljoprivredu, onu koja je snosila teret socijalnih, ekonomskih, vojnih pritisaka na našu zemlju 90-ih godina. Umesto da poljoprivredi vrate, oni su daleko više uzeli nego 90-ih godina i to dali tajkunima koji su švercovali naftu i cigarete tih 90-ih godina. Dobitnicima rata, dobitnicima sankcija su prodali zemlju i prerađivačke kapacitete budzašto. Prodali su im i skladišne kapacitete, pa ono što nisu kupili, kad seljaci dovezu svoju robu, ukradu im na vagi, vlazi itd. To su ovi nesrećnici uradili.

Zato se radujem ovoj raspravi o poljoprivredi, radujem se zaštiti poljoprivrednih proizvođača. Podsticaji treba da budu još veći. Radujem se što je juče ministar potvrdio da ćemo mimo ove 44 milijarde dinara, što je 135% više nego 2012. godine, dobiti još 1.500 traktora, što ćemo imati šta da registrujemo, a u sledećim članovima ću objasniti zašto je ta trajna registracija bitna. A bitno je u članu 1. da se zna ko je šta vozio i da se to lako utvrđuje. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Rističeviću.

Povreda Poslovnika Vjerica Radeta.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Član 106. Dokle god hoću, dokle god ima članova Poslovnika, dokle god kršite Poslovnik, dotle ćemo se javljati.

PREDSEDAVAJUĆI: Samo vi kažete kako sam ja povredio Poslovnik.

VJERICA RADETA: Prosto je neverovatno da ja moram da intervenišem. Doduše, potpredsednik sam, mogla bih tu bolje od vas ovo da radim. Dakle, umesto da vi intervenišete i da kažete da poslanik ima pravo po Poslovniku da interveniše kad god hoće, vi puštate da neko odande histeriše – dokle više?

Žena je danas slučajno svratila u Skupštinu i njoj se već ide negde, šeta joj se. Može slobodno, što se nas tiče. Čak nećemo praviti problem što nema predstavnika predlagača. Ona ionako to nije u pravom smislu.

Niste mi dali repliku kad sam molila samo za jednu rečenicu, da kolegi Orliću kažem, kad je rekao u svom prvom obraćanju...

PREDSEDAVAJUĆI: Da, ali sada vi replicirate.

VJERICA RADETA: Moram.

PREDSEDAVAJUĆI: Nema smisla, stvarno. Moramo prekinuti sa ovim. Ja hoću da vam dam, ukažite gde sam povredio Poslovnik.

VJERICA RADETA: Ukazujem da je trebalo da dobijem repliku po članu 106. zato što on ...

PREDSEDAVAJUĆI: Dobro. Hvala.

VJERICA RADETA: Ma šta hvala? Šta, bre, hvala? Je l' mi danas...?

(Isključen mikrofoni.)

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Na član 1. amandman je podnela narodni poslanik Dušica Stojković.

Predlagač i Odbor za odbranu i unutrašnje poslove prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč?

Milija Miletić.

Izvolite.

MILIJA MILETIĆ: Zahvaljujem se, uvaženi predsedavajući.

Drage kolege, ja bih se po ovom amandmanu javio još i ranije, ali više od 50 minuta ne mogu da kažem nekoliko stvari.

Pošto govorimo o problemima u poljoprivredi, ja dolazim iz jedne opštine koja je u stvarno teškoj situaciji, gde su poljoprivredna mehanizacija, traktori, priključne mašine kupovane unazad 30-40 godina, gde te priključne mašine i ti traktori sutra, da je ovaj zakon ostao do kraja, da nije gospođa Marija Obradović podnela novi predlog zakona da obezbedimo mogućnost da naši poljoprivredni proizvođači ne registruju, odnosno da ne registruju svoje traktore svake godine, mislim da je to stvarno ispravno.

Mislim da u narednom periodu svi zajedno moramo više dati vremena našoj poljoprivredi i našem selu. Inače se u poljoprivrednoj sredini, našim selima, našim opštinama kao što je Svrljig, Bela Palanka, Gadžin Han, nerazvijenim opštinama, vrlo teško živi. Verujte mi, očekujem da ćemo u narednom periodu imati mnogo više vremena da govorimo o problemima u poljoprivredi.

Još jednom bih se zahvalio Mariji Obradović što je predložila ovaj zakon, da našim poljoprivrednim proizvođačima obezbedimo da mogu mirnije da spavaju. I ja kod nas kažem – od jedne greške, najgore su dve greške. Zato, iako sam i ja glasao za prethodni zakon o bezbednosti saobraćaja, ovim sada neke stvari rešavamo za naše poljoprivredne proizvođače, pomažemo našim poljoprivrednim proizvođačima.

Hvala, Marija, i mislim da svi koji smo tu treba da damo podršku našoj poljoprivredi, našim poljoprivrednim proizvođačima, našim ljudima koji imaju stare traktore 40 godina, 45 godina. Poljoprivredna mehanizacija je stara, a ima i velika mogućnost i u zakonu o subvencijama, gde je ministar poljoprivrede dao mogućnost kroz stimulaciju da se obnovi mehanizacija za kupovinu novih traktora, gde je gospodin Rističević juče pitao gospodina Nedimovića, gde je on potvrdio da će 1.500 novih traktora imati mogućnost da se kroz budžet sada obezbede u narednom periodu.

I ja kao narodni poslanik koji predstavlja Ujedinjenu seljačku stranku, čovek poljoprivrednik, imam traktor koji je kupio moj otac pre 40, osamdesetih godina. To je stvarno nešto što se još koristi kod nas. Zbog toga pozivam sve kolege da podržimo predlog moje kolegice Marije Obradović da ovo što je ona napisala u Predlogu zakona tako i bude i da u narednom periodu naši poljoprivredni proizvođači, ljudi koji žive na selu, ljudi koji žive u nerazvijenim brdsko-planinskim područjima, koji imaju stare mašine, stare traktore, da oni te traktore ne moraju da registruju svake godine, već kao što piše u zakonu. Sa druge strane, mislim i potrebno je da svi mi stavimo veći akcenat.

Hvala još jednom, Marija, vama na predlogu ovog zakona. To je možda trebalo ja da uradim, ali uvek kod nas poljoprivrednika, kod nas domaćina uvek

je bila u prvom planu naša žena. Još jednom hvala što ste predložili ovaj zakon, tako i treba.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Miletiću.

Povreda Poslovnika Vjerica Radeta.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Zamalo da odustanem posle ove srceparajuće diskusije, ali ipak moram da vam kažem da ste u obavezi da poštuju član 27, kolega potpredsedniče. Ne radite to.

Niste mogli ni malopre da mi zabranite da kažem da je Orlić rekao da se više neće javljati pa se javio. Kao da ste osetili da ću da kažem da to podseća na onog jednog što već šest godina kaže – za dve godine će vam biti bolje. To govori i seljacima.

Dakle, pitanje za vas u skladu sa članom 27 – jeste li vi odlučili da danas radite u kružoku vladajućem kao što ste juče razgovarali sa ministrima ili hoćete da poslanici Srpske radikalne stranke učestvuju u radu Narodne skupštine? Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Naravno da hoćemo, i normalno je, i imali ste priliku, ja sam to malopre i rekao, 40 minuta su trajale replike između vas i Orlića i Marije Obradović. Nije problem ni dva sata da traju, apsolutno, nego je počela rasprava da se ponavlja, jednostavno niste, što je i normalno, mogli da se složite, tako da nemojte da brinete ništa. Ni u kakvim kružocima nećemo da radimo. Imaćete priliku, naravno, za sve što je u skladu sa Poslovnikom i za raspravu koliko god želite.

(Vjerica Radeta: Hvala, vrlo ste velikodušni.)

Hvala, i meni je drago.

Na član 2. amandman je podnela narodni...

(Vjerica Radeta: Niste me pitali da li želim da se Skupština izjasni.)

Da li želite? (Ne.) Hvala.

Na član 2. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Izvolite.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Ovaj član se odnosi na izmenu postojećeg člana gde je za identifikaciju vozila, pored broja šasije, potrebno, kako je predlagач obrazložila, da se pojavila potreba za utiskivanjem broja motora. I zaista to ne bi bilo sporno da nema nekih drugih spornih stvari.

Evo, ovde u sali, vidim, prisutan je gospodin Borković, dakle neko ko bi po prirodi svog posla morao da zna šta je to ispravnost vozila. Žalosno je to da je u Srbiji danas tržište polovnih automobila neuređeno zbog toga što je državi u interesu samo da kroz carinsku deklaraciju i kroz papirologiju koja se dobija prilikom uvoza ogromnog broja, veoma velikog broja automobila sa lažnom kilometražom, da uzme novac za registraciju, da bismo se vozili takvim

automobilima po putevima – je l' tako, gospodine Borkoviću? – mnogima od njih u Srbiji, koji su dovoljni za vaše reli-trke.

Uopšte ne razumem potrebu da se potencira nešto što je manje-više i nesporno, a ne potencira se to da država, zbog bezbednosti na putevima Srbije, stane ukraj takvom mafijašluku.

Da li je po vama normalno, i po vama, gospodine Marinkoviću, i prisutnih narodnih poslanika da ta auto-mafija to sve radi naočigled i, znači, kod države koja je nemi posmatrač?

Automobili koji se uvoze u Srbiju, a podsetiću vas da je prošle godine za 400 miliona evra uvezeno polovnjaka negde oko 130.000 iz Evropske unije, ne prolaze proceduru kao što vi mislite, već oni ljudi, naivni, koji imaju, obično su to automobili do 3.000 evra, da se ne lažemo, koji su najviše prisutni na putevima Srbije, sa „euro 3“ motorom, odu na auto-pijacu, sve je navodno ispravno, evo tu je broj šasijske, servisna knjižica koja je na granici sa Mađarskom napisana za nekih 10 evra pa svako može tamo da stavi šta god hoće. A po broju šasijske, kada taj čovek dođe i vidi ili mu neko pomogne da to sazna, vidi se kada je taj automobil proizveden, kupljen i koliko je prešao, jer se vodi neka evidencija za neke automobile u nekim auto-kućama do nekih godina starosti. I onda čovek misli automobil, ne znam koje, 2003, 2004. godište, da je prešao 157.000. Obično su tako neke cifre 157.000, 162.000 itd.

Znači, problem je što vi nećete da spasavate ljude. Hoće ljudi da kupuju polovne automobile, ali vi dozvoljavate mafiji da se bavi prevarom, da vara građane Srbije, a onda im nenormalno skupo naplaćujete i registraciju i tehnički pregled, koji ste povećali za četiri puta, 400%.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Na član 3. amandman je podnela narodni poslanik Ružica Nikolić.

Izvolite, kolegice Nikolić.

RUŽICA NIKOLIĆ: Zahvaljujem, gospodine Marinkoviću.

Dame i gospodo narodni poslanici, zakon o bezbednosti saobraćaja na putevima nam je svakako potreban, i to nam je potreban nov, potpuno nov zakon, jer ove predložene izmene i dopune obuhvataju samo one koji koriste poljoprivredne mašine. Međutim, to je samo jedna od kategorija stanovništva, kojoj svakako treba pomoći, i to je samo jedan aspekt ovog zakona.

Ono što je neophodno da se uradi kada je u pitanju bezbednost saobraćaja na putevima jeste da se smanji rizik u saobraćaju, a vi, očigledno, u ovom momentu niste mnogo vodili računa o tome, odnosno niste razmišljali kada ste predlagali ove izmene koje se odnose samo na produženje različitih rokova.

Kako je prioritet bezbednost saobraćaja, podsetiću vas na nesreću koja se dogodila na jednom pružnom prelazu kada su se sudarili voz i autobus i tom prilikom su povređene 24 osobe. To je samo jedna od nesreća, koje se dešavaju relativno često, zbog čega se postavlja niz logičnih pitanja koja bi ovaj zakon

trebalo da reši, a to je kako sve to sprečiti, i da li svi ti pružni prelazi treba da imaju rampu, i zašto rampe nisu obavezne na svim pružnim prelazima, kao i niz drugih pitanja. Međutim, vi u ovom momentu se niste time bavili, već različitim rokovima.

I, kada su rokovi u pitanju, moram da napomenem da je stav SRS da je neprimereno u ovako kratkom roku bez izuzetnih razloga raspravljati o ovom predlogu. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Nikolić.

Reč ima Olena Papuga, po amandmanu.

Izvolite.

OLENA PAPUGA: Hvala, predsedavajući.

Koristim vreme poslaničke grupe.

Liga socijaldemokrata Vojvodine je još 2011. godine pokrenula akciju koja se zvala „Stop godišnjoj registraciji traktora“. Akcija je trajala od aprila 2011. godine do 8. decembra 2011. godine. Tada smo u 200 mesta, ne samo Vojvodine nego i širom Srbije, možda i više mesta, skupili 30.000 potpisa, koje smo u ono vreme, 2011. godine u decembru, predali tadašnjem ministarstvu, odnosno ministrima koji su bili resorni za saobraćaj. Ta akcija je uspela i izmenio se zakon, tako da još od 2011. godine, odnosno od decembra je zaustavljena godišnja registracija traktora.

Znači, Liga socijaldemokrata Vojvodine će podržati ove današnje izmene Zakona o saobraćaju, jer smo, eto, još davno, pre sada već devet godina, pokazali da je poljoprivrednicima potrebna pomoć. Svake godine registracija traktora i njihovih poljoprivrednih mašina otežava njihov život. Traktori nisu neki luksuz poljoprivrednicima, nego je to njihova radna mašina kojom zarađuju ne samo sebi egzistenciju, nego i sada se pokazalo da poljoprivreda jedina stvara suficit, odnosno puni budžet Republike Srbije.

Još jednom kažem da će LSV podržati ove izmene, koje nisu nove jer smo mi za to davno prikupili 30.000 potpisa.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Papuga.

Na član 4. amandman je podneo narodni poslanik Milorad Mirčić.

Izvolite, kolega Mirčiću.

MIŁORAD MIRČIĆ: Srpska radikalna stranka podnosi amandmane iz opravdanih razloga, zato što smatramo da je nesuvislo raspravljati o tome da li je bilo dovoljno godinu dana od donošenja Zakona o bezbednosti saobraćaja na putevima da bi se predvidele i ovakve mogućnosti – nekada, 2009. godine donesen je zakon o stalnim registracijama i registracijama koje su imale povremeni karakter – da se svi, a i tehnički uslovi pripreme za realizaciju ovog zakona.

Sasvim je dovoljan i razuman period od godinu dana i mi ovde prisustvujemo izmenama koje, po nama, srpskim radikalima, u obrazloženju

predlagača nisu baš primerene, iz razloga što se ovde pravi diskriminacija. Ovde se radi o tome da se seljacima, kako kaže, omogućava što povoljnije korišćenje poljoprivrednih mašina, priključaka i svega onoga što koriste, ali se kaže da je tehnički pregled trajnog karaktera, odnosno tehnički pregled važi sve do promene vlasnika ili promene mesta stanovanja vlasnika.

Ne mogu da verujem da predlagač izmena i dopuna nije mogao da shvati da postoji opasnost u ovoj odredbi, jer tehnički pregled, ako se napravi jednom, on važi sve dok vlasnik koristi tu mašinu, nema potrebe da ide na ponovni tehnički pregled ili periodični tehnički pregled. Možda bi bolje bilo, zbog opšte bezbednosti, što je na prvom mestu svakog zakona o bezbednosti saobraćaja, da se obezbede neke beneficije, odnosno sufinansiraju tehnički pregledi periodično, svake godine ili svake dve godine, i traktora, priključnih mašina i svega onoga što koriste seljaci. Mi znamo da se u sezoni poljoprivrednih radova povećava broj saobraćajnih udesa, nemali broj je uzrok u neispravnosti, tehničkim nedostacima poljoprivrednih mašina.

Slažemo se da registracija ne mora da se vrši godišnje ili periodično nego da to bude stalno, ali ovde nešto što je vođeno nekom logikom, pre svega bezbednosti građana, nije se baš ispoštovalo to. Ekonomskom logikom vođeno, jeste, izašlo se u susret onima koji koriste poljoprivrede mašine, ne koriste ih godinu dana u kontinuitetu, već koriste jedan određeni period, maksimalno tri do četiri meseca, kada bi se sve to sabralo, u upotrebi su poljoprivredne mašine, ali imate zašto sam ispred Srpske radikalne stranke dao primedbu da mi je neozbiljno da iza ovakvog predloga u potpunosti je stao i ministar Stefanović.

Zato što Nebojša Stefanović je, između ostalog, svoj naučni rad, doktorski ili magistarski, radio na temu – lokalna samouprava grad Beograd. Zašto se pospešuje korišćenje alternativnih prevoznih sredstava u urbanim sredinama kao što je Beograd? Pa da bi se pojeftinio, da bi se na neki način zaštitio gradski budžet, jer ogromna sredstva se izdvajaju za javni prevoz. Ako se po starom zakonu iz 2009. godine ostavi mogućnost korišćenja mopeda, motocikala u prevozu, pogotovo u urbanim sredinama, onda se izlazi u susret i gleda se taj ekonomski faktor u urbanoj sredini.

Ova je naša primedba, konkretno moja, potpuno pogrešno protumačena. Protumačena je tako što predlagač ovde, jednostavno lično ostrašćen protiv SRS-a, jer je pripadao DS-u, želi da spočita da mi imamo nešto protiv onih koji su bili u SRS-u. Ne, nego nam je drago, drago nam je kad uspeju, drago nam je kad ostvare neke svoje političke ciljeve. Svako ima pravo da menja svoje političko opredeljenje, svako ima pravo da menja političku stranku. Nemamo mi ništa protiv, ali nam je žao što su neki posegli za mandatima SRS-a.

I da budemo tu jasni, nemamo mi ništa lično protiv i ja sam naveo ministra Stefanovića jer, ponovo kažem, njegov doktorski ili magistarski rad odnosi se na funkcionisanje lokalne samouprave, konkretno grada Beograda.

Možda je tu trebalo, zato smo mi intervenisali, po starom zakonu iz 2009. godine ostaviti tu odredbu koja je bila sastavni deo ovog člana.

A što se tiče amandmana koji sam lično podneo, to je tehničko pitanje. Tu privremene dozvole važe dok se tehnički ne obezbede uslovi da bi mogle da se izdaju tzv. plastificirane i to je bilo sasvim dovoljno godinu dana da se nabavi kompletna oprema za ovo. Nema potrebe da se dva puta radi maltene jedan te isti posao.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Mirčiću.

Na član 5. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Izvolite, kolega Periću.

SRETO PERIĆ: Gospodine predsedavajući, pre nego što budem obrazložio amandman u ime SRS, moram da iznesem svoj lični stav.

Meni se baš dopada ovaj zakon o Mariji. Ja sam pomislio da je to na dnevnom redu, kolega je toliko puta pominjao da baš mislim da je zakon o Mariji. Ali zbog čega još treba podržati ovaj zakon o Mariji? Ova Marija, konkretno Marija Obradović, toliko želi da pomogne građanima Srbije, pa je probala preko JUL-a, preko DS-a, pa napravila procenu da će SNS biti na vlasti i došla da pomogne. Sutra kad neko drugi bude, ona će to da, onako baš punim srcem, pomaže građanima Srbije.

E, sad da se malo vratimo na ovaj amandman. Nije kolega Orlić razumeo što SRS podnosi amandmane. Pa podnosi amandmane zbog toga da biste vi shvatili – ja vama neću replicirati, niti ću tražiti po Poslovniku da govorim – podnosi zbog toga da vama ukaže da ne brzate, nego kad treba i želite da predložite neki predlog zakona, da o njemu pre razmislite. Evo, pogledajte jedan od zakona koji će biti na dnevnom redu, ovo vi objašnjavate i kroz tabelarni deo i narativni kako i zbog čega donosite te zakone, da bi se uklopili u propise EU. Pa je l' bilo potrebno godinu dana da se sagleda situacija da građanima Srbije, vlasnicima poljoprivrednih mašina, pre svega traktora, neće odgovarati, da se ne mogu u ovo uklopiti? Ali oni su počeli da negoduju, da budu protiv ovakvih predloga zakona. Vi, očekuju se uskoro izbori, da biste spasli što se spasti može, dajete im obećanje da ćete im pomoći.

Sećate se da je ministar Stefanović u jednom momentu, ako se ne varam, predlagao da sva vozila, putnička vozila starija od 15 godina, da će biti obavezna dva puta godišnje da idu na tehnički pregled i da se registruju. Pa kad se pojavio veliki broj vlasnika takvih vozila, onda je rečeno nećemo, kao hoćemo da izađemo u susret građanima Srbije.

Ovde ste znali i ove probne vozačke dozvole vlasnicima B kategorija, da tako kažemo, da ima obrazaca, ukoliko bi se oni stavili van upotrebe, da bi to išlo na teret budžeta Ministarstva unutrašnjih poslova. Lično mislim da ovde nisu bile usklađene javne nabavke kad su u pitanju neki službeni obrasci i stvarne potrebe. Ako ste znali pre godinu dana da će ovaj zakon da stupi na

snagu, odnosno neke njegove odredbe 3. aprila 2019. godine, onda ste morali tome da upodobite sve.

E, zbog toga mi, kolega Orliću, podnosimo ove amandmane, da bismo vama skrenuli pažnju na racionalnost prilikom i predlaganja i donošenja određenih zakonskih predloga.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Pravo na repliku Vladimir Orlić.

Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Nema nikakve dileme zašto se podnose ovi amandmani, mi se oko toga razumemo jako dobro od samog početka, zbog potrebe predlagača da govore najružnije što oni mogu da smisle o gospođi Obradović. To je meni potpuno jasno. Ali pogrešno je. Rekao sam vam odmah, na samom početku, pogrešno je.

Dve stvari koje se tiču malo ozbiljnijih tema, odnosno onih rezultata koje je obezbedila Vlada Srbije koju podržava SNS i u kojoj imamo svoje predstavnike. Među ministrima, između ostalih, tu je, naravno, i gospodin Stefanović, koji takođe stoji iza ovog predloga. To i sami predlagači jako dobro znaju, nisu valjda zaboravili za tridesetak minuta rasprave.

Šta se čini za poljoprivredu? Ja sam samo malo pogledao šta je najaktuelnije od tema iz poslednjih godinu ili dve, da ne idemo dublje u istoriju. Pomoć poljoprivrednicima za traktore upola cene, odličan projekat. Znae, bio je pominjan i u ovoj Narodnoj skupštini. Oni koje je kupio Vuk Jeremić i sami su učestvovali u tom projektu, imali od njega koristi, što im, naravno, ne smeta da i dalje pričaju ono za šta su plaćeni, ali poznata tema. Dakle, mnogim poljoprivrednim proizvođačima upravo je politika naše Vlade i naših ministara u njoj omogućila ovu vrstu podrške, odnosno pomoći.

Osnivanje novih zadruga. Rad na novom sistemu za navodnjavanje prvi put posle 35 godina, važna tema, složićete se, vredan rezultat. Pomoć mladim poljoprivrednicima, na stotine zahteva je već stiglo, uspešno su obrađeni i to podrazumeva podršku države u nivou do 75% od vrednosti započinjanja novih aktivnosti u domenu poljoprivrede, nije mala stvar.

Evropski aspekt koji ste pominjali, naravno tiče se IPARD fondova. Ukupna vrednost, i onoga što obezbeđuje neposredno država Srbija, ali i onog novca koji smo mi omogućili da bude dostupan iz evropskih fondova, iznosi fenomenalnih 500 miliona evra, dakle ukupan nivo investicija. Za poljoprivredu u Srbiji dragoceno, i to će vam reći svako ko je dobronameran.

Laboratorija za utvrđivanje kvaliteta mleka. Način na koji smo zaštitili naše zemljište kada je reč o mogućnosti da ga kupuju stranci, dakle mi smo to zaštitili. To su sve dobre stvari.

(Predsedavajući: Hvala.)

Još dve rečenice.

Naravno, gospodin je pomenuo malopre i pitanje alternativnih izvora pogona u urbanim sredinama. Dobra vest i za vas i za građane Srbije, omogućili smo da kineski partner dođe...

(Isključen mikrofoni.)

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Orliću.

(Vladimir Orlić: Ja sam se po amandmanu javio.)

Pa dva i po minuta. Možete, javite se ponovo.

Po amandmanu? Naglasite mi to idući put, molim vas.

VLADIMIR ORLIĆ: Da, dakle po amandmanu sam se javio.

Pošto je bilo interesovanje za alternativni izvor pogona u urbanim sredinama, kineskom partneru smo pronašli dobre sagovornike u „Ikarbusu“. I za vas i za građane Srbije sjajna vest, u „Ikarbusu“ će se proizvoditi autobusi na električni pogon.

Takođe fenomenalna stvar, dakle nešto što dobronameran čovek može samo da pozdravi, reč je o rezultatima politike Aleksandra Vučića, Srpske napredne stranke, politike u kojoj učestvuju, punog srca učestvuju i naši narodni poslanici, koliko god neko voleo ili ne voleo nekog lično među nama ovde.

Naravno, sve to nema nikakve veze sa činjenicom – i sa ovim završavam, da ne brinete zbog menadžmenta vremena, da li se tako kaže? – da gospođa Obradović nikada nije menjala svoje mišljenje, nikada nije menjala svoje izbore spram članstva u upravnim i nadzornim odborima Dragana Đilasa. Oni koji bi da se bave tom temom, kada jesu.

I poslednja stvar, to me, uz svu dobru volju i želju za razumevanje s moje strane, još uvek nije ubedilo u postojanje života na Marsu. Hvala vam.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Orliću. I što mi pomažete da budem efikasniji.

Reč ima narodni poslanik Marija Obradović, pravo na repliku, pa Milorad Mirčić.

MARIJA OBRADOVIĆ: Hvala.

Želim da reagujem na konkretnu izjavu kolege Srete Perića, koji je izneo nekoliko neistina o meni lično, iako rekoh na početku da neću da reagujem na uvrede koje su mi danas iznete. Svih šest poslanika SRS su neprestano mene vređali na vrlo grub način, sa mnogo neistina, i to ćemo ostaviti po strani. Ja samo želim, radi informisanja javnosti, da kažem da nikada, osim u SNS-u, nisam bila član nijedne političke organizacije, niti grupe građana, i volela bih, ako neko ima dokaze drugačije od ovoga što ja govorim, da to jednom i iznese. Najlakše je tvrditi i samo nekome zalepiti etiketu. Ja ne osuđujem ljude koji su menjali političke stanke i svoja mišljenja, ali mislim da je ružno o meni govoriti stvari koje nisu tačne, naročito kada imate toliko godina, koje vam ne dozvoljavaju da govorite neistine. Jednostavno, nije pristojno.

Ja vas molim, ovo jeste replika, ali vas samo da zamolim da se držimo samo ovih amandmana. Niko osim jedne kolegice koja je podnela amandman nije tačno govorio o svom amandmanu, svi ostali su odlična pljuvačka mašina. Neka im je na čast, gledaju ih građani i birači. Zato imaju ovakav rejting.

I još jedna stvar. Ja se bavim medijima i ispitivanjima javnog mnjenja, rejtingima, i hvala vam na ovome danas. Mnogo puta ponavljajte moje ime, jer to je jako dobro za SNS. Hvala vam.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Obradović.

Povreda Poslovnika, Vjerica Radeta.

VJERICA RADETA: Malopre u nekom od javljanja ste rekli da vi nikada niste čuli da je Marija Obradović nešto loše rekla za poslanike SRS. Jasna je bila insinucija kada sam ja rekla da je ona, između ostalog, rekla da smo mi majmuni, pa vi onda, niste bili možda na tom odboru, pa onda to, eto, vi lično niste čuli. Ali sada ste valjda čuli kada je rekla da smo mi pljuvačka mašina. To je zaista neverovatno da se dozvoljava da narodni poslanik to kaže. To što ona ima problem sa svojom političkom prošlošću, to je njena stvar. Iznošenje istine, iznošenje činjenica nije ni pljuvanje ni vređanje. Znate, neko mora imati dostojanstvo da bi mu neko narušio dostojanstvo. Neko mora imati čast da bi mu neko povredio čast. Dakle, neko ko je u politici, mora da bude svestan činjenice da mora da sluša istinu o sebi. E sad, onaj ko ima problem sa sopstvenom istinom, ne možemo tu da mu pomognemo, ali reći za jednu poslaničku grupu da je pljuvačka mašina i da vi na to ne reagujete, zaista je neverovatno.

Opet ponavljam, ja razumem vaš lični odnos prema njima, ali verujte mi, Marija Obradović nije adresa koja vam može pomoći na budućoj listi naprednjaka. Ona leti pri prvoj rekonstrukciji naprednjačkih kadrova. Pa rekao joj je Vučić pre nekoliko dana. Tražite nekog drugog.

I molim vas da nas zaštitite od ovakvih zaista... Nije to uvreda nikog od nas pojedinačno, koga može Marija Obradović uvrediti?, nego prosto nije primereno Narodnoj skupštini. Znate, malopre ste rekli da ćete dozvoliti poslanicima SRS da učestvuju u radu. Onda neko kaže da smo pljuvačka mašina i šta, očekujete da mi ne reagujemo? Pa ne možemo, znate, mi smo živi ljudi, temperamentni, mi smo srpski radikali.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Naravno, meni bi najviše odgovaralo da jedni drugima ne upućujete takve reči, tako da, eto, pozivam i vas, i kolege iz SNS i sve druge da se sa poštovanjem odnose jedni prema drugima, kako to i priliči visokom domu.

Da li želite da se Narodna skupština izjasni u danu za glasanje, kolegice Radeta? (Ne.) Dobro, hvala.

Sreto Perić ima pravo na repliku.

SRETO PERIĆ: Mi nemamo razloga uopšte pored ovoliko argumenata, pogotovo kada je u pitanju ovaj predlog zakona i svi drugi, jer se ozbiljno pripremamo za ove rasprave, da vređamo bilo koga, a najmanje Mariju Obradović. Ja sam rekao da mi se ovaj zakon baš dopada. Ona mene nije, izgleda, dobro razumela. A nisam uopšte u javnosti poznat kao neko ko vređa bilo koga. Ona mene nije razumela. Ja sam ovde istakao njenu ogromnu želju da pomaže građanima Srbije, pa preko stranaka, ja nisam tvrdio da je ona bila član tih stranaka.

Gospođo Obradović, koliko mi je poznato, vi ste valjda član samo Srpske napredne stranke. Trenutno, tako je. Ali ste kroz neke stranke pre toga želeli da pomognete i to je sasvim legitimno. Ja vam se divim na tome. Vi ste zaista tu sasvim korektno radili.

Gospodine Orliću, jesam ja rekao vama da se neću javiti za repliku...

Pa političari nemaju uopšte potrebe da to osećanje mržnje ili ljubavi posebno afirmišu. Ovo je vrsta jednog ozbiljnog posla i ne možemo se spustiti na nivo ni mržnje, ni neke preterane ljubavi ni bilo čega drugog, osim argumente da iznosimo i da argumentovano ovde raspravljamo.

Pa da li vi znate, vi ste sad hteli da afirmišete nešto što, i ovo će biti određena olakšica građanima Srbije koji su vlasnici nekih poljoprivrednih mašina, a već je gospođa Vjerica Radeta rekla sa kakvim problemima se suočavaju građani Srbije, odnosno vlasnici tih poljoprivrednih mašina. Još jedna stvar, verujem da tu i kolega Matić, doduše, Koceljeva je malo ravničarsko mesto pa ne dešavaju se toliko strašne te tragične posledice kad je u pitanju upravljanje poljoprivrednim mašinama. Da li vi uopšte znate koliko na godišnjem nivou bude tragičnih posledica, čak sa smrtnim slučajevima ljudi koji izgube život na tim poljoprivrednim mašinama ili ne daj bože njihovi unuci ili deca i slično? Stvaramo li preduslove za taj boljitak građanima Srbije? Ne.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Periću.

Reč ima narodni poslanik Milorad Mirčić, po amandmanu.

Izvolite.

MILORAD MIRČIĆ: Nije po amandmanu, nego ste mi dali pravo na repliku.

PRESEDAVAJUĆI: Nemam stvarno na osnovu čega da vam dam repliku.

MILORAD MIRČIĆ: Kada je gospodin Orlić načio jednu veoma interesantnu temu...

PRESEDAVAJUĆI: Tada vas nije pomenuo.

MILORAD MIRČIĆ: Ne, načio je jednu veoma interesantnu temu, i ne samo temu nego je pokazao da mi srpski radikali možemo da raspravljamo, pogotovu sa ljudima koji su bili u našim redovima, sasvim normalno i da tu nema nikakvog animoziteta prema ličnosti ili prema onome što ličnost govori.

To je dobra ideja, uvođenje autobusa na električni pogon, ali svaka urbana veća sredina, gospodine Orliću, u svetu trudi se da izbaci što više automobila, ličnih prevoznih sredstava koje koriste građani, da uvodi nešto što je mnogo jeftinije, što manje zagađuje. Ovo jeste kao jedno od rešenja da se smanji zagađenost sredine, vazduha u Beogradu kao metropoli. Imamo mi i u Nišu, i u Novom Sadu i drugim većim gradovima problem kada je u pitanju funkcionisanje gradskog saobraćaja.

Ali pored ovoga, gospodine Orliću, morate se složiti, mora se govoriti, mora se voditi računa i o ekonomskoj strani, moraju se smanjiti troškovi budžeta grada koji izdvaja za taj javni prevoz. Naravno, savremeni modernizovani prevoz svakom donosi dobro, ali što manje autobusa, manje sredstava se koristi iz budžeta. To je logika kojom se vodi... Uostalom, pročitajte rad ministra Stefanovića pa ćete videti to.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Mirčiću.

Pravo na repliku ima Vladimir Orlić.

Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Odlično interesovanje za prave teme, kako može da se pomogne gradskom prevozu npr. u Beogradu. Srpska napredna stranka je govorila, i to, mislim, vrlo jasno, sa konkretnim planovima i jasnim idejama. Govorili smo toliko o najavljivanom projektu metroa, za koji najzad postoji jasna volja da bude realizovan, i govorili smo o tome kako će izgledati taj projekat metroa kada bude realizovan.

Dakle, sada govorim o dve linije, o jednoj koja će povezivati južni ulaz u grad, dakle pravac od Makiša preko Banovog brda do centra grada.

Zamerali su nam oni veliki geniji koji znaju sve ali nisu umeli da urade ništa, znate već na koga mislim, na ono udruženje na čelu sa Đilasom, Jeremićem i ostalim pratećim „žutim“ lopovima, danas ojačani fašistom Obradovićem, da se ne slažu sa tim jer su oni protiv „Beograda na vodi“, kao i protiv bilo kog drugog velikog infrastrukturnog projekta. Ali građani su to dobro razumeli i dali su podršku i tom projektu.

Dakle, ta linija koja ide dalje ka severnom delu grada i treba da se ukrsti baš tu, u novom drugom centru Beograda, sa onom koja povezuje novobeogradsku, zemunsku stranu sa Zvezdarom i pojasom koji se produžava dalje, ukrštena sa linijama Beovoza. Dakle, jedna vrlo jasna, dobra perspektiva organizacije gradskog saobraćaja, na kojoj radi ona ekipa, onaj tim ljudi koji je na čelu naše prestonice i danas. Dakle, jasna politika, politika sposobnih ljudi, politika rezultata, politika okrenuta budućnosti.

Ako pričamo o čisto ekološkom aspektu, nije sporno. Evo, jedna od interesantnijih tema ovih dana tiče se upravo one čuvene gondole, odnosno žičare, kako ko voli da je zove, i veoma važan aspekt, na primer, tog načina prevoza je taj ekološki aspekt, takođe jedan moderan pristup, jedan savremen

osvrst na potrebe grada i na način kako ga možemo učiniti i lepšim i atraktivnijim, pa, ako želite, i čistijim. I to su, dakle, stvari koje mi jasno govorimo, to su stvari koje građani jasno razumeju.

Ono što mi možemo da učinimo sa svoje strane da pomognemo da i drugi, koji eventualno neke stvari ne razumeju, pa to je, recimo, ono što radimo danas. I mislim da je vredelo. Evo, gospodin Perić će sada podržati naš zakon. Hoćete i vi ostali? Ako hoćete, svaka čast, napravili smo dobar posao.

I nije nam žao, da znate, što smo se kao poslanička grupa trudili da kolegama pomognemo. Kolegama treba pomoći.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Orliću.

Na član 6. amandman je podneo narodni poslanik Nikola Savić.

Izvolite, kolega Saviću.

NIKOLA SAVIĆ: Zahvaljujem.

Dame i gospodo narodni poslanici, ovaj moj amandman predstavlja logičan sled prethodnih amandmana koje je podnela SRS na ovaj zakon.

Naime, mi svim našim amandmanima izražavamo svoj stav da je neprimereno u ovako kratkom roku da se jedan ovako važan zakon nađe na dnevnom redu. Iako ste imali godinu dana da ove stvari popravite, iako smo vas pre godinu dana upozoravali da to što ste radili tada u vezi sa ovim zakonom ne valja, ali napokon, videli ste da smo bili u pravu. E, sada vi pokušavate na ovaj način ne samo da ispravite ovaj zakon, nego i da skupite određene poene kod naših poljoprivrednika i verovatno će to i proći kod nekih. Međutim, ovo nije jedini način da se pomogne našim poljoprivrednicima. Ova vlada ima sijaset načina i sijaset mogućnosti da izađe u susret našim poljoprivrednicima, a to su, pre svega, garantovane cene otkupa maline, kupine, višnje i drugih poljoprivrednih proizvoda, ali evo, otkad je ova vlada, skoro da se nikada ne zna kakva će ta cena biti i naši su poljoprivrednici redovno na gubitku kada su u pitanju ovi proizvodi.

Ali da se vratim na predlog ovog zakona. Kada sam video da se u proceduri našao predlog ovog zakona, pomislio sam da se radi o jednoj drugoj stvari. Naime, ovaj zakon ima i drugih nelogičnosti i nedoslednosti i SRS je pustila u proceduru izmene i dopune ovog zakona ali po jednoj sasvim drugoj stvari, videćete kada to bude došlo na dnevni red. To je samo dokaz da se nije niko ozbiljno bavio ovim zakonom, nego je pre svega ovo bio cilj da se skupe određeni politički poeni kod naših poljoprivrednika. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Saviću.

Reč ima po amandmanu Marijan Rističević.

MARIJAN RISTIČEVIĆ: Zahvaljujem.

Dame i gospodo narodni poslanici, kao neko ko je osnivaio još daleke 1988. godine Savez seljaka, strukovne organizacije, kao neko ko je osnivaio

Narodnu seljačku stranku 1990. godine, kojoj danas pripadam, želim da zahvalim svima koji su pomogli da se makar jedan problem tehnički reši.

Taj problem je registracija traktora. Mi smo zahvalni na tome što nećemo morati svake godine da registrujemo traktore, ali kao odgovorni ljudi, kao državotvorni, u obavezi smo da poštujemo zakon, barem u onom delu da se staramo da te mašine budu tehničke ispravne koliko to naše materijalne mogućnosti dozvoljavaju.

Meni je žao danas što ovde nije Dragoljub Mićunović. On je bio stari saradnik moje stranke. Ne samo službe, već moje stranke. Žao mi je što danas nije Gordana Čomić tu. Što su izbegli ovu parlamentarnu debatu. Gordana Čomić zato što dolazi iz AP Vojvodine, gde ima najviše mehanizacije i traktora. Oni su bojkotovali ovu parlamentarnu debatu. Poljoprivrednici treba da znaju da na njih ne valja trošiti glasove.

Ja ne mogu da verujem da je Dragoljub Mićunović, da je Gordana Čomić, da su pristali na dužničko ropstvo kod Đilasa, da im stranka bude privezak Dragana Đilasa. Ne mogu da verujem da su dozvolili da im stranka maršira sa Boškom Ljotićem, da nosi motornu testeru, iako znam da su u blizini posekli 500 platana. Verovatno je Đilas zaboravio da je već te platane isekao pa je usput svratio u RTS da poseče što se poseći moglo.

Ne mogu da verujem da su stari oprobani parlamentarni borci bojkotovali ovu temu. Ja mogu da poverujem da im se ne sviđa Ustav koji su doneli, da im se ne sviđaju zakoni o izborima koje su doneli, da im se ne sviđaju RTS kadrovi koje su oni stavili, da im se ne sviđa Poslovnik koji su oni doneli, ali to nije naša krivica, da bi oni izbegavali parlamentarnu debatu, posebno ovu koja je veoma osetljiva za selo i seljake.

Selo stari. Kad idete putem, nekad vidite seljaka na traktoru a da ne znate ko je stariji, da li seljak ili traktor. Ostareli seljaci, koji su često na minimalnim penzijama od 11.000 dinara, mnogi od njih dugujući za PIO osiguranje uopšte nemaju penzije, ali kad odu danas po gorivo, a mi smo sada 20 dinara po litri na 60 litara po hektaru dozvolili, ali samo onim registrovanim. Mnogi ne registruju poljoprivredna gazdinstva zato što su ostarili i zato što im je to teško.

Veoma je bitno da zadržimo te makar ostarele seljake, posebno u malim sredinama, uzduž bezbednosno osetljivih područja, uzduž granica i administrativne linije, zato što mogu da se staraju na određen način i o šumi, o divljači, o zaštiti životne sredine, da vide ko se tuda šeta, ko prelazi preko granice itd.

Mi smo im danas samo pomogli u ovome. Dva puta vode sa naših sela. Oba vode unepovrat. Jedan put vodi u gradove; retko ko se vrati, lakše je patiti za selom nego patiti na selu. Drugi put vodi na onaj svet. Nijedni ni drugi se ne vraćaju na selo. Potrebno je da ubuduće razmišljamo da poljoprivrednu politiku podešavamo ne samo sa zajedničkom evropskom poljoprivrednom politikom,

već i sa stanjem na našem terenu. I, kao u Evropi, da ova mala poljoprivredna gazdinstva, koja ne žele da se bave komercijalom, nagradimo paušalnim iznosom, makar nekoliko desetina hiljada dinara da im obezbedimo, i da na takav način pomognemo onim starima, koji ne mogu ni da dođu do grada, da registruju poljoprivredna gazdinstva, odnosno da ispune posle toga sve one uslove setvene strukture itd.

I, na kraju, da vam zahvalim u ime ostarelih seljaka na ostareloj mehanizaciji što neće morati svake godine da registruju mašine. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Rističeviću.

Pošto smo završili pretres o svim amandmanima, zaključujem pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Pošto smo obavili pretres Predloga zakona u načelu i pojedinostima, Narodna skupština će u danu za glasanje odlučivati o Predlogu zakona u načelu, pojedinostima i u celini.

Poštovani narodni poslanici, pošto smo završili raspravu o 5. tački dnevnog reda ove sednice, podsećam vas na odredbu člana 87. stav 5. Poslovnika Narodne skupštine, prema kojoj predsednik Narodne skupštine može da odredi da dan za glasanje o predlogu pojedinog zakona bude odmah po završetku pretresa tog predloga zakona.

U skladu sa ovom odredbom, određujem petak, 29. mart 2019. godine, sa početkom u 11.50 časova, kao dan za glasanje o 5. tački dnevnog reda – Predlogu zakona o izmenama i dopunama Zakona o bezbednosti saobraćaja na putevima.

Nakon glasanja nastavljamo dalje sa radom.

(Posle pauze – 11.50)

PRESEDAJNIK: Poštovane dame i gospodo narodni poslanici, pre nego što pređemo na odlučivanje o tački dnevnog reda, potrebno je da utvrdimo kvorum.

Saglasno članu 88. stav 5. Poslovnika, kvorum za rad postoji ako na sednici prisustvuje većina od ukupnog broja narodnih poslanika, što, naravno, znate.

Molim poslanike da ubacimo svoje kartice u poslaničke jedinice elektronskog sistema za glasanje.

Samo da kažem nekim poslanicima da su prisutni u sali ali nisu ubacili karticu, pa pred glasanje neka obrate pažnju.

Konstatujem da je primenom elektronskog sistema za glasanje utvrđeno da su u sali prisutna 133 narodna poslanika.

Prelazimo na ODLUČIVANJE o 5. tački dnevnog reda – PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O BEZBEDNOSTI SAOBRAĆAJA NA PUTEVIMA.

Stavljam na glasanje Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o bezbednosti saobraćaja na putevima, u načelu.

Zaključujem glasanje: za – 135 poslanika, protiv – niko, uzdržanih – nema, nije glasalo – troje.

Konstatujem da je Skupština prihvatila Predlog zakona u načelu.

Prelazimo na amandmane.

Na član 1. amandman je podnela poslanica Vjerica Radeta.

Stavljam na glasanje njen predlog.

Zaključujem glasanje: niko nije pristupio glasanju.

Konstatujem da nije prihvaćen amandman.

Stavljam na glasanje amandman poslanice Nataše Sp. Jovanović na član 2. zakona.

Zaključujem glasanje: niko nije pristupio glasanju.

Konstatujem da nije prihvaćen amandman.

Stavljam na glasanje amandman na član 3. poslanice Ružice Nikolić.

Zaključujem glasanje: niko nije pristupio glasanju.

Konstatujem da nije prihvaćen amandman.

Stavljam na glasanje amandman poslanika Milorada Mirčića na član 4.

Zaključujem glasanje: niko nije pristupio glasanju.

Konstatujem da nije prihvaćen amandman.

Stavljam na glasanje amandman poslanika Srete Perića na član 5.

Zaključujem glasanje: niko nije pristupio glasanju.

Konstatujem da nije prihvaćen amandman.

Stavljam na glasanje amandman poslanika Nikole Savića na čl. 6.

Zaključujem glasanje: niko nije pristupio glasanju.

Sada stavljam na glasanje predlog da se utvrdi postojanje naročito opravdanih razloga da zakon stupi na snagu ranije od osmog dana od dana objavljivanja.

Zaključujem glasanje: za – 136 poslanika, protiv – niko, uzdržanih – nema, nisu glasala – tri poslanika.

Konstatujem da je Narodna skupština posebno odlučila da postoje naročito opravdani razlozi za stupanje zakona na snagu u roku kraćem od osam dana od dana njegovog objavljivanja.

Stavljam na glasanje Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o bezbednosti saobraćaja na putevima, u celini.

Zaključujem glasanje: za – 139, protiv – niko, uzdržanih – nema.

Konstatujem da je Narodna skupština usvojila Predlog zakona o izmenama i dopunama Zakona o bezbednosti saobraćaja na putevima.

Molim ministra Lončara, koga sam videla ispred sale, da uđe u salu i da nastavimo o amandmanima na Predlog zakona o zdravstvenom osiguranju.

Prelazimo na 1. tačku dnevnog reda – PREDLOG ZAKONA O ZDRAVSTVENOM OSIGURANJU (pretres u pojedinostima).

Saglasno članu 90. stav 1. Poslovnika Narodne skupštine, obaveštavam vas da su pozvani da sednici prisustvuju: ministar zdravlja dr Zlatibor Lončar, državni sekretari u Ministarstvu zdravlja, pomoćnik ministra zdravlja u Sektoru za inspekcijske poslove, vršioci dužnosti pomoćnika ministra zdravlja, viši savetnici u Ministarstvu zdravlja, samostalni savetnik u Ministarstvu zdravlja dr Biljana Stanojević i Zlata Žižić, koordinator u Sektoru za inspekcije poslove Ministarstva zdravlja, državni službenici u Ministarstvu, i to Mirjana Veljković, Tatjana Stamatović, Nikola Pandrc i Marko Pavlović.

Primili ste amandmane koje su na Predlog zakona podneli narodni poslanici.

Primili ste izveštaje Odbora za ustavna pitanja i zakonodavstvo i Odbora za zdravlje i porodicu, kao mišljenje Vlade o podnetim amandmanima.

Pošto je Narodna skupština obavila načelni pretres, saglasno članu 157. stav 3. Poslovnika Narodne skupštine, otvaram pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Na član 1. amandman je podneo poslanik Marijan Rističević.

Da li poslanik želi reč? (Ne.) Hvala.

Na član 1. amandman je podnela poslanica Vjerica Radeta.

Da li Vjerica Radeta želi reč? (Da.)

Izvolite.

VJERICA RADETA: Da, intervenisali smo amandmanom na više članova sa, jasno je valjda, namerom da popravimo tekst zakona. Činjenica da je ministar prihvatio određeni broj amandmana govori o tome da smo istinski hteli da pomognemo da se, koliko je god moguće, ova oblast zdravstva dovede u red, jer jasno je svima nama da još uvek ima puno problema u oblasti zdravstva, da i ono što stoji u zakonu i ono što smo slušali u obrazloženju ministra nije uvek baš blizu onog stanja kakvo je na terenu. Mi želimo i kroz amandmane, a i kroz ovu raspravu da skrenemo pažnju i ministru i ministrovim saradnicima da se, koliko god je to moguće, popravi stanje u zdravstvu, pre svega one čuvene liste čekanja, problemi kod zakazivanja lekarskih pregleda.

Postoji jedan konkretan predlog, nema možda baš velike, bliske veze sa ovim amandmanom, ali niste ni vi dobro obrazložili zašto amandman ne prihvatate. Rekli ste da je vaše rešenje preciznije a suštinski se našim amandmanom ne menja predlog. Tačno je da se suštinski ne manja, ali nije vaše rešenje preciznije. Ne može biti preciznije nešto što je objašnjeno u jednoj reči u odnosu na nešto što se objašnjava u još jednoj reči.

Dakle, ja ću sada da vam kažem dva konkretna problema i da zamolim, ministre, da vidite sa vašim saradnicima, govorim apsolutne istine sa terena, pa da vidite šta tu može da se promeni.

Kada je u pitanju zakazivanje lekarskih pregleda telefonom, medicinske sestre, službenice u domovima zdravlja zovu pacijente kad treba da, kad su zakazali termin, kako već ide ta procedura, ali tu postoji jedan problem. One mogu da pozivaju pacijente samo na fiksne brojeve telefona. Kažu da im je onemogućeno da koriste mobilne telefone. Evo, sad govorim slučaj iz Doma zdravlja Novi Beograd, dakle apsolutno tačno.

Znate, problem je ako se neko poziva, a uglavnom to radi prepodnevna smena sestara i one zovu prepodne ljude. Naravno, nikoga neće naći pored fiksnog telefona, jer nisu u pitanju teški bolesnici koji moraju da leže pa da mogu da se jave na telefon i to je, prosto, jedan praktičan problem, koji nadamo se da ćete rešiti i proveriti u ostalim domovima zdravlja. Razumemo mi i troškove korišćenja mobilnih telefona, eventualnih zloupotreba itd, ali prosto treba sve da bude potčinjeno pacijentu, a vi u okviru svoje organizacije vidite kako ćete to da rešite. To je jedan konkretan primer.

Drugi primer. Mi ovde imamo pismo sa 196 potpisa uz zahtev koji je upućen direktoru medicinskog centra u Zaječaru i upravi doma zdravlja. Radi se o selima Halovo, Gradskovo, Veliki Jasenovac, Mali Jasenovac i Šipikovo. Oni traže da se u ambulantu u Šipikovu vrati medicinska sestra. Kažu da tamo 80% meštana koristi usluge te ambulante, da su uglavnom u pitanju staračka domaćinstva i da, jednostavno, ne mogu da putuju u Zaječar da bi dobili injekciju. To je njima, između ostalog, problem. Tamo je radila Danijela Todorović Trujkić, medicinska sestra. Oni čak konkretno traže da se vrati ta medicinska sestra, a problem je što uopšte nemaju medicinsku sestru. Dakle, direktor doma zdravlja u Zaječaru ima ovo njihovo pismo i vas molim, ministre, takođe da vidite sa saradnicima da li može tim selima i tim starijim ljudima u tim selima da se pomogne. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI (Vladimir Marinković): Hvala.

Reč ima dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Mislim da je ovo izuzetno bitno zbog svih da znaju. Nemamo nikakav problem da pozovemo pacijente, ali zavisi koji broj pacijenti daju. Od njih zavisi koji će broj da daju. Ne radi se o tome da neko štedi ili da ne može da pozove. Naše centrale se nalaze u Telekomu, tako da nema nikakvog problema da se pozove ni mobilni, ni bilo koji. Ne možemo da zovemo nekoga na mobilni telefon ako je ostavio fiksni. Prema tome, apelujem na sve građane da ostave onaj telefon na koji će se javiti.

Što se tiče tog drugog primera, medicinska sestra će biti vraćena, sad pravimo novu organizaciju. Samo molim ljude da razumeju jednu stvar. Imamo

ambulante pri domovima zdravlja koje se nalaze u selima, a kao što svi znate, sve manji je broj stanovnika u selima i nama se dešava da nam ekipa bude u selu, da provede ceo radni dan, da ima jednog ili dva pacijenta, a da ekipa koja se nalazi u domu zdravlja padne s nogu od posla i ima više desetina pacijenata. Znači, to je suština priče, ali iz tog razloga smo napravili novi presek kakvo je stanje po selima, kakva je struktura stanovništva i pravimo novi raspored gde će imati ne samo medicinska sestra, gde ima po potrebi i lekar i dalje pravimo raspored da negde gde, ako procenimo da dolaze dva ili tri puta nedeljno i lekar i sestra u tu ambulantu, da odrade, da pregledaju ljude, da urade kontrole i da se uradi sve što treba.

Ono što novo želimo da uvedemo, to je da u najskorije vreme želimo da uđemo sa pokretnim apotekama koje će ići od sela do sela maltene svakog dana, jer mislimo da nam je to mnogo isplativije i da imamo tu jednu apoteku za više sela koja može da odlazi svakog dana ili svakog drugog dana, da se ljudi ne maltretiraju i da uzmu onu terapiju koja im je neophodna. Sada imamo i taj e-recept i otprilike tačno znamo kome šta treba, ali u svakom slučaju imaće i neke druge terapije, koje će oni moći da uzmu, koja treba za njih ili za nekog od članova porodice. Znači, to su stvari na kojima radimo i koje će biti.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Reč ima Vjerica Radeta.

VJERICA RADETA: Vrlo kratko.

Naravno, dobro je ovo što smo čuli i obradovaće se ljudi ovih sela u Zaječaru. Naravno, ovde su dobra rešenja i patronažne sestre, ovo čisto kao predlog, koje, kad je u pitanju terapija injekcijama, ne može da čeka, da preskače dan, nego ljudi, ako bi znali u koliko sati dolazi medicinska sestra, potrudili bi se da dođu u ambulantu.

A što se tiče telefona, ovo je vrlo pouzdana informacija. Medicinska sestra koja prima pacijente, pravi taj spisak itd., vrlo konkretno je rekla, možda je to problem samo tog doma zdravlja, da oni ne mogu da uzimaju brojeve mobilnih telefona zato što mogu da pozivaju samo na fiksne i insistiraju da im pacijent ostavi broj fiksnog telefona. Evo, vaši saradnici neka to provere. Ne želimo zaista nikome da pravimo probleme, možda je neki nesporazum pa da se raščisti.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Na član 5. amandman je podnela narodni poslanik Aleksandra Belačić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 7. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 8. amandman je podneo narodni poslanik Dubravko Bojić.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, profesore Bojiću.

DUBRAVKO BOJIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, dosadašnji Zakon o zdravstvenom osiguranju datira iz 2005. godine i od tada su vršene brojne izmene i dopune ovog zakona, što govori o neozbiljnosti predlagača, koji su se u međuvremenu smenjivali.

Onaj ko ima nameru da unapredi zdravstveni sistem u Srbiji, a Vlada se upinje da to uradi, mora da ima ozbiljan, temeljan i celovit koncept i strategiju, a ne da krpi parče po parče i tako gubi dragoceno vreme, a svi znamo koliko je vreme dragocen faktor u ovoj oblasti.

Vlada, inače, ima stav da se na donete zakone ostavlja dosta vremena za podzakonska akta, što je vrlo nepraktično i utiče na razvodnjavanje stanja, onemogućava sistem da se uigra, da zaživi, proizvodi štetne posledice u praksi, stvara vakuum stanje u kome se luta, tako da ispada da su svi ovi zakoni zakoni sa odloženim dejstvom.

Ono što SRS zamera predlagaču je što smatramo da ovaj predlog zakona ne stvara pretpostavke za bolje funkcionisanje zdravstvenog sistema. Ostaje pitanje bez pouzdanog odgovora – da li se proširuje obim postojećih prava iz obaveznog zdravstvenog osiguranja u skladu sa realnim mogućnostima i koliko će zaista novi zakon poboljšati ukupni zdravstveni sistem u Srbiji i da li će novi sistem zdravstvene zaštite smanjiti liste čekanja u bolnicama i dati nadu građanima u bolje i kvalitetnije lečenje?

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, profesore Bojiću.

Reč ima dr Dragana Barišić, po amandmanu.

Izvolite.

DRAGANA BARIŠIĆ: Zahvaljujem, uvaženi predsedavajući.

Poštovani ministre, poštovane kolegice i kolege, ja smatram da je stav Vlade da se ovaj amandman ne prihvati zadovoljavajući. Zašto? U svetu ne postoji idealan pravni akt, tako da mislim da su zakoni koji su doneti u prethodnom periodu, posebno iz oblasti zdravstva, zaista na mestu i da se naša Vlada Republike Srbije, naš ministar zdravlja i naš predsednik Republike gospodin Vučić trude da uredi sve one oblasti koje su godinama urušavane. Pa znate i sami koliko toga smo morali da izmenimo u prethodnom periodu. U oblasti zdravstva da nije bilo izmena prethodnih nekoliko godina, ne bismo imali lekare određenih specijalnosti.

Što se tiče konkretno ovog zakona, zar poboljšanje položaja roditelja koji će sada imati 100% bolovanje umesto dosadašnjih 65% nije dovoljno? Znae i sami da se dosovska „žuta“ vlast borila samo za svoje kadrove i svoje ministre, pa je ministar zdravlja za rutinsku operaciju, čini mi se, kamena u žučnoj kesi išao u inostranstvo, nije verovao u svoje kolege. Mi verujemo u zdravstvo Republike Srbije, verujemo u ono što radi naša Vlada i podržaćemo ovaj zakon onako kako je uređen dosada. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Barišić.

Na član 10. amandman je podneo narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 10. amandman je podneo narodni poslanik Miljan Damjanović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 10. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 10. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, kolegice Radeta.

VJERICA RADETA: Član 10. zapravo je poređao pojmove koji se koriste u ovom predlogu zakona, i kasnije u zakonu, i stav SRS, naše poslaničke grupe, jeste da je ovo potpuno nepotrebno, da ovo ništa ne znači suštinski u smislu rešavanja problema koji jesu tema ovog predloga zakona. Mi svaki put amandmanom intervenišemo na ovakve članove, vi kažete da amandman ne prihvatate iz razloga što je predloženo rešenje u skladu sa jedinstvenim metodološkim pravilima za izradu propisa. To svakako jeste tako, ali nisu ta jedinstvena metodološka pravila Sveto pismo i mi svakako mislimo da to treba generalno da se menja, ne samo u ovom zakonu nego inače.

Sada opet, naravno, koristim i ovaj amandman za jedno konkretno pitanje, ministru pre svega. Vi, pretpostavljam, ministre, znate da se deca iz Republike Srpske, deca obolela od karcinoma, leče u bolnicama u Beogradu i da postoji taj sporazum između Republike Srpske i Republike Srbije i da te troškove snosi njihovo zdravstveno osiguranje. To, naravno, nije nikakav problem. Naprotiv, mi mislimo da to treba, da ta deca treba da se leče jednako kao i naša deca oдавde, ali postoji jedan problem. Roditelji, kada deca dođu da se leče u Beograd i kada ih puste kući pa onda moraju ponovo da dođu na nastavak lečenja, na terapije ili šta je već u pitanju, onda moraju da ostavljaju avans koji je ozbiljna suma novca. Računa se u hiljadama evra. Taj avans se njima, istina, vrati kada se leče završi, ali nam se čini da to nije dobro. Ipak ti ljudi moraju da nađu negde te pare, da ne znam kako dođu do njih.

Mislimo da, ako imamo normalne odnose, a imamo valjda, sa Republikom Srpskom. Tamo gde nisu dovoljno dobri, treba ih maksimalno unaprediti. Stav SRS je da je Republika Srpska već takoreći Srbija, samo i formalno to, svakako, treba da bude i zato želimo da ta deca budu izjednačena sa decom iz Srbije i da vidite šta Ministarstvo može da uradi da pomognemo tim roditeljima da ne moraju da obezbeđuju ta sredstva da avansno uplaćuju. Kažem, vraćaju im se sredstva, ali znate, kada morate odjednom da date

nekoliko hiljada evra, nažalost mnogi ljudi to nemaju, pa hajde da im pomognemo. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Reč ima dr Zlatibor Lončar.

Izvolite, ministre.

ZLATIBOR LONČAR: Evo, proverili smo, vezano za Novi Beograd, o čemu se radi. Radi se o pozivanju samo na skrining. Pozivaju se ljudi na skrining karcinoma dojke, debelog creva i grlića materice. Pošto to nisu ljudi koji se javljaju nama, njih pozivamo na osnovu godina koliko imaju i mi od podataka koji su nam dostupni jedino možemo da dobijemo njihov fiksni telefon. Znači, u onome što imamo ne postoje podaci o njihovom mobilnom telefonu. To je samo ta grupa ljudi, obično su to stari ljudi, preko 50 godina, i u njihovim kartonima postoji samo fiksni telefon i oni se zovu dokle god se ne dobiju. Da ne mešamo sa ovim IZIS-om, sa ovim novim sistemom koji postoji, ovo je nešto sasvim drugo, skrining, znači ono što pozivamo ljude. I kada dođemo do njih, mi tada koristimo priliku, koga nismo mogli da dobijemo, da zamolimo da nam daju i mobilni telefon da pozovemo. Znači, razjasnili smo, eto, o čemu se radi. Ne možete imati Zakon o zaštiti podataka, gde vi nemate, a ne možete neki put da tražite, jer su to neki lični podaci, mobilni telefon, matični broj i sve te stvari, da se ne ulazi u te stvari.

Što se tiče ovog drugog, to je stvar koja je predviđena od njihovog zavoda i oni te stvari rade da bi sprečili da neko bez zahteva njihovom fondu i odobrenja njihovog fonda došao ovde. Jer bi oni, kad ne bi radili tako, to je njihovo obrazloženje, onda bi svako preskočio njihov fond, došao ovde i posle bi se samo ispostavljao račun.

(Vjerica Radeta: Mora imati od Fonda.)

Ali to se samo dešava kad nema uput od fonda. Kad imate uput od fonda, fond garantuje i niko vam ne traži da dostavljate, jer šta će vama veća garancija nego uput od fonda. Znači, to se samo dešava kad nemate uput. A mi tu, ako neko pomaže, mi pomažemo. Mi na današnji dan, da znate, preko 11 ili 12 miliona evra potražujemo na taj račun. Znači, nema veze sa nama. Oni su sistem tako napravili da kad nema uputa, nema garancije, tako sprečavaju da ljudi zaobilaze njihov fond i da dolaze ovde. Ali nema deteta koje nije primljeno, to svi znate, tako da to će se i nastaviti.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, doktore Lončar.

Na član 11. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Biću precizna, gospodine ministre.

U ovom trenutku u Srbiji preko 220.000 poljoprivrednika duguje za zdravstveno osiguranje i doprinose za penzijsko samim tim. To je veliki

problem. Ta cifra je otprilike 160 milijardi dinara, od čega je 70 milijardi glavnica, ostalo je kamata.

Ovo smo potencirali kada je nedavno bio Nedimović i problem je u tome što je do 2008. godine nosilac gazdinstva u jednoj porodici na selu bio taj preko kojeg su ostali ukućani mogli da se osiguraju i da dobiju zdravstvenu zaštitu. Kada je to promenjeno, samim tim su i porasli nameti. Kasnije je usledilo obavezno registrovanje poljoprivrednog gazdinstva da bi mogli da dobiju subvencije. A inače, da bi dobili subvencije za ono što proizvode, oni moraju da plate. Naravno, svako želi da plati. Nikome nije prijatno da duguje i ko zna koliko je, možda 300 ili 400 hiljada drugih pravnih lica, preduzetnika i drugih koji su obavezni poreski obveznici po osnovu privredne delatnosti koji nisu u mogućnosti da plate. Samo u prošloj godini u Kragujevcu je podneto 3.600 zahteva preduzetnika i preduzeća za reprogram. Koliki je broj poljoprivrednika, taj broj je verovatno još mnogo veći.

Gde je tu nepravda države? Nepravda države je što je to obavezno osiguranje. Država, dakle, ima monopol. A sa druge strane, poljoprivrednik koji ne dobije isplatu subvencija na vreme, jer kašnjenja su ogromna, onaj koji nema mogućnosti da se leči tu u svom mestu, jer mreže zdravstvenih ustanova koje su pravljene od strane lokalnih samouprava su uglavnom išle na štetu seoskog domaćinstva pa su ugašene mnoge ambulante. Da vam ne ređam sela oko Kragujevca. To je zaista jedan skandal, što se gasi škole, ali i ambulante, koje više ne postoje. Tako da su ljudi prinuđeni da odu na drugo mesto i da putuju od svoje kuće da bi se lečili. Ovi putujući lekari u okviru raznih kampanja, to ne može da se računa kao nešto ozbiljno.

Problem je, gospodine ministre, u tome što oni ljudi, da li su poljoprivrednici ili drugi zdravstveni osiguranici koji zbog nemaštine i zbog činjenice da nisu mogli da prihodeju i da posluju onako kako su zamislili, jer to je začarani krug, neko duguje vama, vi onda dugujete državi, kada uđu u reprogram, moraju da plate, što je protivustavno, retroaktivno i za zdravstveno osiguranje koje nisu mogli u tom trenutku da ostvare. Poljoprivrednik koji danas u bilo kojoj filijali Poreske uprave sklapa taj reprogram, mora to da plati, sa kamatom koja će mu biti otpisana u toku perioda, do 60 rata ima mogućnost otplate, ali on nije koristio to upravo u trenutku kada mu je bilo potrebno, ni članu njegove porodice.

I ono što je velika nepravda – stalno pričate sutra će, sutra će – čak, nije ovde gospodin Arpad iz Saveza vojvođanskih Mađara, i on je to pokrenuo kao pitanje iako je u koaliciji sa vama, kad ćete vi već jednom da donesete zakon koji će da omogući poljoprivrednicima da na osnovu svojih prihoda plaćaju državi namete za to, a ne ovako. Jer mi imamo male, usitnjene posede. Gde vi imate u Šumadiji više od pet hektara? To je retkost, stvarno. To su uglavnom domaćinstva koja imaju do pet hektara. A kada pogledate na godišnjem nivou,

svakome se isto obračunava, to je prosek od 96.000 dinara. Kako ste rekli – sutra, sutra, evo, oni uđuše u novu kalendarsku godinu. Evo, i on vam je tražio, i on iz Saveza vojvođanskih Mađara, a mi to stalno potenciramo, da treba da budete valjda toliko poštteni.

Malopre nam ova Marija Obradović, koja ništa ne zna ni o selu ni o poljoprivredi, priča – vi ste protiv poljoprivrednika. A mi, suprotno, stalno tražimo, otkad je konstituisan ovaj saziv Skupštine, dakle od juna 2016. godine SRS neprestano insistira na tome da pomognete poljoprivrednicima. E, sad je pitanje kada ćete to da uradite.

Pošto i vi niste pravnik kao ni ja, ali ima pravnika ovde i u našoj poslaničkoj grupi, reći će vam, mislim da je čak i kolega Jovanović iz Topole u svojstvu građanina podneo dopis, odnosno žalbu Ustavnom sudu na takav protivustavan zakon koji obračunava sve ono što oni nisu koristili.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, koleginice Jovanović.

Reč ima ministar dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Pretpostavljam da vi znate, ali Ministarstvo zdravlja nije ni u jednom segmentu uključeno vezano ni za reprogramme ni za te stvari. Jednostavno, nemamo te mogućnosti.

Ono što možete da vidite u ovom zakonu, što smo mi uradili da poboljšamo, dosada ste imali da ljudi koji nemaju zdravstveno osiguranje, da im država pokriva samo hitne slučajeve. Mi smo sada za sve ljude koji nemaju osiguranje da mogu da idu na imunizaciju obaveznu, da primaju vakcine, kada su za palijativno zbrinjavanje da i to mogu da koriste, studenti do 26 godina koji imaju potvrdu da studiraju takođe koriste sve iako nisu platili osiguranje.

Pokušavamo na sve načine da ljudima izađemo u susret. Vi znate da mi svake nedelje u mesecu radimo preventivne preglede i da stalno menjamo da bi moglo da što više ljudi ih iskoristi, da budu obuhvaćeni, gde ne pravimo nikakvu razliku između ljudi koji imaju knjižicu i koji nemaju knjižicu. Mi smo zastali jedan mesec, gde je bila epidemija gripa. Mi u roku od nedelju-dve dana nastavljamo sa tim, prošlo je to. Zna da je to veliki odziv, stotine hiljada ljudi dolazi da iskoristi tu priliku. Tako da, što je sa naše strane, mi apsolutno činimo i učinićemo da to bude. Ali Ministarstvo zdravlja da raspravlja da donese odluku o poljoprivrednicima...

Ono još što smo mi uradili a što je bitno da ljudi znaju, imala su neka ograničenja koja, po meni, nije trebalo da budu, imali ste kada vi ne platite ili ste u minusu nekih 100, 200, 300 dinara pa ne možete da overite knjižicu. To je sad promenjeno, možete do 1.000 dinara. A i zatekli smo neka ograničenja, da vi, ako ste u plusu opet 100, 200 dinara, da ne može da vam se overi knjižica. To je sada sve izmenjeno. Možete da budete u plusu koliko god hoćete, overiće vam se knjižica. I do 1.000 dinara minusa možete da idete. To je sad jedan

proces. Ako se sećate, tu je bilo ozbiljnih problema. Ljudi su išli po te potvrde, po jednu, pa drugu, pa gubili vreme. Sad je sve to uvezano, centralizovano i onda nema problema.

Što je do nas, stvarno ćemo sve uraditi, ali nemojte očekivati da možemo da uđemo u te stvari vezano za otpisivanje, reprograme i sve te stvari koje funkcionišu. Jednostavno, nisu polje u kom mi možemo da delujemo.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Reč ima narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Izvolite. Dva minuta.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Vaša je obaveza, ministre, da znate, jer ja upravo govorim o onima koji su i preduzetnici i obveznici. To stoji u tački 17. predloga ovoga člana, o čemu govorim. Ne možete sada da kažete – joj, ja ne znam, ja sam ministar za zdravlje. Juče ste obrazlagali, odnosno – mi nemamo ništa protiv – zastupali i osnivanje Azijske investicione infrastrukturne banke, pa kako to znate, morate da znate i činjenicu da poljoprivrednici duguju i da nisu mogli da overe knjižice.

Sad kažete moći će, ali ja govorim o periodu kada to nije bilo moguće. Posekao se, ne daj bože, neka mašina ga je povredila, član njegove porodice, i ide tamo... I ljudi su platili. Dakle, ja govorim o periodu... I oni će morati, sve to što su se oni reprogramom obavezali će opet da ide u Fond za socijalno osiguranje. Ne možete vi sada da kažete – ja o tome ništa ne znam. Pa onaj ko je danas potpisao za reprogram platiće upravo Fondu kroz reprogram. Lepo ima stavka koliko ide za penzijsko, koliko ide za socijalno. I, to je problem, što u trenutku to nisu mogli. Niste vi ministar od juče, bar ste od 2016. godine, a do današnjeg dana nisu imali ni hitno, ni imunizaciju, ništa. Ja vam o tome govorim.

Dakle, to je nešto što je nepravda ove vlade. I činjenica da obračunavate da bi on i mogao da ima zdravstvenu knjižicu. Pa ne žele svi oni da budu bez zdravstvene knjižice. Vi sad dajete mogućnost da dođu i oni koji nemaju. Pa hoće ljudi da imaju i da plate, ali ne da plate tako da im se visina prihoda obračunava isto kao onome ko ima 20 hektara i onome ko ima hektar zemlje. Malo uđite u tu materiju.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Reč ima Dragan Jovanović.

Izvolite.

DRAGAN JOVANOVIĆ: Zahvaljujem, uvaženi predsedavajući.

Gospodine ministre, kolegice Nataša me je malopre pomenula po imenu. Ja bih po amandmanu da govorim i koristim vreme samostalnog poslanika.

PRESEDAVAJUĆI: Imate pet minuta, pa kako želite.

DRAGAN JOVANOVIĆ: Veoma važna stvar i veoma važna i tema.

Ministre, ja sam 2008. godine bio narodni poslanik u zgradi u Kralja Milana za vreme vlade, nažalost, Mirka Cvetkovića i tada sam govorio o pogubnosti ovoga što je koleginica Jovanović pomenula, a to je kada smo promenili zakon i od nečega što je bilo dobro, kada je nosilac poljoprivrednog gazdinstva overavao knjižicu, automatski su i drugi članovi porodice koji su bili u gazdinstvu na osnovu toga imali pravo da overe knjižicu. Kada se to raspalo i kada je svi pojedinačno kada su punili 18 godina trebalo da overavaju knjižice, taj dug je rastao, rastao, rastao i u opštinama po celoj Srbiji, kod mene u Šumadiji ljudi duguju sada milionske sume. Mi smo došli u ozbiljan problem. Mi govorimo o Zakonu o zdravstvenom osiguranju. On se tiče i stotine hiljada poljoprivrednika.

Gde je tu kvaka o kojoj mi ovde pokušavamo da govorimo? To je da u ovom trenutku imate obavezu iz prethodnih godina, na primer poljoprivrednika, da plate nešto što nisu koristili. Pazite, nisu imali overenu knjižicu, ako su išli u dom zdravlja, određene usluge su morali da plate, nisu to koristili i sada treba to da plate. Šta je problem? Vi ne možete da konkurišete sada za subvencije ako nemate izmirene obaveze i onda ste vi dužni da odete lepo u vašu poresku upravu, da napravite taj reprogram o kome smo već govorili i da kod Ministarstva poljoprivrede konkurišete za subvencije.

Više puta sam i vama kao resornom ministru i ministru za rad, boračka i socijalna pitanja postavljao i poslaničko pitanje. Dobijao sam odgovor da je formirana neka radna grupa na nivou Vlade koja ovaj problem mora da reši. Pazite, ovo je ozbiljan problem koji tišti na stotine hiljada ljudi.

Sa druge strane, tačno je da sam kao građanin krajem 2016. godine u novembru mesecu podneo i ustavnu žalbu. Smatram da Ustavni sud oko ovoga treba da se izjasni i da kaže da li je moguće da se lepo ova odluka te nesrećne vlade iz 2008. godine proglasi neustavnom i da se na taj način te obaveze ljudima brišu.

Vlada Republike Srbije, dok je predsednik bio gospodin Vučić, donela je odluku krajem 2016. godine da se te obaveze koje poljoprivrednici imaju u jednom trenutku zamrznu i da krenu iznova da plaćaju, a to ćemo sačekati da vidimo... U jednom odgovoru sam čak dobio da je zbog pregovora sa MMF-om zbog određenih stvari potrebno da sve to prođe pa će se onda videti na koji način se to može ljudima otpisati.

Mislim da bi trebalo vi kao resorni ministar, zajedno sa ministrom finansija i Ministarstvom za rad, boračka i socijalna pitanja, da izađete sa jednim celovitim rešenjem, jer mi imamo ogroman problem, koji ne vidim kako može da se reši osim što će u jednom trenutku, kada vi ne budete ministar i kada mi ne budemo ovde poslanici, neko doći u situaciju da da izvršiteljima na naplatu. Ako se to desi, mi ćemo imati stvarno revoluciju po selima i po gradovima u Srbiji. Zamislite vi te milionske dugove koji sada stoje, gomilaju se i oni koji

hoće subvencije, veliki broj poljoprivrednika, zbog toga što ne može da ih izmiri, ne konkurišu uopšte za subvencije koje država daje.

Mi ovde pominjemo i mnogo je lepo kada kažemo daje se za traktore, daje se za mehanizaciju, daje se za ovo, daje se za ono, a ne kažemo da upravo zbog ovog problema koji mi imamo gomila ljudi uopšte ne može da konkuriše za te iste subvencije. To je ozbiljan problem, koji može da se reši na nivou Vlade, na nivou više ministarstava, tu se slažemo, ali pošto je danas zakon o obaveznom zdravstvenom osiguranju... Dobro je što ste vi sada napomenuli koliko će nove izmene zakona doneti dobrog, ali šta ćemo s ovim prethodnim obavezama? One stoje, one sve nas muče koji živimo na selu. Molim vas da se Vlada ozbiljno pozabavi ovim problemom. Mislim da ste ga sada, prosto, razumeli. Hvala, puno.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Reč ima dr Zlatibor Lončar, ministar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Poštovani poslanici, po ovome što ste vi sad rekli, stvarno niti razumem, niti mogu da razumem, niti da nađem neko opravdanje ako vi jedan period niste imali zdravstveno osiguranje, a očigledno ga niste imali, ne znam ko može da traži da vi platite za to zdravstveno osiguranje koje niste koristili. Iz vaše verzije koju sam ja danas čuo meni stvarno to nema nikakve logike – nešto niste koristili, a sada da ga platite.

Gospodo, meni je bitno da vi platite danas. Ne meni, nego sistemu je bitno da vi platite danas da biste ga koristili i da to bude...

Hoćete moj stav? Moj stav je ...

(Nemanja Šarović dobacuje.)

Apsolutno, ali ne možete da platite nešto što niste koristili. To nema logike.

Prema tome, okej, razumeo sam šta ste hteli da mi kažete. Ja ću se iskreno zalagati da ljudi ne plaćaju ono što nisu koristili, da se nađe način, smisliti koji, da li je to taj da se resetuje na tom nivou od danas se plaća, s ovim da se vidi, doneće se i odluka Ustavnog suda i ovog suda...

I ti ljudi koji su pravnici, nisam pravnik, nemojte sad da ulazim u nešto što ti ljudi znaju, ali po nekoj logici stvari mislim da je ovo neko rešenje, da podvučemo, i zbog tih subvencija i zbog neke zdrave logike – ljudi plaćaju sad da bi imali sad to osiguranje. Ova stvar neka se reši na tom zajedničkom nivou, na nivou Vlade i svih onih koji su ušli u to. Što se tiče toga, stvarno imate moju podršku. Ograđujem se, nisam pravnik. Čuo sam samo vašu stranu, verovatno postoji još neka druga strana. Hajde da saslušamo sve te strane. Saglasan sam da sednemo da rešimo taj problem. Ogromne su cifre te koje pominjete, sigurno veliko opterećenje za ljude. Mogu da zamislim u maloj sredini, kad mu

pomenete da je dužan stotine hiljada nečega, miliona, ovo, ono, jednostavno, to je ozbiljan problem.

Saglasan sam da već sledeće nedelje sednemo sa svim ljudima koji moraju da učestvuju u tome. Evo, ja vam odmah kažem moj stav koji će biti – hajmo na reset, neka se to reši da možemo da nastavimo dalje da funkcionišemo i da tu zastanemo sa tim. Eto, to je moje mišljenje.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Reč ima Nataša Jovanović.

Izvolite.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Drago mi je da to čujem, gospodine ministre. Dakle, razumeli ste da nisu samo u pitanju poljoprivrednici, već svi zdravstveni osiguranici. Po članu 11, dakle, obuhvaćeni su i preduzetnici i svi oni koji imaju tu obavezu.

Znate šta je sada problem? Problem je u tome što Ustavni sud čuti već dve godine – evo, čuli ste kolegu kada je podneo žalbu – a te obaveze teku i dalje. Onaj ko je ušao u taj reprogram a nije koristio to pravo...

Evo, ja da vam kažem slučaj jedne gospođe. Ugledan je preduzetnik, ima petoro zaposlenih. Ona u jednom periodu, da bi njima dala, jer ima velika dugovanja od strane svojih klijenata, svim svojim zaposlenima plaća redovno i plate, i poreze i doprinose, ali za sebe to nije mogla da uradi. I, ona je doživela, mlađa žena je u pitanju, da dobije u poznim tim godinama velike boginje. Kad je došla u Klinički centar, morala je sve da plati. I, ona je sada ušla u reprogram da za taj svoj period koliko nije mogla da plati, isplati državi, a plaća i onaj deo kada je imala tu, eto, veoma nezgodnu i tešku bolest. To je zaista neverovatno, to je takva nepravda i to ne može uopšte po Ustavu naše zemlje.

Dakle, ovo je veoma važno. Mi pozdravljamo što ste omogućili ljudima koji nemaju... Ko zna koliki je broj tih ljudi, ko zna koliko je onih – prava cifra, Vjerica stalno potencira da je to i preko pola miliona – koji rade na crno, a evo sad i poljoprivrednika. Naravno, sad kad se usvoji ovaj zakon, imaju pravo na to hitno zbrinjavanje i sve ovo što ste vi pobrojali i što piše u zakonu, ali šta će ovi mučenici? Svi moraju to da plate. Kad dobijete to rešenje o reprogramu, imate tamo kolonu koliko je za svaki mesec, koliko je kamata, koliko je rata, i tačno je izdvojeno za socijalno osiguranje, i onda vam se sve to vraća unazad, a vi to pravo niste koristili.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Reč ima sada, po redosledu, Milija Miletić, pa dr Darko Laketić i Dragan Jovanović. Takav je redosled.

Izvolite, kolega Miletiću.

MILIJA MILETIĆ: Uvaženi ministre, po amandmanu, mislim u ovim zakonima koje ste predložili, koji su sada tu kod nas na dnevnom redu, o kojima razgovaramo, stvarno je na svom mestu i tako treba da bude, dali ste stvarno

veliku šansu za veliki broj ljudi koji dosada nisu imali mogućnost da se leče, sada mogu to da rade.

Kolega poslanik koji je govorio pre mene, odnosno gospodin Jovanović, rekao je probleme za naše poljoprivredne osiguranike koji su zaostali sa uplaćivanjem, gde su stvarno velike kamate i kamata na kamatu. Ti ljudi dosad nisu mogli da se leče, ali sad za one najteže ima ta mogućnost. To je odlično.

Vi ste lepo rekli da zajedno svi sednemo, odnosno predstavnici zakonodavne vlasti, predstavnici izvršne vlasti, da zajedno nađemo rešenje za te ljude, jer to ide unedogled, kamata na kamatu, kamata na kamatu i doći ćemo do nečega što nije dobro. Vaš predlog je na mestu i ja podržavam sve ono što vi radite. Ovo je ispravno i mi moramo zajedno da sednemo da tim ljudima nađemo pravi način da se to njima, ono što može da se otpiše, a nadalje da nastave da uplaćuju da sutra mogu da se leče i da mogu normalno da žive, jer sa velikim dugovanjem ti ljudi nemaju normalan život.

Ministre, svaka čast vama, ovaj zakon je stvarno ekstra i mislim da treba svi da ih podržimo. Ja ću glasati za sve ove predloge zakona. Hvala još jednom.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Miletiću.

Ja bih zamolio ministra, ako je moguće, da kažu svi govornici šta imaju i onda na kraju vi možete da date odgovor. Ako se slažete.

Izvolite.

Ministar Zlatibor Lončar, važno je da odgovori.

ZLATIBOR LONČAR: Da ne ostane na praznoj priči, ja predlažem jednu stvar. Mislim da ćemo mi do srede završiti. Molim sve vas, do srede, ljudi koji su zainteresovani za to odavde, napravite...

Ja ću organizovati i ministarstvo finansija i socijalnog rada i koje je potrebno, vi sa vašom delegacijom, da se dođe u Vladu, javićemo samo vreme koje je, da budemo konkretni i u sredu da se napravi prvi sastanak, da krenemo sa tim rešenjem.

Na vama je da vi sastavite vaš tim koji će doći da predstavlja, Vlada će biti s druge strane i da pokušamo što pre da rešimo, jer stvarno vidim da je to veliko uznemirenje.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar, na saradnji.

Reč ima Darko Laketić.

Doktore, izvolite.

DARKO LAKETIĆ: Zaista razumem izlaganja prethodnih govornika. Čuli smo i Miliju Miletića, narodnog poslanika, koji je inače i poljoprivrednik, koji živi od toga i koji najbolje se i razume u problematiku o kojoj govorimo. Svakako da ovde ovi problemi koji su izneseni, deo tih problema nije nešto što je u nadležnosti Ministarstva zdravlja, ali upravo iz tih razloga što razumem ovu problematiku, javio sam se samo zbog toga da kažem na šta je sve administracija u Ministarstvu zdravlja naišla od 2012. godine, da biste razumeli, pre svega, šta

je ono što je učinjeno, šta je ono što se učinilo dakle, šta je ono što nije moglo da se učini, a šta je ono što se ovim zakonskim rešenjem reguliše.

Naime, ovo zakonsko rešenje je odlično, ali zakon ne deluje retroaktivno. Dakle, svi ovi zakonski predlozi će doneti promenu u trenutku usvajanja, odnosno od trenutka stupanja na snagu.

Samo ću podsetiti javnost da pre 2012. godine imali smo ogromne liste čekanja, redne liste na zračenje, nismo imali dovoljan broj linearnih akceleratora. Govorim sad o osnovnim ljudskim potrebama, ne govorim samo o zdravstvenom osiguranju. Govorim o tome da je preko 1.500 ljudi u određenim gradovima bilo na listi čekanja. Vi se sećate dobro šta se dešavalo. Kupovala su se mesta na tim listama. Sećate se dobro Kamenice. Dakle, to su problemi koji su bili neverovatno veliki, to su dramatične situacije, dramatične ljudske sudbine.

Pođite od tog momenta. Od te situacije, od te drame, na kraju krajeva, došli smo u situaciju da ne raspravljamo o tome. Danas raspravljamo o modalitetima zdravstvenog osiguranja, o tome na koji način i kako da unapredimo zdravstvenu zaštitu. Ova zakonska rešenja upravo vidim na taj način. I zato ovaj predlog gospodina ministra za ovim trojnim sastankom, ili kako se već zove, mislim da je pravi put, zato što limiti Ministarstva zdravlja jesu takvi da ne može da zadire u nadležnosti drugog ministarstva. Sektor za zdravstveno osiguranje sa ljudima iz drugih delova sistema, mislim pre svega na Ministarstvo za rad i socijalnu politiku i Ministarstvo poljoprivrede, mislim da će rešiti ovaj problem u celini. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, dr Laketiću.

Reč ima Dragan Jovanović.

Izvolite, kolega Jovanoviću.

DRAGAN JOVANOVIĆ: Gospodine ministre, zahvaljujem se najiskrenije i nadam se da ćemo u sredu imati jedan dobar sastanak na kome bi upravo trebalo da budu predstavnici još dva ministarstva, kako finansija, Poreske uprave, tako i Ministarstva za rad, boračka i socijalna pitanja, a njihovi predstavnici su veoma važni oko ovih tema, i da vidimo na koji način bi to moglo da se reši i u kom vremenskom periodu.

Ovde su ključna stvar zaostale obaveze, gde ste imali obavezno nešto da platite, to niste koristili, a sada vam to dolazi za prethodne dve godine. To je problem koji mi moramo da rešimo. Jer sada ljudi, ako ne reše taj problem, prave reprogram, plaćaju kamatu i to svima pravi problem, jer oni bez rešavanja tog problema ne mogu da konkurišu za subvencije, kako na republičkom tako dosta i na lokalnom nivou. Eto to je, da prosto i građani Srbije koji prate ovaj prenos, da im bude potpuno jasno šta je to što mi želimo.

Ni ja nisam pravnik, ni vi, ali prosto i pravnici kažu da je to pitanje da li je ustavno ili nije ustavno. Ustavni sud će se oko toga izjasniti, pa biće vremena

oko toga. Zahvaljujem se na razumevanju i nadam se da ćemo ovaj problem uspeti da rešimo.

PREDSEDAVAJUĆI: Dao sam vam repliku. Čisto da znate zbog planiranja vašeg vremena. Ostalo vam je još malo.

Vjerica Radeta po amandmanu.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Mi smo, očigledno, saglasni sa rešavanjem problema koji je Nataša Jovanović ovde kroz ovaj amandman pokrenula, ali nisam sigurna da smo svi dobro razumeli suštinu problema.

U redu je ovo što je ministar predložio, u sredu da se razgovara sa predstavnicima i ova druga dva ministarstva, ali je problem što te obaveze ljudima teku, što se na te obaveze pripisuju kamate. To su sad veliki iznosi i pitanje je... Kaže kolega Laketić ne može ovaj zakon da se primenjuje retroaktivno. Pa donosili ste vi zakone koji se primenjuju retroaktivno i, u suštini, ako postoji ozbiljan interes, nije to nemoguće. Ali mora negde da se podvuče crta.

Nataša je govorila ovde o problemima ljudi koje ona poznaje iz Kragujevca. U Kragujevcu je na mesto koordinatora, ili tako nešto, Poreske uprave doveden čovek iz Kruševca, koji nema pojma šta se dešava u Kragujevcu. Mislim da je neki šurak Radomira Nikolića. I šta on tu radi? Ne bi on nama bio problem kao njegov šurak, nego je problem u tome što je zakon propisao da taj dug sa kamatom može da se vraća na rok do 60 rata. I sad dođu ljudi, hoće da reše taj problem, hajde na 50, 40, 60 maksimalnih rata. Znače, ne voli narod da ima takav teret na plećima, prosto hoće da reši problem. I onda on kaže – 60 rata, dobro, dobićete rešenje. Čovek dobije rešenje šest rata. Nije on samo zaboravio nulu, nego on je procenio na osnovu ničega da ovaj ne treba da plaća na 60 rata, iako zakon dozvoljava do 60, nego samo na šest, recimo, i čovek ne može da vrati taj dug. Hoće, dakle, da se ratosilja kamata, ali mu ne da tamo neki činovnik.

Dakle, tema je prilično ozbiljna i, kada bismo ovaj problem rešili, onda bismo zaista rešili veliki problem i naših seljaka koji, uslovno rečeno, to duguju, kažem uslovno rečeno jer pitanje je da li se tako nešto uopšte može nazvati dugom kad se zna da nije korišćeno, i mnogih preduzetnika koji na taj način posluju i funkcionišu.

Tako da vas, eto, držimo za reč, pa da počnemo ozbiljno to da rešavamo sa svim konkretnim... Vi ste sad čuli sve probleme pa kažete ovoj dvojici kolega ministara da pošalju ljude iz službe, mogu i oni, dobro nam došli, i da stvarno...

Ovo može da se reši, verujte, za nedelju dana, samo je stvar da li će Vlada prihvatiti i imati dobru volju. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Na član 11. amandman je podneo narodni poslanik Petar Jojić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 13. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 19. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 22. amandman je podneo narodni poslanik dr Aleksandar Martinović.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman. Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 25. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 32. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 32. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman. Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 34. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman. Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 44. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 50. amandman je podneo narodni poslanik Zoran Despotović.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, gospodine Despotoviću.

ZORAN DESPOTOVIĆ: Zahvaljujem, gospodine Marinkoviću.

Dame i gospodo narodni poslanici, Zakon o zdravstvenom osiguranju donet je 28. novembra 2005. godine. Otada, kako ste naveli u ovom predlogu zakona, u cilju unapređenja zdravstvenog osiguranja izvršene su brojne izmene i dopune ovog zakona, čak nekoliko puta godišnje. Kada su se izvršile brojne izmene i dopune ovog zakona? Recimo, 2011, 2012. godine, tri puta 2014. godine, 2015, 2016. i sada, 2019. godine. To nam govori da predlog nije imao celovit koncept i jasan projekat zakona.

Srpska radikalna stranka je predložila da se u članu 50. stav 1. Predloga zakona posle reči „u skladu sa zakonom“ dodaju reči „u trajanju od mesec dana“, dok u pomenutom članu stoji „u trajanju od najmanje tri meseca neprekidno“.

Smatram da je amandman smislen, jer se doprinosi za zdravstveno osiguranje zaposlenih uplaćuju već sa prvom zaradom. Naravno, ako je radnika poslodavac prijavio. Nažalost, danas je praksa da se samo određeni broj radnika prijavi, a da inspektori rada rade samo prvu smenu, a poslodavcima koji imaju drugu i treću smenu to ide naruku. Kada radniku prestane radni odnos, tada nastaje problem. Kada se obrati izabranom lekaru, nastaje još veći.

Gospodine ministre, i vi kao i vaši prethodnici se upinjete da za vreme vašeg mandata kao krunu svoga rada donesete sistemski zakon, dok je manje bitna neophodnost ili potreba za tim zakonom.

Na kraju želim da vam kažem da je dobro što ste ovog puta, za razliku od vaših prethodnih predloga zakona, ušli u konstruktivnu raspravu sa opozicionim poslanicima Srpske radikalne stranke. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Despotoviću.

Na član 52. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 52. amandman je podneo narodni poslanik Tomislav Ljubenović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 52. amandman je podneo narodni poslanik Momčilo Mandić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 52. amandman je podneo dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu su prihvatili amandman. Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 53. amandman je podneo narodni poslanik Milorad Mirčić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 60. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 66. amandman je podnela narodni poslanik Ljiljana Mihajlović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 67. amandman je podnela narodni poslanik Vesna Nikolić Vukajlović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, koleginice Nikolić Vukajlović.

VESNA NIKOLIĆ VUKAJLOVIĆ: Hvala.

U okviru sistema obaveznog osiguranja vi ste ovaj član 11. proširili članom 16. i ovo je odlična stvar za naše građane, a nadam se da ćete to medijski dobro i da ispromovišete, da ljudi shvate da oni koji dosada nisu imali pravo na zdravstveno osiguranje konačno imaju pravo na zdravstveno osiguranje, naročito kada se radi o omladini, deci do 18 godina i studentima do 26 godina, zatim lica starija od 65 godina života, zatim lica koja koriste razne socijalne pomoći itd. Znači, ovo je trebalo mnogo ranije da se uradi, ali dobro je i sada, nikad nije kasno.

Što se tiče otpisa dugova, vrlo je lako, ovo što su poslanici SRS govorili, za raniji period, pošto sada u ovim novim propisima nema obavezu onaj ko nema poljoprivredno gazdinstvo, znači može da se leči, znači šta uraditi sa nagomilanim obavezama, odnosno kamatama u sistemu pravnom, odnosno u sistemu gde ste kao država predvideli izvršitelje. Znači, vrlo je opasno da se drže ovaliki dugovi, a da se ti dugovi ne reše na vrlo brz način. A moguće je rešiti, jer su naši poslanici to malopre i rekli.

Međutim, sve vreme govorimo o ovom obaveznom zdravstvenom osiguranju, ali postoji sada jedno logično pitanje, a vi ste tu da nam odgovorite. Kada ste govorili o razlozima za donošenje ovog zakona, rekli ste da je potreba da se smanji javna potrošnja i da se troškovi zdravstvenog osiguranja usklade sa realnim mogućnostima budžeta.

Ovo malo podseća na način obračuna penzija. Znači, koliko bude para, toliko ćemo moći da se lečimo. Da li je to tačno, to ćete sad vi nama odgovoriti. To podseća da će biti... Znači, vi ste napravili veliki obuhvat, veći, i to je za svaku pohvalu, ali se bojimo da će obim zdravstvenog osiguranja biti manji. U smislu ako je neko redovno davanje krvi na analizu za krvnu sliku, bojimo se da će to biti samo crvena, bela krvna zrnca, sedimentacija, holesterol i dalje ništa. Ali šta ćemo sa hormonima, šta ćemo sa drugim, ovim skupim analizama i do koje mere će biti to o državnom trošku a kada to prelazi na ovo dobrovoljno, dodatno zdravstveno osiguranje?

Jer ovde imamo i dobrovoljno dodatno zdravstveno osiguranje. To nije obaveza. To je, znači, mogućnost i zavisi od slobodne volje. Ali ne zavisi samo od slobodne volje, zavisi od materijalnih mogućnosti onoga ko želi dobrovoljno zdravstveno osiguranje. Zato se bojimo da će stepen zdravstvenog osiguranja i zdravstvene zaštite biti niži. S obzirom da vi donosite ova akta koja će ovaj zakon da sprovedu i da realizuju, bilo bi dobro da nam malo pojasnite kuda to ide.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Nikolić Vukajlović.

Reč ima ministar dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Prvo želim da vam se zahvalim na jednoj stvari koju ste primetili a koju ovde nismo rekli, na čemu ste vi potencirali, da

pokušamo da promovišemo, da dođemo do ljudi i da im kažemo koji su sve to ljudi koji će sad biti obuhvaćeni i koji će moći da koriste iako nemaju zdravstveno osiguranje.

Nažalost, ja ću vam najiskrenije reći, mi to vrlo teško radimo, jer kad postoji neka dobra vest za građane Srbije, ona nije vest i mislim da je upravo to problem. Očigledno to ne prodaje novine i to ne skreće pažnju, ljudi misle da se to podrazumeva i ljudi koji rade ne nalaze za shodno da to promovišu i da urade. Vidite mi već koliko dana pričamo ovde o svemu tome, a kad vratite film i pogledate koliko je to zastupljeno i koliko se to kaže ko će sve imati koristi od ovog zakona, to je vrlo malo. Od cele priče i od pogodnosti koje će biti za sve, mene samo pitaju – šta ćete da uradite sa onim ko se tri puta nije odazvao na skrining pregled pa ste doneli da on plati jedan deo lečenja, a šta ćete vi da uradite ako on nema para da doplati to lečenje, da li ćete nastaviti da ga lečite ili ne? Evo, to je tema koja je dva dana, pored svih tema o kojima smo mi ovde pričali i koje donose dobro.

Sledeća stvar, ovo što želim da kažem i vama i svim građanima Srbije vrlo je bitno, vi ste pitali zašto ranije nismo došli i radili ovo. Zato što ovo nije nimalo jeftino. Zato što smo morali da nađemo novac za ovo i da uračunamo u budžet za ovu godinu, za dvadesetu i dvadeset prvu. Tek kad smo našli novac, mi smo došli ovde pred vas da to bude, da ne bi došlo do slučaja o kome ste vi pričali, da sad nešto bude uskraćeno da se ne uradi. Ne, ja vas uveravam, apsolutno sve ostaje isto, samo što smo dodali ove ljude i što oni idu.

(Nemanja Šarović: Vreme.)

Znači, mislim da je ovo izuzetno bitna stvar. Ako već ne možemo da probijemo medije, ali ja se nikad i ne oslanjam mnogo na medije, mislim da je najbitnije šta će naši građani da osete i da vide. Sve ono što je bitno za njih, oni saznaju. Ne moraju, očigledno, mediji da idu.

Što se tiče dodatnih osiguranja...

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, ministre. Vreme.

Kolega Šaroviću, nemojte da budete tako isključivi. Ja ovo zbog SRS, ministar odgovara kolegici.

Reč ima Vesna Ivković.

VESNA IVKOVIĆ: Poštovani predsedavajući, poštovani ministre sa saradnicima, poštovane kolegice, kada već pričamo o pravu na zdravstvenu zaštitu iz obaveznog zdravstvenog osiguranja, imam želju da pohvalim definiciju povrede na radu u ovom novom zakonu, koja je sveobuhvatnija, šira, preciznija u odnosu na definiciju povrede na radu u starom zakonu, kao i, isto tako, što je obuhvaćen povredom na radu i podatak da je osiguranik doživeo povredu pri dolasku i pri odlasku sa posla. Eto, zbog toga sam se samo javila i što je sveobuhvatnija definicija. Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Ivković.

Na član 69. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 70. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Periću.

SRETO PERIĆ: Gospodine ministre, ima pomaka u Ministarstvu zdravlja, odnosno u sektoru lečenja stanovništva Srbije, a to ponajviše, naravno, zahvaljujući najvećem broju lekara, medicinskih sestara i drugog zdravstvenog osoblja.

Malopre ste se vi požalili da ono što je dobro nekako teško dopire do građana Srbije, odnosno, u konkretnom slučaju, do pacijenata. Kada bi ona jedna konferencija za štampu, od brojnih, bila posvećena sektoru zdravlja, onda bi ono što treba da se promoviše došlo na dnevni red. Vi ste juče bili nekoliko puta poneti uspesima predsednika države, pa ste, izgleda, stali na tu stranu. Ali ovo sam hteo reći, da ima prostora, ima vremena ako se drugačije organizujemo. Ne može valjda jedan čovek i da leči, i da obrazuje, i da zapošljava, i da gradi i da radi, nego to treba da radi Vlada kao kolektivni organ.

Amandman na član 70. koji smo podneli, mi smo iz principijelnih razloga to hteli da ukažemo i da kažemo da bi ovaj fond za zdravstveno osiguranje potpomognut stručnom komisijom mogao da radi neke stvari koje ćete zasada vi da radite. Upravo zbog brojnih problema u sektoru zdravstva, vi bi trebalo da se okrenete više drugim stvarima.

Kažete, u navođenju razloga za neprihvatanje amandmana, zato što je zakon predvideo. Pa ako bi sad ovaj amandman bio prihvaćen, onda bi zakon predvideo nešto drugačije.

Vi imate mnogo obaveza i ovaj skrining koji je od 2012. godine, skrining kad su u pitanju maligne bolesti, u Srbiji počeo da se primenjuje i zaživeo 2012. godine, dao bi veće rezultate, bilo bi bolje. Na osnovu podataka Instituta za javno zdravlje „Dr Milan Batut“ u Beogradu, kaže se da su 4.304 žene obolele od raka dojke, a da je oko hiljadu sedamsto i nešto čak umrlo od toga.

Ministar bi trebalo više da se bavi tim problemima i tim poslom, kao što ste malopre izrazili želju da pomognete da se reši jedan problem. Neće biti dovoljna ova tri ministarstva, biće potrebno i Ministarstvo finansija da se uključi u rešenje tog problema, i moguće je, mnogo puta dosada, obećanjima, da li pod pritiskom, da li u iskrenoj želji, sad da to ne razlučujem, iskrenoj želji da se nekome pomogne. Pozovite i predstavnike Ministarstva finansija i onda onaj problem o kojem je započela da govori koleginka Nataša Jovanović, on će biti lako rešen. Hvala vam.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Periću.

Reč ima doktor Zlatibor Lončar, ministar.

ZLATIBOR LONČAR: Samo da se razumemo, Ministarstvo zdravlja, Ministarstvo finansija, Ministarstvo poljoprivrede, Poreska uprava, zakonodavstvo, to smo već ovde napravili spisak ljudi koji će sa ove strane biti pozvani na taj sastanak. Ako imate ideju još nekoga da je potrebno za to, biće, a na vama je da vi ovde napravite sastav i da dođete. Znači, to su ljudi koji će učestvovati u sredu na tom sastanku.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Na član 70. amandman, sa ispravkom, podnela je narodni poslanik Ružica Nikolić.

Izvolite, koleginice Nikolić.

RUŽICA NIKOLIĆ: Zahvaljujem, gospodine Marinkoviću.

Dame i gospodo narodni poslanici, mi smo i u načetnoj raspravi ukazivali na koji način se može ovaj zakonski predlog poboljšati i upravo smo i kroz amandmane pokušali da ispravimo sve one nedostatke koje određena zakonska rešenja, odnosno odredbe ovog predloga zakona imaju.

Ono što bismo istakli jeste da je stepen korupcije u zdravstvu veliki i da ovaj zakonski predlog, nažalost, neće otkloniti korupciju u zdravstvu. Stepenn korupcije, svakako, zavisi od uređenosti i efikasnosti sistema zdravstvene zaštite.

Ovim predlogom zakona su data prevelika ovlašćena ministru i mi smo u članu 70. stav 4. Predloga zakona, koji se odnosi na medicinska sredstva, predložili da se „ministar na predlog Republičkog fonda“ zameni tekstem: „Republički fond na predlog lekarske komisije“. Na ovaj način, odnosno ovim zakonskim rešenjem se smanjuje mogućnost različitih zloupotreba i previše zajedničkih ingerencija ministra i Republičkog fonda.

Takođe, sličan amandman, odnosno ingerencije ministra smo zamenili lekarskom komisijom kada su u pitanju liste lekova i predložili da nije ministar taj koji na predlog Republičkog fonda utvrđuje kriterijume, već da to radi na predlog relevantnih zdravstvenih ustanova, iz razloga što je najveća korupcija upravo prisutna kod stavljanja na listu novih lekova, što je interes farmaceutske mafije.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, koleginice Nikolić.

Reč ima ministar dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Samo da razjasnimo, zbog građana Srbije, kako ide, po kom principu. Odluke donose republičke stručne komisije na predlog zdravstvenih ustanova, a republičke stručne komisije su sastavljene od najboljih stručnjaka iz svih bolnica koje postoje. Znači, oni donose odluku, oni su pri Republičkom fondu za zdravstveno osiguranje.

Ali vi dnevno imate veliki broj takvih odluka i zahteva. Ono što smo mi uradili je da sada iste te republičke komisije moraju da odrede prioritete, da

sednu i između sebe odrede prioritete i da vide šta je to što će da da najbolji efekat, šta je najhitnije i šta će da da najbolji efekat da ide. Onda je sve ostalo samo jedna procedura koja ide iz Fonda ka Ministarstvu i to je to. Znači, niti direktor Fonda niti ministar mogu da se mešaju, niti se mešaju za te stvari. Apsolutno odluka republičke stručne komisije i najstručnijih ljudi koje Srbija trenutno ima. S tim što im je dodato i to da određuju prioritete.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Na član 73. amandman, sa ispravkom, podneo je narodni poslanik Nikola Savić.

Izvolite, kolega Saviću.

NIKOLA SAVIĆ: Zahvaljujem.

Dame i gospodo narodni poslanici, podneo sam amandman na član 73. Predloga zakona i, podsetiću vas, ovaj zakon definiše uslove pod kojima se ostvaruje pravo na novčanu naknadu zbog odsustva sa posla. Između ostalog, u stavu 1. tačka 6. se kaže, nabrajaju ti uslovi, pa jedan od tih uslova je – zbog dobrovoljnog davanja organa, ćelija i tkiva, izuzev dobrovoljnog davanja krvi.

Bez obzira što ovaj zakon ima i dobrih stvari, o čemu su govorile i neke moje kolege, meni je prosto neshvatljivo da se iz ovoga, znači novčane naknade, izuzimaju ljudi koji su dobrovoljni davaoci krvi. Na ovaj način vrši se destimulacija tih ljudi koji bi bili spremni da dobrovoljno daju krv, jer moramo biti realni i znati u kakvom ambijentu danas rade naši obični ljudi, da najveći broj tih ljudi radi u privatnim firmama, da rade u firmama čiji su vlasnici i poslodavci strana lica i strane firme i njih jednostavno ne interesuje ništa osim radnog vremena i profita koji mogu ostvariti.

Zato smatram da bi ovaj amandman kojim sam intervenisao u ovom delu trebalo prihvatiti i da se tim ljudima koji su dobrovoljni davaoci krvi omogući da onoga dana kada daju krv ili kada najave da će davati krv da im se obezbedi novčana nadoknada. Jer imamo i situacije da puno ljudi hoće da da krv u nekim zajedničkim akcijama, recimo ako su u pitanju neke sportske ekipe ili pa hajde da kažemo i političke stranke, imali smo slučajeve da pripadnici naše SRS žele da daju krv u nekim akcijama dobrovoljnog davanja krvi koje organizujemo, ali jednostavno nisu bili u mogućnosti zato što njihovi poslodavci im to nisu omogućili. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Saviću.

Na član 73. amandman je podnela narodni poslanik Marina Ristić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 77. amandman je podnela narodni poslanik Miroslava Stanković Đuričić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 79. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 79. amandman je podneo narodni poslanik Filip Stojanović.

Izvolite, kolega Stojanoviću.

FILIP STOJANOVIĆ: Zahvaljujem, gospodine Marinkoviću.

Dame i gospodo narodni poslanici, poštovani ministre sa saradnicima, podneo sam amandman na član 79. Predloga zakona o zdravstvenom osiguranju.

Ovaj moj amandman odnosi se na pravo na naknadu zarade. Ovde se radi o naknadi zarade zbog nege deteta koja pripada osiguraniku. Zakon predviđa da naknada pripada i osiguraniku koji je usvojitelj, hranitelj, očuh ili maćeha detetu. To je sve u redu, ali smatram da se ovo prvo treba proširiti i na ostale članove najuže porodice. Ovde pre svega mislim na babe i dede deteta, jer praksa pokazuje da su u najvećem broju slučajeva, kada za to postoji potreba, babe i dede ti koji prvi priskaču u pomoć i vode računa o nezbrinutoj deci. Neretko imamo i situaciju da starija braća ili sestre, naravno pod uslovom da su punoletni, preuzimaju brigu o svojoj mlađoj braći ili sestrama.

Ovo je jedna osetljiva stvar, preko koje se ne može tek tako preći. Od ovoga zavise mnoge životne sudbine i ovo često opredeljuje životni put onih kojih se ovaj zakon tiče. Ne dozvolite da zbog ovakve situacije nečiji život bude upropašćen. Dakle, apelujem na vas da prihvatite ovaj moj amandman, jer je to u interesu mnogih kojima je potrebna pomoć.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Stojanoviću.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 84. amandman je podneo narodni poslanik Nemanja Šarović.

Izvolite, kolega Šaroviću.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Hvala.

Gospodine Lončar, mi smo danas čuli od vas kako vi raspolažete, odnosno Ministarstvo zdravlja, nekakvim republičkim stručnim komisijama, kako su to najstručniji ljudi u čitavoj Srbiji, kako se oni neretko konsultuju i među sobom, međutim, vi ste juče govorili nešto što je u koliziji sa tim što danas govorite. Naime, juče ste govorili o činjenici da ste Sergeju Trifunoviću dali 250.000 evra za privatnu fondaciju, da nemate nikakvu ideju kako je taj novac trošen, da li je potrošen ili je i taj novac završio, poput onog novca koji su uplaćivali građani Srbije putem SMS poruka, a to je, kako ste vi rekli, da se kockao sa tim novcem ulažući u neke investicione fondove po Sloveniji pod zasada ja mislim ipak nedovoljno razjašnjenim uslovima.

Moje pitanje je za vas, s obzirom na to da i Ministarstvo zdravlja ima sličnu fondaciju, za koju ste takođe u javnosti rekli da se o njoj ne zna dovoljno, koji su to putevi i koje su procedure odlučivanja u Ministarstvu zdravlja. Kako je došlo do toga da vi zbog toga što je, opet kako ste vi rekli, Sergej Trifunović tih dana u javnosti glumio nekog narodnog heroja da mu date 250.000 evra? Da li biste, da je on npr. glumio hirurga, da li biste mu vi onda dali da operiše

nekoga? Ne daj bože da se Vulin našao tu; da je ovaj glumio pilota, možda bi mu poverili i neki avion da malo provoza okolo.

Dakle, vaše objašnjenje za mene nije dovoljno, posebno imajući u vidu raspravu koja se odvijala na Tviteru prethodnog dana. Vi znate da je on tražio preko Tvitera novac, da je obećano da će taj novac doći i da je sutradan već taj novac uplaćen. Što se mene tiče, to je potpuni skandal. Ni u kom trenutku država ne bi smela uplaćivati u privatne humanitarne fondove, ni jedan jedini dinar a kamoli 250.000 evra, jer šta će nam država ukoliko će pojedinci, koji uopšte nisu stručni za to, nikakve veze sa tim nemaju, raspolagati tim sredstvima.

Rekli ste još nešto, a to je da je u tom trenutku u toj fondaciji o svim oboljenjima, o tome koje će dete imati prioritet odlučivao samo jedan jedini lekar, koji svakako ne može biti stručan za sve niti je mogao popiti svu pamet sveta, a što je još gore, da je drugostepena komisija za donošenje odluka bio sam Sergej Trifunović, koji apsolutno nikakvo obrazovanje nema; nije baš ni što se tiče opšteg obrazovanja nešto da kažem posebno obrazovan, a kamoli što se tiče zdravlja.

Mene zanima kako je to moglo da se desi, koje procedure redovne postoje, iz kog razloga su te procedure prekršene, šta ste uradili da novac građana Srbije vratite u legalne tokove, jer to što je urađeno nesumnjivo nije u skladu sa zakonom, i ko će snositi odgovornost zbog svega toga što je urađeno. Ja mislim da je to pitanje potpuno na mestu i da takve situacije ne smeju da se dešavaju. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Šaroviću.

Reč ima ministar dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Hvala što ste pomenuli državni budžetski fond. Ono što želim da kažem, državni budžetski fond radi krajnje transparentno. U svakom momentu možete da uđete na sajt fonda da vidite koliko ima novca, koliko dece se leči, naravno bez nekih podataka koji ne mogu da se iznose, ličnih podataka o deci, gde se ta deca leče, koliko se uplaćuje, koliko je novca potrošeno, koliko košta koje lečenje i sve.

Međutim, to apsolutno nije slučaj sa fondom tog, ne znam šta je, političar u pokušaju ili šta već. Stojim iza svega što sam rekao. Ono što želim da kažem i vama i svima, moraće da opravda svaki dinar, i od države koji mu je dat i od svakog građanina koji mu je uplatio. Apsolutno svaki. Nemam ta ovlašćenja da ja i moje ministarstvo uđemo tamo da to ispitamo. To moraju urade drugi državni organi, ali ja vas uveravam da će morati da da za svaki dinar gde je potrošen.

Ono što ja građanima hoću da kažem, ja u njegov fond nikad ne bih dao novac, da uplatim poruku i ostalo. Ja sam vam rekao koja je to bila situacija. Bilo je petoro dece koja su se našla tu, ta deca apsolutno nisu kriva i nismo želeli

da ta deca zbog njegovog ponašanja i njegovog šta on radi iole imaju bilo kakvu posledicu. Ako on ili bilo ko drugi misli da će vremenom to da se zaboravi i da on neće morati da da to, ja vam obećavam da se to neće desiti. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Pravo na repliku ima Nemanja Šarović.

Izvolite, gospodine Šaroviću.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Gospodine Lončar, moram priznati da mi se vaš odgovor ne sviđa, a reći ću vam i zašto. Vi ste rekli upravo da ne biste tom čoveku poverili ni 100 dinara koje biste uplatili iz sopstvenih sredstava SMS porukom, ali ste istovremeno dali 250.000 evra državnog novca. Vi biste morali imati mnogo oštriji kriterijum kada raspolazete državnim novcem nego kad to radite sa svojim. Znači, vi svoju celu platu možete da odete da potrošite na šesire ili da podelite na ulici, to je vaše pravo i to niko ne može da vam zameri, ali za svaki dinar državnog novca vi odgovarate.

Nije tu u pitanju samo odgovornost Sergeja Trifunovića, već je tu u pitanju čitav sistem, kako je došlo do toga da u jednoj državi, za koju vi tvrdite da je organizovana, da postoji sistem, da postoje procedure, da postoje republičke stručne komisije, da se jednom šarlatanu u njegov fond uplati 250.000 evra, i 25 evra je mnogo, jer je sa tih 250.000 evra moglo neko drugo dete da se leči u skladu sa zakonom i po državnim pokroviteljstvom, što je normalno, čemu mora da se teži.

I druga stvar, ako već imate, vi kažete nemate ingerencije, imate vi mnoge ingerencije, imate ingerenciju da predlažete zakone, pa ću vam postaviti još jedno pitanje. Ako imate tu nesrećnu situaciju da je taj čovek mogao da se kocka sa novcem, da uplaćuje u investicione fondove, da daje pozajmice i bilo šta drugo, šta ste vi kao ministar uradili da se zakonski reguliše rad tih humanitarnih organizacija da se ograniči šta mogu da rade sa novcem?

Svaki taj dinar koji je uplaćen, uplaćen je namenski. Niko, kad je uplaćivao taj novac, nije pomislio – pa hajde, ako ne bude trebalo za dete, nek ide on malo pa nek uplati u slovenački investicioni fond, pa da vidimo za pet-šest godina šta ćemo dobiti. Niti je ko pomislio da od tog novca treba da se izdržava nekakav administrativni aparat u tim humanitarnim organizacijama. Pa i procenat novca koji može biti potrošen a da to nije isključivo za lečenje dece, mora biti sveden na minimum i mora biti zakonski ograničen.

Prema tome, nemojte se vi praviti nevešti da to nije vaša odgovornost. Ako nije, zašto ste je preuzeli? Ne postoje od juče ti fondovi, koji služe za javnu promociju, na osnovu nečije bolesti, na osnovu nečije nesreće, a priznaćete da je to veoma jadan i primitivan način da se neko promoviše u javnosti.

(Predsedavajući: Hvala.)

Imam ja i vreme poslaničke grupe. Budite strpljivi, gospodine Marinkoviću. Pa puštali ste ministra, koji ima pravo na dva minuta, koliko on hoće.

(Predsedavajući: I vas sam pustio gotovo minut više po replici.)
Dezinfikujte tu stolicu, izgleda da je nešto od Arsića ostalo.

Dakle, veoma je ozbiljna diskusija u pitanju, ne znam zaista zašto je prekidate.

Vi ste dužni, a nije ni prvi mandat da ste ministar, da uočite šta ne valja. Ne samo ono na šta vam ukažu narodni poslanici i opozicija. A nije sve zlonamerno iako vas kritikujemo. Vi treba da budete zahvalni na svakoj ozbiljnoj kritici, koja nije ni lične prirode, nije ni uvredljiva, nije vulgarna, nije bilo šta, ali vas kritikujemo zato što smatramo da loše radite određene stvari, da morate mnogo bolje i da u određene oblasti, u koje se dosada niste mešali, vi po prirodi posla morate da se umešate, a ne da samo naknadno lamentirate, da plaćete nad prolivenim mlekom i da kažete – evo, čekaćemo da on opravda. Nemamo mi ništa od toga što on opravdava, nego želimo uređen sistem, u kome takve stvari neće moći da se dešavaju i u kome neće moći, zahvaljujući tome što neko izigrava narodnog heroja, da dobije 250.000 evra.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Šaroviću.

Ja sam imao nameru da vam dam repliku i produžio vam vreme za minut, ali vi to nećete, očigledno. Ja sam samo imao dobru nameru.

Reč ima ministar Zoran Lončar.

ZORAN LONČAR: Da se razumemo, apsolutno ne bežim od odgovornosti. Znači, ono što hoću da kažem građanima Srbije, to je da za tih 250.000 evra će znati tačno gde i šta.

Nemojte samo da prebacujemo da je neko, što je dato tih 250.000 evra, da je neko na drugoj strani ostao bez novca da nije mogao da se leči. Apsolutno nije. U svakom momentu u svim našim fondovima je bilo dovoljno novca i to je bio jedan od razloga što smo dali, ne Sergeju Trifunoviću, nego smo dali za petoro dece, za koje je poslato da im je hitno potreban novac i da su oni kod njega. Znači, gledali smo tu decu, nismo gledali njega.

Što se tiče, mi smo već pri kraju novog uređenja, da ga nazovemo zakona, ili uredbe o funkcionisanju tih fondova. Ovde se ne radi da je on prekršio zakon. On je i svoj statut, koji je sam napravio u fondu, prekršio, gde ne piše da on može to da daje na kocku i u investicione fondove. Znači, radi se o čoveku koji morala nema ni do podne.

A to ste apsolutno u pravu da on sve to zloupotrebljava u svoju neku političku promociju. Znači, ono od čega neko beži... Šta mislite da izađemo i da pričamo svaki dan koliko dece se pomogne, koliko to košta? Kad smo pomenuli neke brojeve, neke cifre u novcu koliko šta košta? A njemu su svaki dan puna

usta, još zove ljude da mu plate, a nijedan račun ne podnosi gde, šta i kako. Sad je još ušao, kao, u politiku.

Ponavljam, ne bežim od odgovornosti. Dokle god sam na ovom mestu, i nisam na ovom mestu, insistiraću i uradiću sve što je u mojoj moći da to izađe na čistac. Ne samo zbog njega, nego i zbog svih budućih i onih koji sada rade. Jer vi morate da znate, imamo veliku zloupotrebu oko tih stvari. Mi imamo da ljudi, roditelji i ne znaju da je neko uzeo njihovo dete i stavio na neki, da je oglasio i da skuplja pomoć za to. A posle, kad se sve to završi, onda vam dođu sa neraščišćenim računima gde su završile pare, šta je bilo, šta se desilo.

Da ne pričamo neke špediterske firme, ove firme, stave i kaže – eto, skupljamo. Ne možete da zabranite nekom da uzme da skuplja. Po Ustavu ima pravo da za nekog kaže – evo, skupljam pomoć da se nešto desi. Znači, mnogo je osetljivo. Zamislite situaciju, neko vam stavi sliku, a to obično rade, stave sliku bolesnog deteta i kažu – evo, mi za njega skupljamo novac. I šta mislite, izađem ja ili bilo ko i kaže – e, ne može to da se radi.

Ljudi, sve je posao, ali ovu stvar mi moramo da dovedemo u sistem. Ova stvar mora da se dovede u sistem i da tako funkcioniše kroz sistem, a ne na neki drugi način. To je poenta cele priče i to ćemo sigurno uraditi, jer imali smo dovoljno tih primera koji su bili i šta je urađeno i nadam se da su građani shvatili gde ko šta radi i da sada imaju predstavu. Ne mogu građani ni u prvom sekundu, ni u prvom minutu, u prvoj nedelji i u prvom mesecu da shvate ko ima kakvu nameru, ali vremenom saznaju.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Reč ima gospodin Nemanja Šarović.

Želite repliku ili po amandmanu? Repliku. Izvolite.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Dakle, gospodine Lončar, vi niste izabrani za ministra jer ste lepi i pametni, niti je to takmičenje u popularnosti. Vi ste izabrani da biste povlačili poteze koji su najispravniji, koji su najodgovorniji, da biste radili ono što je u interesu građana, a ne da biste se ponašali onako kako javnost očekuje. A vi ste već dva poteza tu napravili zbog očekivanja javnosti. Prvi što ste dali pare, to je samo zbog javnosti, nema drugog razloga. Drugi što nemate dovoljno hrabrosti da se ozbiljnije i žešće obračunate sa tim nuspojavama. To moram tako da nazovem jer, što se kasnije sa njima obračunate, to će više zloupotreba biti. To će više, kako vi kažete, špediterskih firmi prikupljati novac za nekoga koristeći slike bolesne dece, a suštinski zloupotrebljavajući upravo tu bolesnu decu, i duže će trebati da se uredi sistem.

Vaš je posao ne da se borite za popularnost, nego da se borite da uredite sistem, pa da, kada završite mandat, nebitno sad ili za pet godina, kažete – evo, ja sam uradio to, to i to za Srbiju, za njenu decu, za sve generacije koje dolaze; možda su me napadali zbog ovoga i onoga, uradio sam to i to pogrešno, ali sam ostavio uređen sistem. E, to je vaš cilj.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Šaroviću.

Na član 89. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 94. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 94. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman. Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 96. amandman je podneo narodni poslanik Božidar Delić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 104. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 104. amandman je podneo narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 110. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Da li neko želi reč? (Da.)

Reč ima narodni poslanik Sreto Perić.

SRETO PERIĆ: Gospodine ministre, ovaj amandman smo upravo podneli iz razloga da preciziramo neke stvari. Sami ste malopre u replici kolegi Šaroviću rekli kakve stvari mogu da se dese. Ovim amandmanom koji je SRS podnela želimo da sprečimo eventualnu zloupotrebu. Ne kažemo uopšte da će biti česta, ne od strane vas, ne od strane vaših saradnika, nego možda tamo u nekom poslednjem domu zdravlja gde će se neko obratiti da uzme neko lekarsko uverenje, jer treba naglasiti da je obavezno osiguranje dominantno osiguranje u Srbiji, da je dobrovoljno osiguranje relativno mlado i da se ono uglavnom, kada bismo napravili neku analizu, odnosi pre na nešto bolje situirane građane Srbije nego na one koji su lošijeg imovnog stanja.

Član 110. ovog predloga zakona govori kada obavezno osiguranje ne trpi uslugu, odnosno nije sadržano u usluzi koju treba pružiti nekom građaninu u Srbiji. To ste naveli u 24 tačke ovog predloga zakona, s tim što ima negde oko 130 slučajeva kada se precizno broji na koje se to odnosi. Poslednja, 24. tačka kaže – i drugi slučajevi. Ali i prva tačka stav 1. člana 110. nabraja, uglavnom se to odnosi na lekarske preglede prilikom upisa u srednje škole, fakultete, prilikom raznih lekarskih uverenja vezano za sudske postupke, predistražne radnje, kod osiguravajućih društava i slično. Ostalo je na kraju – i drugi. I, da onaj tamo ne bi bio u domu zdravlja, ne bi bio u dilemi da li je to obuhvaćeno ovim ili nije, mi smo predložili da se to briše.

Još jedna stvar, doduše i ranije je tako stajalo, mogli ste možda da tamo gde ste rekli za decu koja se bave sportom, pa je besplatan lekarski pregled do četrnaeste godine, da vas obavestim da je sve veći broj omladine, što je u svakom slučaju dobro, koja se bavi sportom, gde bi trebalo do 18 godina biti besplatan pregled, jer jedan dinar uložen u sport spasava tri dinara kasnije uložena u zdravlje. Hvala vam.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Periću.

Reč ima Neđo Jovanović po amandmanu.

NEĐO JOVANOVIĆ: Zahvaljujem, predsedavajući.

Uvaženi ministre sa saradnicima, imajući u vidu da sam juče, kada smo govorili o drugom objedinjenom pretresu, nažalost možda izašao malo iz teme, ali potpuno sa pravom i potpuno osnovano, kada sam pohvalio ono što danas imamo na dnevnom redu i o čemu danas raspravljamo, a to su striktno zakonski predlozi iz oblasti zdravstva, pa i ovog zakona o kojem raspravljamo. Još jednom ću da istaknem da se zaista radi o kvalitativno novim rešenjima koja, u svakom slučaju, predstavljaju izuzetno dobra rešenja i odgovore na pitanja koja su bila očigledno problemi u radu zdravstvenih ustanova.

Ovim putem želim da istaknem nešto što je za građane Srbije jako korisno, a što ste prepoznali i odlučno odreagovali, a to su transfuziološke službe. Nije retko da se desi da prilikom normiranja zakona pojedine norme nekada budu i nejasne i nedorečene. Kada su u pitanju transfuziološke službe, ovaj put ste to uradili na jedan izuzetno kvalitetan način, na jedan način koji podrazumeva vrlo jasno određenje rada transfuzioloških službi, njihovog osnivanja, zaštite prava onih koji ih kod tih službi ostvaruju, opet neka svoja prava, a naročito prava građana da imaju sigurnost kada je u pitanju snabdevanje krvlju i krvnim komponentama. Zbog toga svaka pohvala za jedan takav način uređenja.

Ja govorim to u ime građana Zlatiborskog okruga, sa centrom u Užicu. Znam da je slična situacija i u Subotici, znam da se radi o teritorijama koje su jako frekventne imajući u vidu da upravo tim regionima gravitiraju daleko veće teritorije, čak dve države, Republike Srpske, Federacije BiH, Crne Gore. Akcidenti su uvek mogući i krvne komponente neophodno potrebne. Mislim da smo na ovaj način dostigli ono što građanima treba, što se za građane inače radi, u njihovom je interesu. Zbog toga mislim da je ovako normiranje zakona koje ste vi uradili na ovaj način za svaku pohvalu. Imate svaku podršku, kao što sam rekao i na samom početku. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Jovanoviću.

Na član 114. amandman je podneo narodni poslanik Marijan Rističević.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 114. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Da li neko želi reč?

Izvolite.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Gospodine ministre, ovaj član je mogućnost da govorimo o jednoj zaista važnoj temi u Srbiji, a to su retke bolesti. Nažalost, po proceni vašeg ministarstva i po izjavama u više navrata, koji se oglašavao na tu temu kad god je pokrenuta, gospodina Mahmutovića, to je oko 450.000 ljudi. Retke bolesti mahom pogađaju decu, ali ima i starijih koji obolevaju od toga. Ono što je bilo važno i što ste vi obećali kao ministarstvo je da ćete do kraja 2018. godine da donesete nacionalnu strategiju o retkim bolestima. To je neophodno da se uradi iz prostog razloga što iz udruženja retkih bolesti potenciraju da je samo 5% retkih bolesti prepoznato u sistemu zdravstvenog osiguranja u našoj zemlji, a ostalih 95% nije.

Mi kao stranka se zalažemo za to, posle svih onih skandala i zloupotreba ovog nesrećnika Sergeja Trifunovića na mucu dece, i ne samo njega, vas koji ste mu platili taj novac, da za sve bolesti treba pre svega da nastojimo da relevantne institucije procenjuju koje će to dete da ide na lečenje u inostranstvo, ali ovde se govori o svim osiguranicima koji treba da se leče u inostranstvu. Da država Srbija, sa toliko zaista umnim ljudima iz zdravstva i sa toliko priznatih stručnjaka, treba svoj pravac, ja ne znam zaista kako će ta strategija da izgleda, a inače je stav SRS da ne treba Vlada, već da sve strategije, to smo u jednom amandmanu na zakon o zaštiti zdravlja napisali da budu usvojene, ratifikovane u Skupštini Srbije, jer tu možete da čujete različita mišljenja. Vidim da ste čovek koji hoće da sasluša i prihvati neku dobru ideju, ali ovde je zaista jedno vrlo osetljivo pitanje.

Svakako je povoljno za roditelje, za decu do 18 godina, što ste u ovim zakonskim predlozima uveli da im se 100% plaća bolovanje, ali neki poslodavac neće da trpi stalno odsustvovanje tog roditelja i mi smatramo da država treba da dodeli neku vrstu statusa roditelja-negovatelja onima koji leče decu od retkih bolesti. Kako će to da se zove, da li posebna nega ili već kako, u svakom slučaju malo više da se usmerimo. Nije mali iznos ovih sredstava, 17 miliona evra. Ja sam malo gledala i vratila se na onaj period kad su ovi „žuti“ lopovi bili, to je bilo do 15 puta manje u tom periodu. Možda se nisu ni bavili čak time razni oni ministri, od Tomice pa preko svih redom. Ali ipak to treba da bude mnogo više.

Mi razumemo da održavanje sistema socijalne zaštite zahteva sredstva. Svi bismo mi voleli da je sve dostupno i da mogu ljudi za šta god da se obrate to da dobiju, ali ovo je jedno veoma osetljivo pitanje. Ne usuđujem se da više, jer nisam zdravstveni radnik, govorim o tome, ali jednostavno sam osetila i potrebu i obavezu, i svi mi srpski radikali, jer nam se često i obraćaju sami ti roditelji, pišu nam kao poslanicima i kao našoj parlamentarnoj grupi pisma, pa bismo voleli da čujemo i vaše mišljenje, ali zauzimamo stav da ovde u Srbiji mora da se osnuje centar koji će sa našim stručnjacima da leči i decu i odrasle

dok se ne steknu... Naravno, da se vodi računa o tome kako se i gde i koje dete upućuje, ali svakako mi imamo osnova za to i imamo stručnjake, i tek generacije koje stasavaju, da to mogu da rade. To ćete se složiti da je za budućnost moguće, ali sada u ovom trenutku oko strategije, oko novca...

E, da, ono što su posebno potencirali u jednom dopisu takođe koji smo dobili je da, kad se dijagnostikuju retke bolesti u inostranstvu, onda je tamo sve plaćeno, a ovde kad uđu u neku proceduru, kad posumnjaju, od lekara koji leči, obično su to deca, da je to neki vid retke bolesti, imaju dosta administrativnih barijera i peripetija dok ne dođu do same dijagnoze o čemu se tu radi.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, koleginice Jovanović.

Reč ima dr Zlatibor Lončar, ministar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Odmah da vas obavestim, strategija za retke bolesti je završena. Mora da se završi ta procedura da dobijemo sva mišljenja. Ljudi koji daju mišljenja rade tu analizu, zavisi od njih. Mislim da ćemo to vrlo brzo dobiti. Znači, u svakom slučaju, završena je strategija za retke bolesti.

Druga stvar, mislim da ste dobro rekli, retkim bolestima do 2012, 2013, 2014. godine niko se nije bavio. Ta tema nije smela da se pomene iz razloga jer su držali sve medije i plaćali su, kako god hoćete da nazovete, reket ili bilo šta medijima da se ne piše o tome. Znači, kako su prolazili roditelji koji bi išli da sačekaju nekog ministra ili nekoga iz Vlade da mu ukažu na taj problem, taj kadar bi se brisao kao da nikada se nije ni desio, kao da ništa nije bilo.

Prema tome, od toga, od neprepoznatih, od nelečene dece smo došli u situaciju da danas imamo strategiju. Kažem, na mišljenjima je, biće da godišnje odvajamo više od dve milijarde za lečenje te dece. A kažem, imali smo nula. Zamislite tu razliku. Druga stvar, osnovan je budžetski fond, gde se ne šalju samo deca na lečenje, nego se šalju i na dijagnostiku, što nije ni postojalo, nije bilo ni u razmatranju. To su činjenice.

A ovo moram da vam kažem da biste vi ljudima objasnili. To se zato i zovu retke bolesti. Retko koji centar u Evropi i u svetu, u mnogo razvijenijim i u mnogo bogatijim zemljama nemaju bolnice za to. Iz kog razloga? Jer ne bi bila opravdanost postojanja te bolnice jer nemate dovoljno pacijenata. Vi imate, recimo, neku bolest gde eventualno imate pet pacijenata godišnje u Srbiji. I kako vi da školujete lekare i osoblje da ono čeka i da leči pet pacijenata godišnje? Znači, to je razlog. Molim vas, recite ljudima, to je razlog.

Zato se i Evropa dogovara i ima jedan ili dva centra samo u Evropi da bi se samo time bavili, da bi sticali iskustva i da bi mogli najbrže moguće da donose zaključke i da vide šta je to dobro, šta oni mogu da promene da se uradi. Eto, to je razlog. A naravno da je nama cilj da sve što možemo, da se leči u Srbiji. Em deca ostaju u Srbiji, roditelji su sa njima, nema dodatnih troškova puta, jeftinije je i komfornije i za decu, i za roditelje i za sve one koji učestvuju

u tome. Eto, to je suština. Samo da ne potenciramo to, jer nije realno da to uradimo i da obećavamo ljudima nešto što nije moguće da se izvede.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Reč ima Nataša Sp. Jovanović.

Izvolite.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Samo još kratko, gospodine ministre. Ne znam da li se sećate, pre par meseci, kada smo razgovarali o vašim predlozima zakona koji su bili u Skupštini, da smo mi izneli ideju da to ne bude samo za decu iz Srbije, već za ceo region, jugoistočni deo. Zato što mi smatramo da država treba da preduzme inicijativu da se to razvija, jer svakako će tih problema i dalje biti.

A sad, vi kažete, i u pravu ste – upućuju se na dijagnostiku. Ali oni su nama rekli da, kada se ovde vrši dijagnostika, moraju sami da određene nalaze plaćaju i da je to teška procedura. Iz tog razloga svi su u iščekivanju te strategije.

Jer, sve opet polazi, za nas laike za medicinu, od te primarne zdravstvene zaštite i od toga kako pratite nekoga od rođenja. Vi to, lekari, već bolje znate, ali razumite i te ljude, ne snađu se, razmišljaju da je to nešto prolazno i na kraju se ispostavi da je to tako.

Smatramo da država i te kako ima stručni kadar, i tek stasavaju, opet kažem, te generacije koje će moći da to prepoznaju na vreme i da pomognu, ne samo deci ovde.

Kako se proslavila ova „Adžibadem“ klinika u Turskoj? Upravo zbog toga što su oni prvi počeli da rade neke operacije koje drugi nisu i samim tim i da profitiraju od toga i da sklapaju međunarodne sporazume sa raznim fondovima iz zemalja, kao što je i naša zemlja imala, a onda je, bogu hvala, i u našu zemlju stigao gama-nož i vidite da i mi, odnosno vi to bolje i kao lekari svi znate, možemo to da radimo, samo su nam potrebna sredstva.

Kad pogledate budžet, malo se zainteresujte, ja verujem da se vi samo usredsredite na vaše ministarstvo, ali ako biste se stavili u ulogu narodnog poslanika, vi biste videli da je toliko novca razbacano na razne strane za neke stvari koje su uslov i direktiva EU, u koju sigurno nećemo ući, a to može da se preusmeri, evo, i na ovako nešto i da možemo još više. Da, u pravu ste, dve milijarde dinara, to je 17 miliona evra, a verujemo da će u budućnosti biti i više. Od nula do 17 miliona evra, ali kako vreme prolazi, ipak može ta preraspodela i dobra volja da učini da to bude još više.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Reč ima dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Samo želim da vam dam jedan podatak, na osnovu toga što ste vi rekli da mi možemo da budemo ponosni na naše zdravstvene radnike, da je sve više pacijenata iz regiona i iz zemalja Evropske

unije koji dolaze kod nas da se operišu i koje plaćaju njihovo osiguranje, posebno na neurohirurgiji i na vaskularnoj hirurgiji, i ovim putem želim da čestitam tim ljudima koji rade, postali su priznati u zemljama Evropske unije koje šalju svoje pacijente da se ovde kod nas leče i operišu.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Na član 120. amandman je podnela narodni poslanik Ružica Nikolić.

Izvolite.

RUŽICA NIKOLIĆ: Zahvaljujem.

Dame i gospodo narodni poslanici, član 120. zakona o zdravstvenom osiguranju odnosi se na upućivanje osiguranika na lečenje u inostranstvo i amandmanom koji smo podneli intervenišemo da bi se smanjila mogućnost eventualnih zloupotreba, koje se u ovom segmentu zdravstva i te kako dešavaju.

Ono što znamo, to je da postupak za upućivanje na lečenje u inostranstvo inicira domaća zdravstvena ustanova tercijarnog nivoa zdravstvene zaštite nakon što se konzilijarno utvrdi da su iscrpljene apsolutno sve mogućnosti lečenja u Republici Srbiji a da postoji mogućnost uspešnog lečenja u inostranstvu, na osnovu dobijenog pozitivnog mišljenja inostranog zdravstvenog centra kome je prezentovan konkretan slučaj. Ali ono što predstavlja veliki problem, i o tome je koleginica Jovanović maločas govorila, jeste da u Srbiji ne postoje tačni podaci i da neke procene kažu da doseže do 450.000 obolelih od retkih bolesti.

Pričali ste o strategiji, pa bih vas pitala, ministre – da li je u okviru ove strategije izvršena odgovarajuća klasifikacija i šifriranje u zdravstvenom sistemu određenih retkih bolesti koje su dosada ostale neprepoznatljive? Znači, da li je ta klasifikacija obuhvaćena ovom strategijom?

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, koleginice Nikolić.

Reč ima dr Zlatibor Lončar.

Izvolite, ministre.

ZLATIBOR LONČAR: Samo da vam razjasnim. To ne može da bude u strategiji, te šifre, to se radi u Republičkom fondu zdravstvenog osiguranja i tu je već dosta tih stvari urađeno. Ali ne u strategiji, koja je nešto sasvim drugo.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Na član 125. amandman je podneo narodni poslanik Nikola Savić.

Izvolite, kolega Saviću.

NIKOLA SAVIĆ: Zahvaljujem.

Dame i gospodo narodni poslanici, podneo sam amandman na član 125. predloga ovoga zakona. Inače, ovaj zakon se odnosi na ostvarivanje prava iz obaveznog zdravstvenog osiguranja. U prvom stavu ovog člana zakona stoji da se prava i obaveze iz ovog zdravstvenog osiguranja ostvaruju na osnovu overene isprave o osiguranju. Sa formalno pravne strane gledano, ovo je sve u redu i

ovome nema šta ni da se oduzme niti da se doda, ali u praksi, u realnom životu, ovde se mogu javiti problemi.

Mi svi znamo da su sada u upotrebi, hajde da kažemo, ove digitalne, čipovane, ili kako da ih zovemo, zdravstvene knjižice. I sada, kako neko ko je zadužen za rad, pogotovo u nekim ambulantama na selu, može znati da li je nečija zdravstvena isprava overena ili nije? U većini slučajeva to neće biti problem, ali kao što rekoh, u manjim mestima, u nekim selima u domovima zdravlja dođe čovek sa zdravstvenom knjižicom koja u sebi sadrži čip i kako će onaj tamo radnik na šalteru, ili doktor, bolničar, bilo o kome da se radi, znati da li je ta isprava overena ili nije? Naravno, nisu povezani na internet, nemaju tu mogućnost da provere na taj način.

Upravo zbog toga što može da se javi u praksi, ja sam intervenisao ovim svojim amandmanom da se ova stvar malo bolje i preciznije definiše kako ne bi došlo do problema u praksi, jer ako bi se neko striktno držao slova ovog zakona, onda bi mogao da vrati svakog pacijenta iako on realno i formalno ima overenu zdravstvenu knjižicu. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Reč ima dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Apsolutno svaka zdravstvena ustanova ima čitač zdravstvene knjižice. To je bio uslov kada smo to sve uveli. Tako da ne može da dođe do tog problema. Automatski sve zdravstvene knjižice su povezane, automatski se overavaju. Dosada stvarno nismo imali taj problem, niti mi je ikad prijavljeno, jer je to već sve unapred obezbeđeno.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Izvolite, kolega Saviću.

NIKOLA SAVIĆ: Slažem se ja da svaka zdravstvena ustanova ima čitač ovih zdravstvenih knjižica, ali šta raditi u onim slučajevima kada, recimo, nestane struja, kada taj čitač nije u funkciji? Imali smo takve prilike. Ja sam pre svega, podnoseći ovaj amandman, mislio na te stvari. Jednostavno, moraju se predvideti sve eventualnosti kako ne bi trpeli naši građani, odnosno naši pacijenti.

PREDSEDAVAJUĆI: Izvolite, ministre Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Svaka zdravstvena ustanova je u obavezi da ima agregat u slučaju nestanka struje. To je jedna stvar. Druga stvar, nikad se neće desiti da zdravstvena ustanova, i da nema, vrati nekoga a da nije u mogućnosti da overi. To su sve ljudi koji imaju razumevanja i koji će doneti knjižicu u nekom drugom momentu ili, ako je zaborave. Stvarno nema razloga.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Niko se ne javlja za reč dalje.

Poštovani narodni poslanici, u skladu sa članom 87. Poslovnika Narodne skupštine, sada određujem pauzu u trajanju od jednog časa.

Sa radom nastavljamo u 15.00 časova.

Hvala.

(Posle pauze – 15.00)

PRESEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Dame i gospodo narodni poslanici, nastavljamo sa daljim radom.

Na član 129. amandman je podneo narodni poslanik Miljan Damjanović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 131. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 133. amandman je podneo narodni poslanik Milorad Mirčić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 134. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 140. amandman je podneo narodni poslanik Radoslav Jović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 142. amandman je podnela narodni poslanik Aleksandra Belačić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 148. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 197. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 232. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite, kolegkinice Radeta.

VJERICA RADETA: Hvala.

Ovim amandmanom hteli smo da skrenemo pažnju na nelogičnosti u predlozima zakona, pa ne samo ovog, nego generalno.

Vi ste u jednom od članova odredili rok za donošenje podzakonskih akata, ne znam, 12 meseci, a s druge strane predvideli ste davanje saglasnosti na finansijske planove zdravstvenih ustanova iz plana mreže, gde se vrši kontrola tih finansijskih planova u skladu sa zakonom. Sami ste rekli u obrazloženju da će se to raditi kad se steknu tehnički uslovi. Dakle, vi predviđate nešto za šta nemate tehničke uslove, a sa druge strane niste pripremili podzakonske akte da bi zakon odmah mogao da se primenjuje.

Mi inače stavljamo primedbe ministrima zašto u službama ne obezbede da se paralelno sa izradom teksta zakona rade i predlozi podzakonskih akata. Vi faktički donesete zakon i kažete stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom glasniku“, a on ne može da stupi na snagu kad treba godinu dana da čekate podzakonska akta i još godinu dana da se domovi zdravlja, bolnice itd. usklade sa tim podzakonskim aktima.

Ali ja ću opet da iskoristim, prati se rad naše današnje sednice i očigledno su problemi u zdravstvu nešto što ljude interesuje. To je potpuno logično i potpuno normalno, jer otprilike malo ko da postoji a da nema nekih dodirnih tačaka ili da nema neka ili dobra ili loša iskustva kada je u pitanju zdravlje, zdravstvena zaštita, zdravstveno osiguranje itd. Mi smo to sad nekako, a i vi sami, ova dva zakona maltene objedinjeno raspravljamo iako su podeljeni, ali u suštini problematika je ista.

Malopre sam dobila poziv iz Vršca, Udruženje gluvih. Kažu da nemaju, taj čovek mi je rekao za Dom zdravlja Vršac – istina, on pominje i neke druge ustanove na teritoriji te opštine, ali mi sad govorimo o ovome – tumača za znakovni jezik. On kaže da to udruženje ima, sada da ne slažem a slušaju me, da li 400 ili 600 članova na području tog dela Banata. Kaže on je jedini koji to ume da radi, koji ume da tumači taj znakovni jezik za gluve i onda on gde god može i koliko god može ide i radi sa tim ljudima. Juče je, kaže, vodio jednu trudnicu, koja, da nije bilo njega, ne bi mogla da se sporazume sa svojim lekarom.

Vi možda ne znate, ali evo ja da vas podsetim, 2015. godine je donet zakon koji obavezuje sve ustanove u Srbiji da moraju imati tumače za znakovni jezik. Ovo je, dakle, samo jedna konkretna primedba jedne konkretne grupe ljudi, koja svakako zaslužuje tu vrstu pažnje. Znate, kad vidite ovakav neki konkretan primer i slučaj, onda se otvaraju, da kažem, različite mogućnosti. Prvo, tim ljudima se čini usluga ako se zaposli neko ko zna taj znakovni jezik, a s druge strane, ako u svakoj opštini se zaposli po jedan takav čovek, mi imamo

i rešen određen broj zaposlenja. Dakle, radimo nešto što je apsolutno potrebno, a što, u krajnjem slučaju, i nije neki ne znam koliki trošak za državu; a i da jeste, šta da radimo.

Malopre je neko od mojih kolega, da li beše Nikola Savić, govorio o receptima, lekovima itd. Samo da vas pitam, ministre, da li vi imate informaciju da postoje lekari koji pacijentima umesto regularnih lekova preporučuju kao jedini lek različite suplemente. To je ono što sami mogu da kupe, pa ono kaže pre upotrebe obavezno konsultovati lekara ili farmaceuta pa niko ne zna šta je rekao. Dakle, umesto leka, razumete, umesto regularnog leka, lekari koji su u nekoj bliskoj vezi, da ne kažem kakvoj, sa nekim proizvođačem nekog od tih suplemenata to preporučuju kao jedini lek. Vi kao lekar dobro znate da dati suplementi ne mogu biti lekovi, mogu da se koriste uz lekove itd., ali da se samo i isključivo njima leči, to svakako ne može.

Ovo je informacija za vas i vaše saradnike da se malo pozabavite i tim i da pokušamo, ako smo ovde, a čini mi se da jesmo, sa ciljem da se, koliko je god to moguće, popravi stanje u zdravstvu. Neće ono biti dobro posle ovih zakona, pretpostavljam da je vama to jasno, ali pokazujete dobru volju da se, koliko je to moguće u ovim uslovima, stanje popravi. Mi takođe želimo da se stanje popravi, stoga i razgovaramo na ovaj način već dva-tri dana sa vama i nastavićemo sve dok ovo ne završimo.

Nijedna naša primedba nije zlonamerna i nisam ja sada želela da kažem da su lekari ovakvi ili onakvi. Generalno, nikada ne ocenjujemo ljude, nikada mi iz SRS nismo rekli svi lekari su korumpirani, sve sudije su korumpirane, svi državni službenici su korumpirani itd. Mi uvek kažemo, tvrdimo i verujemo da je tako, da su sve te struke, a i ostale, da su generalno u pitanju pošteni, časni, vredni i stručni ljudi, ali postoje izuzeci koji kvare sliku o jednoj kompletnoj profesiji, jednoj kompletnoj struci, a medicinska je veoma značajna i veoma osetljiva, pa samo da vam skrenemo pažnju na to.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima ministar gospodin Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Konkretno što se tiče tog primera iz Vršca, dom zdravlja pripada lokalnoj samoupravi, zato je jedan od razloga što sad to prelazi u nadležnost. Mi ćemo već sutra, odnosno u ponedeljak pozvati pokrajinskog sekretara. Mislim da neće biti nikakvih problema da to rešimo, da zaposlimo te ljude gde god ih ima, da pomažu. To je naša obaveza. Nemamo nikakav problem sa tim.

Druga stvar, moramo samo da razjasnimo jednu stvar, bilo koji lekar ne može da prepíše, zna se šta može da prepíše na recept...

(Vjerica Radeta: Preporučí, ne prepíše.)

Samo da znaju, moramo zbog građana da razjasnimo jednu stvar. Jer ste vi u jednom momentu rekli – ne prepíšu na recept, i onda kažu – umesto tog

leka idite uzmite ovaj suplement. Ali stvarno mislim da građani to treba da znaju, i znaju, suplementi nisu lekovi, niti se tretiraju kao lekovi.

Znači, dragi građani, suplementi i sve to drugo, to su pomoćna lekovita sredstva. Pomoćna lekovita sredstva, koja uopšte ne idu i nisu na spisku da može lekar da ih prepíše na lekarski recept i da idu o trošku Republičkog fonda zdravstvenog osiguranja. Prema tome, mora samo da se razjasni, ili ste za neki lek ili niste za lek, to se jasno vidi da li imate prepisan recept ili nemate. Za suplemente, dragi građani, nema nikakvog razloga niti iko može da vas natera da vi uzimate neke suplemente, neka pomoćna lekovita sredstva. Tu je zakon krajnje jasan šta prepisuje lekar.

Ne sumnjam da postoji, ko što u svakoj profesiji postoji, te farmaceutske kuće ili ti već koji proizvode ta pomoćna lekovita sredstva sigurno bombarduju tim propagandnim materijalom, obećanjima lekarima i ostalo, ali moraju pacijenti da znaju da to nema veze sa zvaničnim stavom ili sa bilo čim. Zna se šta je sistem odredio šta može da se prepíše, šta ne može da se prepíše. Apsolutno je slobodna volja pacijenta da li će da koristi neko pomoćno lekovito sredstvo ili ne. I da ljudi znaju, ta pomoćna lekovita sredstva su u zakonu o hrani i koriste se kao dodaci ishrani. Znači, između lekova i ovoga je ogromna razlika i nema potrebe da građani budu u dilemi.

Sledeća stvar, juče ili prekuče sam rekao, apelujem na sve u apotekama i na građane koji to vide, da prijave, da se izdaju antibiotici bez recepta. Znači, inspekcija će bukvalno od danas ići na to.

(Predsedavajući: Privodite kraju.)

Druga stvar na kojoj insistiram, a insistiram godinama, najbitniji je, ako hoćemo da imamo bolje zdravstvo, odnos između pacijenta i zdravstvenog radnika. Postoje stvari koje ne može možda medicina da reši ili bilo šta, ali taj odnos je najbitniji. Kada postoji razgovor, kada postoji razumevanje, sve su stvari mnogo lakše rešive i mnogo su lakše i za pacijenta i za onoga ko tu radi. Nemojte samo to ni u jednom momentu da zanemarite.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pravo na repliku narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Učinilo mi se na početku kao da se nismo razumeli ili sam ja bila neprecizna. Nisam rekla da lekari na recept prepisuju suplemente, ne, nego svako ko se malo razume, da kažem, zna da se za neku bolest, govorim o nekim lakšim bolestima, daje taj i taj lek. I sad, čak pacijent kaže – evo, dosad sam uzimao taj i taj lek, a lekar kaže – ne, ne treba vama lek, samo vi otiđite u apoteku, kupite to i to. O tome ja govorim.

To što vi kažete piše u zakonu, ne znaju pacijenti šta piše u zakonu, to je logično. To je jedna stvar. Druga stvar, kad čovek dođe kod lekara, dolazi sa punim poverenjem, dolazi da mu bude lakše. Makar bila neka bezazlena bolest

u pitanju ili ne daj bože ozbiljnija, pacijent lekaru veruje i to je potpuno normalno. Ono što kaže lekar, njega ne zanima ni šta piše u zakonu, ni šta je čuo na televiziji, ni šta je pročitao u novinama, njemu je ono što kaže lekar sve i svja. E, pošto govorite o inspekcijama, slaćete inspekcije kada je u pitanju izdavanje, odnosno prodaja antibiotika bez recepta, dakle i ovo treba da bude u sastavu te kontrole, u sastavu tog nadzora.

Možda i vi imate problem sa manjkom inspektora. A mi svakom ministru kažemo – ljudi, nemojte da štedite na nečemu na čemu ne treba da se štedi. Nije nama opravdanje kad, nama vi to još niste danas rekli i ovih dana, ali smo imali vaše kolege ministre, kaže – znam ja za taj problem, ali znate, ja imam za celu Srbiju 15 inspektora. To nije problem ni moj, ni naš ni ovog naroda. Morate se izboriti za dovoljan broj inspektora i to moraju biti ljudi koji znaju svoj posao i koji će svoj posao uraditi časno i pošteno u interesu celog ovog naroda.

Znate, ne moram vama koji ovde sedite govoriti šta znači zdravlje nacije. Zaista treba maksimalno svi da se potrudimo, svi na svoj način, da to dovedemo, koliko je god moguće, do nekog savršenstva. Do savršenstva pravog nikada, ali koliko je to moguće. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Pravo na repliku ministar Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Nemamo problem sa brojem inspektora, imamo ih apsolutno dovoljno. I samo da shvate građani, ne može inspektor da sedi kada je pacijent kod lekara. Znači, mi da bismo ovo rešili, pacijent mora da prijavi. Mi reagujemo bukvalno istog dana. Da prijavi – znate šta, lekar mi ne izdaje, neće da mi izda lek na recept koji sam dosad pio, kaže mi da idem da kupim nešto drugo. Eto, to je suština. Moramo da znamo to, da nam se prijavi da bismo odreagovali. Drugog problema tu stvarno nema.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 233. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 269. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 270. amandman je podneo narodni poslanik Tomislav Ljubenović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 273. amandman je podneo narodni poslanik Dubravko Bojić.

Izvolite, kolega Bojiću.

DUBRAVKO BOJIĆ: Hvala, gospodine predsedavajući.

Dame i gospodo narodni poslanici, moram ovde jednu svoju ličnu opservaciju da podelim sa svima vama.

Naime, gospodine ministre, kada su prošli put bili vaši zakoni u ovoj skupštini, čini mi se da je bio zakon o transplantaciji, vi ste se ponašali krajnje nekorektno i, blago rečeno, neprimereno. Ignoricali ste nas poslanike Srpske radikalne stranke. Niste učestvovali u raspravi i niste odgovorili ni na jedno naše pitanje. Kao što vidite, gospodine ministre, poslanici Srpske radikalne stranke su normalni, ozbiljni ljudi, posvećeni maksimalno radu i konstruktivnoj raspravi. Koliko je današnja atmosfera zdravija i bolja je energija, tome ste i sami doprineli.

Što se tiče mog amandmana, odnosi se na član 273. kojim se propisuje obaveza osiguravača – ne dopada mi se ovaj izraz – da u roku od 12 meseci od dana stupanja na snagu ovog zakona usklade svoja poslovna akta sa odredbama ovog zakona. Tražio sam da se broj 12, tj. 12 meseci zameni sa tri meseca. To je skraćivanje ovog roka za usklađivanje. Amandman je u skladu sa stavom SRS da rok za podzakonske akte uvek mora biti maksimalno kratak. U protivnom, obesmišljava se sam zakon.

Kao i kod svih ovih zakonskih predloga iz oblasti zdravstva, daju se i uvode veća ovlašćenja ministru, pa i u delu koji se odnosi na normativne aktivnosti, tj. donošenje opštih akata za sprovođenje ovog zakona. Opšta karakteristika za ceo set ovih zakona iz oblasti zdravstva je pisan istom rukom, tako da su kod svih prisutne normativno tehničke i jezičke greške, kao i nedovoljna argumentacija za njihovo donošenje.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 277. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Da li neko želi reč?

Izvolite, koleginice.

VJERICA RADETA: Stav 2. ovoga člana govori da se odredbe člana 177, 178, nije ni važno, ovog zakona primenjuju do dana pristupanja Republike Srbije EU. Mi smo predložili da se to briše i Ministarstvo nas upozorava da je odbijen amandman upravo zato što se ovo primenjuje do pristupanja Srbije EU. Mi mislimo da Srbija nikada neće pristupiti EU, i ne želimo da Srbija pristupi EU, i ovo je bila potpuno nepotrebna odredba. Kada bi se desilo, ne daj bože, da Srbija pristupi EU, lako bi bilo promeniti ovaj član zakona. Prosto, nekako nam je to rogovatno i zato smo tražili da se ovo briše.

Postoji mnogo stvari u određenim zemljama koje pripadaju EU, koje su članovi EU, a i one koji to nisu, koje svojim primerom mogu da nam pokažu

kako funkcioniše zdravstvo. Mi nemamo ništa protiv toga. Nemamo ništa protiv toga da, koliko je god to moguće, plate naših lekara, sestara, nemedicinskog osoblja, dakle svih zaposlenih u zdravstvu približimo platama tih razvijenih zemalja. Među vama su tu stručnjaci, složićete se da imamo ozbiljne stručnjake, da imamo stručnjake svetskog i evropskog glasa i da je neophodno da se još više država angažuje pre svega na podizanju plata lekarima. Ne samo lekarima; kad kažem lekarima, mislim na sve zaposlene u zdravstvu. Džabe mi kukamo, ljudi idu tamo gde im je bolje. Nije to dobro. Država mora učiniti maksimum da što manje ljudi, lekara generalno, a pogotovo lekara i medicinskog osoblja napušta Srbiju, pogotovo da to rade iz samo materijalnih razloga.

Ali kažu lekari nisu samo plate problem. Naravno, jesu. Problem je napredovanje u struci, problem su specijalizacije, problemi u mnogim, nažalost, ustanovama, gde se takve stvari i dalje završavaju samo preko nekakvih veza. Teško može dobar lekar i da dobije specijalizaciju, teško može dobar lekar da napreduje u struci. Verujte, sve je to nekako još uvek, onaj kaže zavisi od direktora, onaj kaže zavisi od ministra, onaj kaže zavisi od državnog sekretara itd. Moguće da su to samo izgovori, ali prosto mora se stvoriti taj neki zdrav ambijent u zdravstvu da lekar stvarno sa zadovoljstvom ide da radi onaj posao koji sigurno, u suštini, iz zadovoljstva radi.

Svi smo mi završili, odnosno imamo određeno obrazovanje, neko je završio srednju, neko fakultet, nije ni važno na kraju krajeva, ali nekako lekarski poziv je specifičan i čini se i da ne padne svakome na pamet da ide da studira medicinu i da završi medicinu. Ipak postoji nešto u čoveku, nešto specifično, i moramo na taj način i mi da tretiramo te ljude. Možda me ni javnost neće dobro razumeti, nisu lekari nikakva božanstva, ali u svakom slučaju, ako nemamo dobre i stručne lekare i medicinsko osoblje, onda džaba ima država ne znam koliko para i ne znam šta da obezbedi od te opreme itd. Ako nema ko time da radi, nema nikakve svrhe. S druge strane, može država da uloži ne znam koliko u ovaj klinički centar, u onaj klinički centar, ovakva oprema, onakva oprema, najsavremenija, odnosno da imamo odlične lekare a nemamo tu opremu. To ne može da ide jedno bez drugog, to mora da se radi paralelno.

Često vas slušamo, ministre, u javnosti vi se hvalite, pričate da ste nabavili ovo, nabavili ono, imamo ovu opremu, imamo onu opremu. Ako je to tako, neka je. Dajte onda sad izборite se na sednici Vlade, ono što je predsednik naše stranke u načelnoj raspravi rekao, izборite se da zdravstveni radnici izađu iz tog ograničavanja zarada. Što se tiče nas iz SRS, mi smo se zalagali da ograničavanje zapošljavanja i ograničavanje zarada na taj način nema nigde. Prosto mora država da funkcioniše, a ne sad nekim administrativnim aktom neko kaže – e, zabranjujemo da se zapošljavaju lekari. To prosto ne može i ne sme.

Morate se izboriti, ministre, da se lekarima i ostalom medicinskom i nemedicinskom osoblju povećaju plate, da te plate budu da zaista može pristojno od njih da se živi. Ovo sad povećanje koje su dobili lekari, ovo poslednje, nije to beznačajno, ali znate, kad na malu platu dodate i tih 10%, još uvek se to ne oseti u svakodnevnom životu. Ne smemo dozvoliti da nam je lekar opterećen tim da li može da plati struju, da li može žena, dok je on u sali ili sa pacijentima, da kupi ovo ili ono deci. Prosto, lekar mora biti rasterećen maksimalno tih svakodnevni problema. Važi to, svakako, za sve struke, ali veća greška u svakoj drugoj struci je mnogo manja nego mala greška u vašoj struci. To morate zaista da povedete...

Kažu lekari – jeste, problem su nam plate, ali nisu samo plate. Dajte, napravite, evo sad vi vršite tu centralizaciju, mi mislimo da to nije dobro, vi mislite da je dobro, pokazaće vreme da li nije ili jeste, ali u svakom slučaju, pogotovo što ćete to sad centralizovati, gledajte da ti ljudi koji vam budu direktori, koji vam budu raspoređeni po bolnicama, domovima zdravlja itd., gledajte da ih naučite, odnosno da šaljete takve koji će zaista ceniti kolege koji rade, koji su zainteresovani, mlađi lekari koji su zainteresovani da napreduju, da uče.

Ovim zapošljavanjima koja ste u prošloj godini uradili u dva navrata, beše sa mladim lekarima, to je svakako nešto što treba pozdraviti, ali treba i nastaviti. Dugo vremena mladi lekari provode u volonterskom radu. Prvo, ne znam da li vi to znate, jako malo nauče. Oni idu, oni žele, oni hoće, na kraju krajeva, da su tu na oku pa, ako bude neki konkurs, računa valjda će se neko setiti da ja tu već godinu dana volontiram pa će me zaposliti. A starije kolege nisu baš raspoložene da prenose znanje. Ne znam zašto, ali tako jeste. Ali i nevezano za to, gre'ota je da mlad lekar ide godinu-dve dana, pa i više, da volontira, da uredno ide ujutru na posao, vraća se po podne, ili već kakva mu je smena, da ne dobija čak ni onaj novac da može da plati prevoz ili da nešto pojede. I, onda, šta će takav čovek? On u toku volontiranja položi taj stručni ispit i polako pakuje kofere i ode.

Morate učiniti sve, sve što je u vašoj moći. Mi kao poslanici ćemo vam pomoći kod donošenja zakona, i kod predlaganja, i podržaćemo svaki put nešto što uradite što je u opštem interesu, a ono što vi radite, što radi vaše ministarstvo, vaša odgovornost je velika, velika je vaša odgovornost i morate u okviru Vlade da se izborite da možete da odgovarate za nešto što se od vas očekuje.

Neke korake jeste učinili, mi mislimo nedovoljno. Insistirajte, zapošljavajte mlade lekare, kupujte opremu, povećajte plate i lekarima i sestrama, zaustavite odlazak tih ljudi. Ne volim kad neko kaže odliv mozgova, oni svoje mozgove nose tamo gde idu, ali zaustavite odlazak ljudi i mladih lekara. A tek ovih lekara sa iskustvom. Znate, odlaze ljudi, lekari, koji imaju, i sestre, 10, 15, 20 godina radnog staža, koji su ispekli zanat, uslovno rečeno,

zanat u Srbiji i specijalizaciju završili ovde i tako dalje, ali za 100.000 dinara, ne mogu da žive od toga i odoše negde gde će zarađivati pet hiljada evra ili više.

Dakle, ne očekujemo mi da Srbija može da plaća lekare pet hiljada evra danas, sada, ali da mogu da im se još povećaju plate, mogu. Kanite se priča i vi, i predsednik i predsednik Vlade. Hvalite se suficitom. Hvalite se, predsednik republike kaže – imamo para ko god traži, imamo para, ne znamo šta ćemo sa njima. Evo, platite lekare, medicinske sestre, nemedicinsko osoblje, i opremu maksimalno im obezbedite i obezbedite korektan odnos među kolegama lekarima.

Znamo da je to teško, da vi lično ne možete da idete sada od lekara do lekara da to radite, ali oslušnite malo i imajte sluh kada dođe do vas neka informacija. Poslušajte, proverite je. Ne kažem da se ne može desiti da neko iz čiste obesti napiše ministru pismo i kaže, ne znam, šikanira me šef, direktor i tako dalje, ali i to treba proveriti. Dakle, mora kompletan zdravstveni sistem, zdravstvo mora da se podigne na viši nivo u svakom smislu. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima ministar gospodin Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Ja ću pokušati sa par činjenica.

Drago mi je i slažemo se da imamo i evropske i svetske stručnjake, i da bi oni ostali takvi, da bi bili još bolji, moramo da imamo i te standarde koji važe u Evropi i u svetu. Zato ove stvari menjamo i prilagođavamo ih. To je jedini razlog, jer želimo takve standarde koji su dali rezultat i koji nama treba da daju rezultat.

Što se tiče zapošljavanja mladih, moram da kažem da smo zaposlili preko 12.000 medicinskih radnika, dali smo 7.150 specijalizacija za ove prethodne četiri godine. Svake godine dva puta, na proleće i na jesen, ide konkurs za specijalizacije. Moram da kažem da te prve specijalizacije koje smo dali, ti ljudi još nisu završili specijalizaciju, jer je neophodno pet godina da oni to završe. Te rezultate ćemo tek da vidimo, ali je neophodno da prođe vreme.

Niko se nije zaposlio bez konkursa, svi se zapošljavaju na konkursu. Postoje komisije koje određuju to. Zapošljavamo najbolje studente, već 160, na svakih šest meseci. Minimum 50 ili 100 najboljih studenata ostaju, ne samo da dobiju posao, nego ono o čemu smo pričali, dobiju specijalizaciju, koju plaća država, i dobiju doktorske studije, koje plaća država.

Da razjasnimo, ne postoji ograničenje zapošljavanja u zdravstvu. Znači, samo imamo jedan vid kontrole da nam se ne desi da negde zaposlimo više nekih lekara ili sestara pa da ih ima u višku a da na drugom mestu imamo manjak. To moramo da iskontrolišemo da bi nam funkcionisao sistem. Priznajte, to ne može drugačije.

Juče sam vam takođe rekao, fuzija domova zdravlja i bolnica, nauštrb tog nemedicinskog osoblja, koje nam neće uopšte trebati toliko, zaposlićemo

medicinsko osoblje, lekare i sestre. Onda garantovano imamo bolju uslugu i u domu zdravlja i u bolnici, i gde kreće saradnja, razmena kadra između bolnice i doma zdravlja, koje dosada nije bilo. Lekar doma zdravlja nije mogao da dežura u bolnici, a bolnica je, recimo, imala manjka tih specijalista, recimo ginekologa, pedijataru. Oni su odradili do dva sata, otišli kući, a ovi su se u bolnici mučili kako da pokriju smene, kako da pokriju dežurstva. Ili su u bolnici imali viška nekih specijalista, a nisu ih imali da pokriju ambulantu u domu zdravlja. Kada imate taj jedan sistem, onda samo napravite raspored i rešite problem koji ste dosada morali da rešavate zapošljavanjem, davanjem specijalizacije i da čekate sve to da se desi. Vi sada mnogo bolje možete da se organizujete i da isplanirate i specijalizacije i da ovi idu na ispomoć iz doma zdravlja u bolnicu, iz bolnice u dom zdravlja i plus na račun nemedicinskog.

Ponavljam, ne otpuštamo nikog. Kako bude isticalo ljudima, kako budu odlazili u penziju ili na neko drugo mesto, na njihovo mesto primamo medicinsko osoblje, lekare i sestre.

Što se tiče plata, morate da se složite da su najveća povećanja plata u zdravstvu, medicinskim sestrama, lekarima, i to će se nastaviti tako. Svi smo svesni da su plate male. Ko bi bio sretniji od mene da sutra kažem – kada sam bio ministar, u moje vreme, plate su došle u Srbiji na dve-tri hiljade evra? Ali moramo da budemo realni. Kada dobijete i višak novca i kažemo da ga ima u kasi i sve to, imate da ga date za platu, imate da ga date za opremu. Već ste zaboravili da su naši ljudi na gama-nož išli u inostranstvo, pa da su na iks išli u inostranstvo. Sve su to bile neke kombinacije. Pa akceleratori, ljudi su umirali čekajući da dođu na red. Po prvi put imamo po jedan akcelerator na 250.000 stanovnika. Sve više imamo bolnica gde nema liste čekanja, posebno po unutrašnjosti. U velikom broju ćemo smanjiti, ali nije još završeno. Nema te zemlje u kojoj nema liste čekanja, budimo realni.

Kada taj novac date za tu opremu, za iks-nož, gama-nož, za akceleratoru i da sazidate zgrade za kliničke centre, za plate i da kupite lekove... Zna li koliko košta terapija jedne retke bolesti? Za jedno dete godišnje 500.000 evra. Samo za jedno dete. Onda vidite da iz svog tog novca rasporedite gde ćete da date. Ne možete da izaberete da date samo za jednu stvar. Ako date na plate, moraćete negde da oduzmete.

Znači, gledamo krajnje da najkorisnije što može da se uradi, da se da u svim poljima, da bude najbolji efekat. Ako mislite da neko može tu da gleda nešto drugo sem toga gde će najveća korist da bude, kažem vam, sigurno da nema teoretske šanse. Ne postoji neko ko bi bio sretniji i od vas i od nas, posebno nas koji smo tu, da možemo da damo plate da budu par hiljada evra. Doći ćemo do toga sigurno, ali moramo da rasporedimo sve što ima. To je suština priče.

Da se vidi da je dobro, idealno, nije, i to apsolutno stoji. Da se poboljšava, ljudi vide da se poboljšava. Setite se samo kako je bilo. Bila je zabrana davanja specijalizacija, pa ste dve godine morali da radite da biste tek kao konkurisali za specijalizaciju, koja nije ni bila, koja se neće davati. O zapošljavanju da ne pričam. Kakav crni konkurs? Nigde konkursa nije bilo. Zapošljavalo se partijski, bile su tarife dvanaest, deset, osam hiljada. Ko nije član 12.000, deset hiljada običan član i osam hiljada onaj koji je bio istaknuti član. Pa zar smo već sve to zaboravili? Pitajte tu decu, to su stotine i stotine dece koje smo zaposlili, dali specijalizacije, dali sve. Mora da prođe vreme i da dođe dotle.

Da neko sad baci koliko god hoćete novca i da sve stvari ispravite, ovo je sistem sa preko 120.000 zaposlenih. Pa zamislite kako je za 120.000 zaposlenih omogućiti da u svakoj ambulanti, da u svakom domu zdravlja, da u svakoj bolnici, da u svakoj sali ima svega onoga što treba, da ne nestaje, da funkcioniše sistem i da radi. Nađite se u toj poziciji i recite. Pa koji bismo mi razlog imali da nešto ne damo od toga? Što bismo sedeli ovde? Pa ko je srećniji od nas kada se nešto da, kada nešto ima? Šta drugo? Šta bismo mi s tim radili? Eto, to je suština. Volim da svi razumeju. Kolač kada imate, onda morate da ga podelite, da date da svi budu zadovoljni, a da izvučete maksimalni efekat iz toga.

Što pravimo sve te uštede i što pravimo sad *DRG*? Vi znate da se sve u Srbiji u zdravstvu plaćalo đuture, da vi niste imali nijednu cenu usluge koliko košta, da je tek sada krenuo da zaživi taj *DRG* gde možete da tačno znate koliko šta košta, koliko plaćate, koliko imate lekova, materijala na stanju, gde će vam nestati, šta će vam nestati i koliko se troši za operaciju, za lečenje i za sve te stvari. To nije postojalo uopšte. Setite se stotina miliona koje su otišle, koje se nisu videle u zdravstvu. Evo, recite sada, da kupimo jednu stvar, šta je princip koji smo uveli? Da ne možemo da kupimo ni jednu jedinu stvar a da u tom momentu kada je kupujemo, nek izaberu lekari šta god hoće, da u tom momentu to bude najjeftinije u Evropi što ćemo mi da platimo. To tražimo od svih proizvođača.

Ljudi, eto to je što može. Ne možemo preko tog jorgana, toliki je koliki je, ali ako se bude plaćao više porez, ako bude više para, ako bude više investicija, ako bude svega toga, biće više para i za plate i za lečenje dece od retkih bolesti. Uzimaćemo sve više i sve noviju terapiju. To je naš cilj. Mislim da imamo isti cilj. Ne znam čoveka u Srbiji koji nema ovaj cilj. Može da priča nešto, ali siguran sam da ne misli tako.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pravo na repliku narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite, kolegice.

VJERICA RADETA: Pa nije baš sve tako kako ste rekli.

Kažete – zaboravili ste tarife za zapošljavanje lekara. Da, zaboravila sam to da napomenem kada sam govorila malopre. Nažalost, priča se da toga ima i sad.

(Zlatibor Lončar: Recite samo gde.)

Ne, ne, rekoh priča se. Ja da znam konkretno...

(Zlatibor Lončar: Nemojte rekla-kazala.)

Nemojte, pustite vi, i ranije ne znamo ko je, i ranije se pričalo, ne znamo nikoga ko je dao 10.000 evra da se zaposli. Niko to neće da kaže. Niko neće da kaže – ja sam dao. To je opet problem u drugom delu našeg zakonodavstva, koji nije vezan za zdravstvo. Mi takođe godinama, decenijama insistiramo na tome. Dok se ne iskoreni korupcija u Srbiji, ne smemo izjednačiti davaoca i primaoca mita. Onaj ko daje mito treba da bude oslobođen krivične odgovornosti, jer je njega neko naterao da da mito, a onaj ko primi mito, treba da ide u zatvor. Ali to nema veze konkretno sa ovim zakonom, nego mi govorimo samo koliko postoje neke praktične stvari koje moraju da se urade u državi da bismo mi neke, da kažem, dečije bolesti, koje su negde možda već odbolovane i prevaziđene, kod nas nisu, da bismo ih odbolovali.

Što se tiče ovih doktorskih studija, nije isto doktorske studije mladog lekara koji tek završi fakultet i onoga koji je već počeo da radi pa hoće da doktorira. Onaj ko je počeo da radi, ima neke godine staža pa onda hoće da upiše doktorske studije, to ide o trošku vašeg fonda, a mladi lekar koji sa visokim prosekom završi redovne studije, on se na doktorske studije upisuje i finansira iz budžeta, isto kao što mladi pravnik završi master iz budžeta pa onda ide na doktorske studije, takođe iz budžeta, ukoliko ima odličan prosek. Te dve stvari se razlikuju. Verujte mi, to sasvim sigurno znam.

Dakle, u svakom slučaju je vrlo pohvalno i taj broj koji ste rekli mladih, i ne potpuno mladih nego i ljudi koji su već u poslu, koji su na doktorskim studijama, pogotovo na raznim specijalističkim studijama i, naravno, vi najbolje znate, ne mislim vi lično nego generalno, koje su to specijalnosti koje su kod nas u deficitu itd., tome treba više da se posveti pažnja, ali s druge strane treba voditi računa i o afinitetima i željama svakog lekara. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 277. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, koleginice Jovanović.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Razumeli smo, gospodine ministre, u toku vašeg boravka ovde u Skupštini da vam je Srbija na prvom mestu i sav fokus rasprave ste stavili tako da i zdravstveni sistem, i socijalna zaštita i zdravstvena zaštita treba da budu briga Srbije za zdravlje građana Srbije.

Zbog toga smo podneli ovaj amandman, koleginica na stav 1. i ja na stav 2, zato što se vezuje stupanje na snagu jednog dela člana za pristupanje Srbije Evropskoj uniji.

Srbija nikada neće postati član EU, zato što je EU, kao jedna nakazna i bauk politička tvorevina, već doživela krah, to je apsolutno svima jasno. Možda će postojati neka Evropa u Nemačkoj, jer nemačka unija u EU je, kako sada postoji i kroji apsolutno i ekonomsku i svu drugu politiku, nešto što neće moći da opstane, naročito i zbog nepovoljne pozicije Angele Merkel. Onda se postavlja pitanje zašto vi svi iz Vlade Republike Srbije i dalje kao mantru ponavljate tu istu priču „i EU i Kosovo“ kada znate da je to nemoguće.

Kako se zvao onaj, evo, morala sam da se podsetim, Peter Bajer, poslanik Bundestaga koji je, čini mi se, u oktobru ili novembru prošle godine rekao da de jure Srbija mora da prizna situaciju na Kosovu i Metohiji, da je to nezavisna država. Zar vama to sve nije dovoljan signal? I šta priča taj Mekalister, juče okupljanja onih činovnika iz Brisela u Beogradu zato što se obeležilo deset godina od podnošenja zahteva za pristupanje Evropskoj uniji. Mi stvarno više vremena nemamo.

S druge strane, pogledajte šta naši neprijatelji iz EU rade da prave kataklizmičnu situaciju u zemlji. Pa niste valjda pomislili da je ovaj ljotićevec Boško sa ovom lopovskom bratijom Đilas i Jeremić tek tako došao na ideju da sve to radi? Pa njih upravo brifuju vaši prijatelji iz EU da sve to rade, da ruše državni sistem. Zbog toga je neophodno da prekinete sa tom politikom, jer zaista će u nekom periodu, ako se to tako nastavi, biti kasno. Taj uslov i pravnoobavezujući sporazum će usloviti i te kako Srbiju da se odrekne dela svoje teritorije ako želi u Evropsku uniju.

Mi koji učestvujemo u tim raznim međunarodnim delegacijama kao članovi Parlamenta Republike Srbije i te kako imamo priliku na licu mesta, verujte, da vidimo to nesaglasje između njih, država članica EU. Nas raduje svaki nemir koji se tamo pojavi. Raduje nas i to da sledeća u koraku ka izlasku iz EU bude Italija, da se sve to dešava pred očima naroda, kome vi govorite – samo tamo je naša sigurna budućnost. Ne, nije. Posle 20 godina nisu se izvinili za zločine nad našim narodom. Posle 20 godina niko nije odgovarao za te zločine. Naša tek rođena deca, nažalost, i mnogi stariji ljudi od posledica zlikovačkog NATO bombardovanja gube glavu i formirana je komisija koja je i došla do sasvim izvesnih naučnih tvrdnji u tom smislu.

Prema tome, mi smatramo da je ovo poslednji trenutak, a oni što će da podržavaju ovu bulumentu koja je spremna sve da izda, državu i narod, neka to rade. Vi se okrenite prijateljima Srbije. Uostalom, ponavljali smo i mi, ali pre nekoliko dana je to opet rekao i srpski patrijarh – naš brod da vežemo za veliki brod Ruske Federacije i da vodimo računa o tome ko će da nas štiti u

geostrateškom, dakle vojnom, političkom, ekonomskom savezu. Kod onih koji su nam neprijatelji tradicionalni, mi nemamo šta da tražimo.

Ovim ću završiti, gospodine Arsiću, ozbiljne su teme, o tome da mnogi ljudi odlaze. Vi ste u pravu, ne možemo mi da im u ovom trenutku ponudimo tolike plate, ali izvinite, molim vas, to je nacionalni resurs. Svaki je čovek koji završi srednju medicinsku školu, a tek i fakultet i specijalizaciju, blago Srbije. I oni sad to dobijaju na izvol'te. Ljudi to rade zato što je takva propaganda i nemaju strpljenja da čekaju da budu ti, što vi govorite, bolji su uslovi, da još budu veće plate. Zato gledajte, vi ste rekli koliki je jorgan, ja ću reći guber. Eto, slučajno se i mesto porekla gospođe Radete zove tako, to je stara poslovice – oporuži se koliki ti je. Mislim da je on ipak malo duži od onoga što vi govorite i imate prostora za zapošljavanje, za još veće plate, za nabavku opreme i mi ćemo uvek to da pozdravimo, ali zaista poslednji je trenutak da se okanete puta ka EU.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Milan Krivokapić.

Izvolite.

MILAN KRIVOKAPIĆ: Poštovani predsedavajući, poštovani ministre sa saradnicima, koleginice i kolege, vrlo je značajan status osiguranika na KiM. Apsolutno podržavam politiku države Srbije, koja vodi brigu o svakom građaninu, odnosno svakom srpskom osiguraniku, a da je to tako, navešću nekoliko primera koliko država Srbija na čelu sa Aleksandrom Vučićem, odnosno Ministarstvom zdravlja na čelu sa ministrom Lončarom ulaže u zdravstvo na Kosovu i Metohiji.

Navešću neka ulaganja u zdravstvo jer za to imam podatke, a to je povećanje bolničkih kapaciteta, odnosno broja postelja u ustanovama sekundarne i tercijarne zdravstvene delatnosti, nabavka novih aparata, adaptacija poslovnih prostorija i ordinacija, izgradnja novih objekata za potrebe zdravstvenih ustanova. Recimo, u Kosovskopomoravskom okrugu, zbog potrebe stanovništva za sekundarnom zdravstvenom zaštitom, stvoreni su uslovi da se u Pasjanu otvori odeljenje interne medicine, hirurgije, pedijatrije, porodilišta i proširi služba za laboratorijsku i biohemijsku dijagnostiku. Zatim je stavljen u funkciju novi dom zdravlja u Goraždevcu. Potrebno je naglasiti da je to prvo ulaganje u jednu zdravstvenu ustanovu u Pećkom okrugu nakon ratnih dešavanja na Kosovu i Metohiji, dakle nakon 19 godina. Jedno od najznačajnijih ulaganja je ulaganje u Kliničko-bolnički centar Kosovska Mitrovica, kao i građenje nove bolnice u Gračanici.

Posebno bih se zahvalio ministru Lončaru za istrajnost u izradi kadrovskih planova za zdravstvene ustanove na Kosovu i Metohiji koji su generalno zadovoljili i organizacionu i kadrovsku strukturu. Vodio se računa o svakom zaposlenom. I sada, posle toliko godina, znamo tačno za svakog

zaposlenog u zdravstvu na Kosovu i Metohiji kakav mu je status. Bio je to ogroman posao, ali je tim ministra Lončara, posebno u zadnjih šest meseci, odradio ogroman posao.

Pitanje svih pitanja je gde bismo mi bili sada i šta bi bilo sa nama da je ostao Đilas. Srećom, znam odgovor. Hvala lepo.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima ministar gospodin Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Uvažena poslanice, samo želim da se vi ne nervirate oko EU. Znači, nemate razloga. Nema razloga, jer Srbija ima svoj put i Srbiji su na prvom mestu građani Srbije. Ono što Srbija želi, to su evropske vrednosti, one vrednosti o kojima ste i vi, i ja i svi malopre pričali, kojima težimo – dobre lekare, stručnjake priznate... Ali da bismo to imali, mi moramo da imamo i te standarde i sve to da bismo došli do toga. To je naš prevashodni cilj.

Druga stvar, što se tiče EU, mi Evropskoj uniji želimo sve najbolje. Nisam čovek koji može da se raduje kad oni imaju probleme, ne samo oni nego bilo ko drugi. Mi pažljivo pratimo šta se dešava u EU, ali ne odustajemo od tih evropskih vrednosti, jer to nije zbog EU, to je zbog nas samih. Da li će sutra biti, neće biti, da li ćemo ući, nećemo ući u Evropsku uniju, to ne može da bude razlog da mi ne radimo svaki dan sve više na tim evropskim vrednostima, koje su dobre i koje će napraviti od Srbije nešto bolje, i da će biti bolje za život i da će biti bolje sve ovo o čemu vi pričate. Pominjete mi plate iz Evropske unije i ostalo. Tamo idu naši ljudi. Tamo odlaze za veću platu. Tamo odlaze, u taj sistem, koji je takav kakav je trenutno sada. Šta će biti sa tim sistemom, naravno da ćemo da gledamo, da vidimo.

Mislim da oni imaju svoje probleme. Mi smo suviše mali da možemo da utičemo na njihove probleme. U zavisnosti od toga kako oni budu rešili svoje probleme, na nama je da iskoristimo to vreme da mi ojačamo, jer ako mi ojačamo, sutra će se drugačije pričati sa nama. Onda sigurno nećemo biti u ovoj poziciji, da stalno očekujemo od Evropske unije da nam kažu – obe strane, obe strane. Kažu ovima dole, Šiptarima, oni kažu – ma, ajde, bre, sklonite se, šta vi nama imate da pričate? Znači, o tome se radi.

Prema tome, niti smo mali, niti smo naivni. Niti ćemo uraditi jednu jedinu stvar da naškodimo građanima Srbije. Evropska unija mora da vidi šta će sa sobom i nemojte se opterećivati tim, a mi vreme moramo da iskoristimo da kod nas napravimo bolje, da sredimo stanje kod nas, da povećamo i ulaganja, i zaposlenost, i suficit i onda da nam budu veće plate. E, onda, ponavljam, drugačije će se razgovarati sa nama. I, kada smo jači, imaćemo još više prijatelja, ali onih prijatelja koji nas neće zloupotrebljavati, znate. Znači, u tome je suština, jer ćemo moći da imamo princip uzajamnog poštovanja.

Prema tome, građani Srbije, što se tiče toga, mogu da budu spokojni. Mi moramo da vodimo računa o našim građanima na Kosovu, da im omogućimo sigurnost, mir, redovno sve ono što očekuju od nas da dobiju. I, hvala svima koji nam pomažu u tome, ali Srbiji su na prvom mestu građani Srbije i sve ćemo uraditi da njima bude bolje. Hvala vam.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pravo na repliku narodni poslanik Nataša Jovanović.

Izvolite, koleginice.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Gospodine ministre, vi kad to govorite, a u kontekstu je znanja, razmene iskustava u oblasti nauke, slobodne trgovine kapitala i svega, to ovako izgleda kao lepa priča, da se poštuju te njihove tzv. evropske vrednosti. Ali kad oni...

Vi kažete – nemojte vi da brinete. Moram da brinem, zato što Srbija srlja, jer sve što se kaže i što se uslovi je zato što to traži EU. Sad ne govorim konkretno samo o ovome. Znači, bila je univerzalna priča o odnosu EU prema Srbiji. Treba li da vas podsećam koliko puta je pokušala ta ista EU da nas ponizi pred otvaranje onih vaših poglavlja 23 i 24 mi smo držali konferenciju za novinare u sedištu stranke, kako su preko ustaške hrvatske vlasti pokušali da nas ucenjuju i izabrali njih da oni budu taj neki evropski policajac koji će da određuje šta Srbija može a šta ne može i kako treba da se otvore ta poglavlja?

Znate, ta bahatost i to što je očigledno da im je samo u interesu da nam otmu teritoriju, da oni vladaju tim delom, da oni instališu kompletnu ovde svoju, kako god hoćete, moć političku, to jednostavno neće moći. Mi smo na to upozoravali mislim još 2011. godine, kada je još Velika Britanija bila u potpunom članstvu EU, jedan od najvećih mrzitelja tamo, zaboravih mu ime, možda će se setiti Martinović pošto ga je i on tada pominjao, napisao je knjigu o tome kako oni vide Srbiju, rasparčanu skroz, bez Kosova i Metohije.

Dakle, nije to nešto što je samo moja bojazan i nas srpskih radikala, već je, evo, i koleginica... S druge strane, građani Srbije kad sve to imaju u vidu, znate, postavi im pitanje u anketi neko od anketara koji zove po tom slučajnom uzorku i predstave mu tu lepu stranu, ali već kad se svako ko je zaista odgovoran prema svojoj zemlji i svom narodu pita da li vi to vidite sa ili bez Kosova i Metohije, normalno je da će da kaže – pa to je sastavni deo naše zemlje, naša svetinja, kolevka srpstva. I sve to će doći tek na red, jer oni pod tom famom svih tih drugih vrednosti, aha, lepo je, razgovaraćemo o tome, jer svi ti ljudi tamo...

Evo, slučajno sam danas u ovoj pauzi upoznala grčkog ministra ekologije, jer je bio sa ovim našim ministrom tu pa, eto, susreli smo se. Normalno, šta ću da kažem čoveku, jer on isto, pre svega, predstavlja prijateljsku zemlju, koja nije priznala Kosovo i Metohiju, a baštine te neke evropske vrednosti, ali oni su na svojoj koži isto osetili šta znači ta politika ucene, njih u ekonomskom smislu, nas samo zbog našeg geostrateškog položaja,

i to nije nikakva teorija zavere već istina, koju znaju svi. To znaju i Kinezi, to znaju i Rusi, to znaju apsolutno svi koji staju u našu odbranu, da je to cilj Evropske unije ovde na ovom prostoru.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pošto smo završili pretres o amandmanima, zaključujem pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Pošto smo obavili pretres Predloga zakona u načelu i u pojedinostima, Narodna skupština će u danu za glasanje odlučivati o Predlogu zakona u načelu, pojedinostima i u celini.

Prelazimo na 2. tačku dnevnog reda – PREDLOG ZAKONA O ZDRAVSTVENOJ ZAŠTITI (pretres u pojedinostima).

Primili ste amandmane koje su na Predlog zakona podneli narodni poslanici.

Primili ste izveštaje Odbora za ustavna pitanja i zakonodavstvo i Odbora za zdravlje i porodicu, kao i mišljenje Vlade o podnetim amandmanima.

Pošto je Narodna skupština obavila načelni pretres, saglasno članu 157. stav 3. Poslovnika Narodne skupštine, otvaram pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Na član 1. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite, kolegice.

VJERICA RADETA: Intervenisala sam u ime poslaničke grupe samo jednom rečju u ovom članu 1. i 1. stavu tog člana, koji govori šta se uređuje, na koji način se uređuje materija u ovom zakonu i stoji kod vas u Predlogu: „i druga pitanja od značaja za organizaciju i sprovođenje zdravstvene zaštite“. Mi smo predložili da bude: „organizaciju i efikasno sprovođenje zdravstvene zaštite“. Ne vidimo, čudno nam je zašto to nije prihvaćeno, jer zaista ni na koji način nije ugrožen tekst Predloga zakona. Kome može da smeta da se predloži da želimo i da zakonski, zakonom odredimo efikasno sprovođenje zdravstvene zaštite?

A kad smo već kod efikasnog sprovođenja zdravstvene zaštite, govorili smo i malopre – ova dva zakona će se i dalje preplitati, mislim da to nikome ne smeta – govorili smo o listama čekanja. Još uvek ima lista čekanja i biće ih verovatno još, zavisi u kojoj oblasti, manje ili više, ali postoji mogućnost, postoji način kako da se taj problem što pre reši. Treba da izjednačite privatnu i državnu praksu, kao što se u početku činilo skoro nemoguće a sad odlično funkcioniše kad su u pitanju apoteke. Samo na ponekoj apoteci je pisalo – ovde možete podići lekove i na recept. Sad to rade svi ili skoro svi. Naravno, refundiraju iz Fonda sredstva koja pripadaju privatnoj praksi.

To isto treba da uradite i kada je u pitanju privatna i državna praksa lekara. Na taj način ćete sasvim izvesno smanjiti liste čekanja, jer za, recimo, operaciju katarakte još uvek se čeka po dve godine otprilike u državnim bolnicama, bar tako mediji pišu, nisam imala priliku lično još uvek, ali u

privatnim klinikama se to završava odmah kad se ode i to se plaća, ne znam tačno koliko ali je poprilično skupo. Vi znate koliko ta operacija košta u državnoj bolnici. Toliko koliko košta u državnoj bolnici treba da košta i u privatnoj klinici, s tim što ćete privatnoj klinici iz Fonda isplatiti ta sredstva. Naravno, mora to biti nešto više, jer oni moraju imati zaradu. Zašto bi neko privatno otvaraju kliniku, ambulantu, bolnicu, ne znam šta ako nema zarade? Normalno je da ima.

U prethodnom zakonu je pominjano dobrovoljno zdravstveno osiguranje, koje ima veze s tim, o kom nismo stigli nešto mnogo ni da pričamo, a niste ga ni vi... Samo ga pominjete, niste ga uopšte obradili. Potpuno je nejasno u celom ovom zakonu šta podrazumeva to dobrovoljno zdravstveno osiguranje, šta dobija neko ako uplaćuje ne znam koliko mesečno itd. Nije to dobro urađeno. Možda bi bilo bolje da ovo niste ni predvideli u ovom zakonu dok se to ne uredi, dok ne budete imali jasne stavove na koji način će to funkcionisati.

Ne možemo u toliko neravnompravan položaj dovesti svoj narod, svoje građane. Naravno, onaj ko uplaćuje dobrovoljno zdravstveno osiguranje, treba da ima neki viši kvalitet, ali ne u čisto medicinskom smislu. Ne može on biti operisan zato što ima dobrovoljno zdravstveno osiguranje... Treba da mu se operiše žučna kesa, e, onaj ko ima dobrovoljno zdravstveno osiguranje, njemu ćemo operisati, a onaj ko nema, on neka se muči dok mu ne pukne žuč pa dok, ne daj bože, ne umre. Ta vrsta razlike ne sme da postoji. Dakle, onaj ko ima dobrovoljno zdravstveno osiguranje može da ima taj luksuz da bude sam u sobi, da ima televizor u sobi itd., ali ono što je čisto vezano za lečenje, tu ne može biti ni u kakvoj prednosti taj neko ko ima pare pa može da plati, a ovaj drugi ne može. Dakle, ovo je potpuno nedefinisano u samom zakonu.

Ovo je zaista ideja koju nudimo, ne samo da razmislite, nego da vidite u oblasti struke da se izjednači privatna i državna praksa. Rekli smo vam primer apoteka. Na početku se činilo i to sa apotekama kao nemoguća misija, a sad to lepo funkcioniše. Oni imaju i suplemente, koje prodaju po onoj ceni kojoj prodaju pa tu lepo zarađuju, ali svako može da dođe i da podigne lek na recept. To isto mora da funkcioniše i kada je u pitanju privatna i državna lekarska praksa. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima ministar gospodin Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Mi smo sve to što ste vi rekli uradili. Znači, mi imamo ugovore sa 17 privatnih klinika za operaciju katarakte, jer tu je najveća lista čekanja. Već par godina, minimum tri godine, 6.000 operacija godišnje smo već platili privatnim klinikama da urade.

Evo da vam kažem sada šta je problem. Zaključili smo ugovore, obezbedili materijal, novac, baš sve. Sad pozivamo građane da odu sledeće

nedelje, za dve nedelje, u privatnu ordinaciju da se operišu, a građani kažu – hvala lepo, ne želimo, čekaćemo, hoćemo da se operišemo u državnoj klinici.

(Vjerica Radeta: A koliko to treba da plate?)

Nula, ne plaća ništa. Mi smo sve platili.

(Vjerica Radeta: A taj građanin to zna?)

Tako je, apsolutno sve zna.

Znači, to što ste vi sve predložili, mi smo sve uradili. To postoji. Možete svaki dan da uzmete da proverite, da vam damo tačan broj koliko ljudi pozovemo i oni neće da odu da se sledeće nedelje operišu u privatnoj praksi.

Imamo ugovore sa ginekološkim klinikama za vantelesnu oplodnju. Hiljade i hiljade, da ne bi čekali u državnim ustanovama, idu na privatne klinike. I drugi i treći pokušaj, i povećali starosnu granicu, sve su to stvari koje već postoje.

Da ne pričam o ugovorima za hiperbaričnu komoru. Znači, sve neke stvari koje postoje smo već uradili, o tome o čemu ste vi pričali.

Podsetite me samo šta je bila sledeća stvar.

(Vjerica Radeta: Bilo je reči o dodatnom osiguranju.)

E, da. Znači, to nema nikakve veze da će neko imati prednost. Znači šta znači dodatno osiguranje? Ako država plaća jedna kolica za nekog invalida, ili jednu protezu, vi onda imate pravo da doplatite za neku drugu, bolju, koju vi hoćete. To podrazumeva samo to, a nikako da uđete preko reda ili bilo šta drugo.

Dosad to nije postojalo. Ili ste mogli da prihvatite ono što vam država daje ili ste mogli sami da platite, nije postojala mogućnost da vam država refundira taj deo koji ona već plaća. Vi hoćete nešto bolje, hoćete nešto drugo, vi imate sad mogućnost da doplatite od onoga što vam je država obezbedila. Nećete to i to što je država, hoćete nešto, to se odnosi samo na to, da nema neke greške. Da će neko ko ima neko dodatno osiguranje, koji je uplatio taj paket, hoće nešto bolje, moći da ide ranije, preko reda i ostalo, nema nikakve veze, samo se na ovo odnosi. Nemojte, molim vas, da unosite nikakvu zabludu, jer nema veze s tim. Bukvalno to je to. A ovo je drugi problem. Imamo ugovore sa privatnim, ali pacijenti hoće da idu u državnu.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pravo na repliku narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Ne unosim, naravno, nikakvu zabunu, niti to želim, ali naprotiv, želim i želela sam da se objasne, da se javno kažu neke stvari. Ovo što ste govorili o dobrovoljnom zdravstvenom osiguranju, to nije precizno navedeno u zakonu. Možda vi to tako mislite, ali nije precizirano u zakonu. Dakle, zbog toga sam to naglasila.

Kada je u pitanju privatna praksa, rekli ste da je to privatno partnerstvo kod operacije katarakte, kod vantelesne oplodnje i hiperbarične komore. Kada

je u pitanju vantelesna oplodnja, tu nema problema, tu idu i kod privatnih žene, gde stignu na red. Zbog čega? Zato što je to promovisano, za razliku, recimo, od operacije katarakte, zato što se ne zna u javnosti da je kataraktu moguće operisati i u privatnoj klinici i da se to posebno ne plaća. Svaki pacijent to sazna, kako ste rekli, kada ga upućujete, ali znate, kad to nije dovoljno promovisano, onda kod pacijenata postoji i nepoverenje, i bojazan, još uvek se ima mnogo više poverenja u državne bolnice, u državne klinike, i neka je to tako, radite vi na tome da bude još bolje, ali kažem, mora i to da se promoviše.

Ovo mi je interesantno za hiperbaričnu komoru koju ste rekli. Informacija koju mi imamo je da u hiperbaričnu komoru npr. u Zemunu ne može da dođe pacijent iz Pirota zato što valjda hiperbarična komora postoji u Nišu. Je l' tako? To mi je informacija odnedavno. Lično sam, neko se nešto raspitivao i dobila sam takvu informaciju, da RFZO ne dozvoljava, da mora, ako ko treba da ide u hiperbaričnu komoru, mora da se obrati RFZO, pa onda oni kažu – a ne, ne možeš u Zemun, ti ideš u Novi Sad, ovde ili onde. Čisto ovo, evo, informacija za vas. Ne verujem da meni nije to precizno rečeno, ali očigledno neki problem postoji ili je tako regulisano. Evo, to za saradnike da vide, da i taj problem rešite ako postoji. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Kolega Šaroviću, po kom osnovu?

Na član 1. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Periću.

SRETO PERIĆ: Gospodine ministre, meni ovo zvuči neverovatno što ste rekli, da ne žele da idu na operaciju katarakte u privatne klinike. Ne kažem da nije istina, ali baš mi zvuči neverovatno.

Vi sada delujete u jednom vakuumu. Rekli ste malopre, te činjenice nas raduju, da je zaposleno 12.500 u Ministarstvu zdravlja, od ukupno negde oko 100.000 angažovanih, da je 7.150 specijalizacija dodeljeno u nekom periodu. Tu su ohrabrujući podaci, ali vi i dalje imate, odnosno mi u Srbiji i dalje imamo ogromne probleme tu. Nedostaje specijalizanata, nedostaje čak i medicinskih sestara. Ovo nisam siguran što ću reći, ali kažu da na VMA medicinska sestra je postala tako što je bila na prekvalifikaciji. Ja sam laik za ovu oblast, ali mi nekako ne zvuči normalno da u zdravstvu ima neka prekvalifikacija. Znate, ne mislim ja kad su specijalizacije u pitanju, supspecijalizacije i slično. Možda ova informacija nije ni tačna, možda hoće još više da unize naše zdravstvo, ali jedna stvar je potpuno tačna.

Gospodine ministre, učenici osnovne škole uče nemački jezik. Nije im to redovno. Znate zbog čega? Upisaće srednju medicinsku školu. Žele da odu u inostranstvo. Studenti takođe. E, sad mi delujemo, odnosno vi kao ministar

delujete iz jednog prostora, iz vakuuma, gde štošta nije sređeno, i tako će nam se pojavljivati i ta neverica.

Pa nije baš tačno, ja ne bih rekao da su lošiji u privatnoj praksi od onih u državnim. Ne bismo na tu podelu ni vi ni ja, niko odgovoran ne bi tako vršio podelu. Moram da vam kažem, kad su u pitanju naši lekari, ne zaostaju ništa iza svetskih najboljih. Možda je problem oprema, možda je problem nekakvo drugo iskustvo, ali inače znanje i želja, pa imamo mi lekara u Srbiji koji iz operacionih sala ne izlaze sve dok se ne završi i poslednja potreba za operacijom, ne gledajući pri tome ni na sat ni na radno vreme. I mi moramo ovo da iskoristimo na bolji način.

A inače, ne znam da li je ovo tačna informacija, da je neko tražio od čistačice u domu zdravlja ili u nekoj bolnici da se učlani u SNS, inače će joj prestati radni odnos. Nije to tražio ministar, ma taman posla, ali mi izražavamo sumnju, ukoliko dođe do neke vrste centralizacije, u tom smislu, da onda ne budemo sve pokvarili. Znači, službenik, administrativni radnik, nije ni bitno, može da bude i uslovljen da bi bio član određene stranke. Lekari, zdravstveni radnici, njima se ne smeju postavljati takva ograničenja, tu samo struka i želja. Znači, potrebno je da neko i voli ovo.

Opređeljuju se sad mlade generacije da studiraju, odnosno da se školuju za zdravstvena zanimanja, mislim na medicinske sestre i tehničare, zbog mogućnosti odlaska u inostranstvo i nešto bolje zarade. Pitanje je da li svi to vole. U ranijem nekom periodu medicinu je studirao ili išao u srednju medicinsku školu onaj koji je voleo sutra i da se bavi tim, ne postavljajući pitanje kolika će mu biti zarada.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima ministar gospodin Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Molim vas, samo da neke stvari ne dovodimo... Pre nego što smo zaključili ugovore sa privatnim klinikama, konkretno za operaciju katarakte, uverili smo se da oni apsolutno imaju kadar, da imaju opremu, da imaju sve ono što je neophodno, da imaju sve ono isto kao što i u državnoj ustanovi postoji. Ne bismo sklapali ugovor i slali ljude da se nismo uverili da to postoji. Znači, to nemojte da dovodite...

Mi smo, pored ovoga što smo najbolje lekare koji su završili fakultet zaposlili dosad 160 i na svakih šest meseci zapošljavamo nove, dajemo specijalizacije, doktorske disertacije, napravili dogovor i sa srednjim medicinskim školama. Mi sve one najbolje koji završe srednju medicinsku školu, i škola što nam da da su to bili najbolji đaci u generaciji, automatski sve ih preuzimamo i zapošljavamo. To će biti sad i od juna, a zaposlićemo i do juna, kad nam daju spisak sad iz prethodne generacije od prošlog juna što su završili, i njih ćemo sve da zaposlimo.

To što pričate za specijalizacije, malopre sam vam rekao, dali smo taj broj, 7.150 specijalizacija, ali još nismo ni te prve koje smo pre četiri i nešto godine dali, oni još nisu postali specijalisti. Jer vam treba vreme. Treba vam pet godina da neko postane specijalista, da ide sve kako treba, da nije neku pauzu pravio, da nije otišao na porodiljsko ili na nešto drugo. Znači, to je faktor vreme, koje morate da sačekate i tek onda da dobijete rezultat, jer to je proces koji traje. A nasledili smo ono što smo nasledili, da se nisu davale specijalizacije, da smo imali lekare starije od 55 godina, koji neminovno idu u penziju, i slično. To vam je suština priče, mislim da je krajnje jasna.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 1. amandman je podnela narodni poslanik Ružica Nikolić.

Da li neko želi reč. (Ne.)

Na član 7. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, kolegkinice Jovanović.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Tražili smo brisanje ovog člana, gospodine ministre, jer se podrazumeva da se sredstva za finansiranje zdravlja obezbeđuju zakonom, s tim što su još i druga dva zakona uključena, Zakon o budžetu i Zakon o budžetskom sistemu. Smatrali smo da je ovo suvišno zato što i sam Ustav određuje da se zdravlje stanovništva Srbije finansira iz zakona.

Ovo je sada prilika da potenciram još neke oblasti iz ovog zakona o kojima smo hteli da razgovaramo ali nije bilo vremena; nešto sam pomenula u načasnoj raspravi.

Što se tiče dopunskog rada, tu niste bili... Bili ste precizni, ali tako piše. Kako ste zamislili da to postoji u praksi? Evo, sad imamo situaciju da su pojedini domovi zdravlja potpuno devastirani. Znači, godinama se to, vi ste pokušali da ih oporavite, ali neki nisu, blokade su bile, pa do pre 15 dana i blokada Kliničkog centra Kragujevac, a niste reagovali, račun koliko je dugo bio blokiran. Šta je ostavljeno u lokalnoj samoupravi, tek ćete da vidite sada, pošto je to prešlo na vašu nadležnost.

Mi smatramo, mi srpski radikali, da treba da se donese strategija u Skupštini Srbije, i stvarno smo je precizno nazvali i napisali – razvoja zdravstvene zaštite. Ima više, ja ne mogu da kažem da ovo ministarstvo nije usvajalo te različite strategije, ali ministarstvo. Jer ste videli iz ove rasprave... Evo, mi smo najveća opoziciona stranka, jedina prava opozicija, a ne ovi koji su napustili Skupštinu. Mnogi se tu pojavljuju kao neke stranke koje nisu učestvovala na izborima i rade protiv interesa države i naroda. Dakle, mi zaista ozbiljno hoćemo svakom poslu da pristupimo, evo, kao opozicija. Od nas ste čuli u ovoj raspravi po amandmanima, i u načasnoj raspravi, verujem, dosta dobrih ideja. Jer mi smo glas naroda, razgovaramo sa ljudima. Što kaže gospođa Radeta, ako vratite ovu medicinsku sestru i rešite tako te neke slučajeve koji do

vas ne mogu da dođu, jer ne može svaki građanin da vam se obrati, svi sa problemima, to će puno da znači.

Ali razmislite malo, zar nije dobro da razgovaramo o tome kako možemo još dodatna sredstva da nađemo? Mi budžet dobijemo u zakonskom roku. Ali mi o budžetu nismo mogli da raspravljamo adekvatno u smislu da je to bila posebna tačka dnevnog reda pa da mi, srpski radikali, iznesemo sve naše primedbe – nekada je Arsić bio ekspert za pisanje amandmana na budžet – sve naše primedbe po stavkama, da pišemo amandmane i da kažemo.

(Vjerica Radeta: Zaboravilo se, moj Arsiću.)

Uvek smo to radili. Evo, tu ima još poslanika koji će to da potvrde. Otkad postoji Srpska radikalna stranka, uvek smo, i na saveznom nivou i na republičkom nivou, tražili koja su to mesta gde možemo da preusmerimo, za zdravstvo pre svega, a onda za vojsku i za policiju. Smatramo da su to tri osnovna stuba društva, koja treba da funkcionišu i da štite državu i narod. Ima strategija o javnom zdravlju i za zdravlje mladih, ali ovo nešto kako će u budućnosti da se razvija... Jer zakon je dao jasan okvir, a Srbija mora da se opredeli za ono što joj je prioritet da ostvari u toj oblasti. Kasnije ću da govorim, kad budu ovi sledeći amandmani, i o načinu kako da se pospeši još više to javno-privatno partnerstvo.

Da, ovo ste u pravu, ali mislim da je tu i bojazan ljudi. Mnogo veće treba da bude. Pojavljujte se, ko će da vam zameri, ministar ste, vaše kolege, pričajte – građani Srbije, možete da izvršite, imamo 17 klinika, tu, tu i tu, isto je, nemojte da se plašite ničega. Jer, znate, malo ljudi tu zaziru, sve što je novo i što ne poznaje građanin Srbije normalno je da će da se boji toga. On kaže – ne, sigurnije je meni tamo. I ovde rade odlični i stručni ljudi... Neću sada da pravim reklamu. Dobro je da se tim putem krenulo, ali ja sam pratila i šta je predsednik njihovog udruženja rekao. Oni su čak i pohvalili vlasnike privatnih klinika i ordinacija. Dobar je zakonski okvir, ali još više mora da se, pozivanjem tih ljudi, uključe.

I kad je govorila koleginica, nije samo mislila na te klinike, nego je mislila i na druge ordinacije, koje treba da se opredele da sklope sa vama ugovor da bi, normalno, dobijale novac, a da građani ne bi čekali toliko i za razne specijalističke preglede.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Veroljub Matić.

Izvolite.

VEROLJUB MATIĆ: Zahvaljujem.

Koleginica Nataša Jovanović je pokrenula jedno pitanje i mislim da je ono suštinski najbitnije za sve građane Republike Srbije, a to su domovi zdravlja, jer najveći broj građana i koristi usluge, što se tiče zdravstva, domova zdravlja.

S obzirom da su domovi zdravlja dosada bili u javnoj svojini lokalne samouprave, sada će biti u javnoj svojini Republike Srbije, to za građane, odnosno za pacijente i nije toliko bitno u čijoj će svojini biti, nego koje efekte imamo iz toga. Ono što ja vidim, iako nisam iz te struke, mislim da je ovo bolja varijanta, prvenstveno iz razloga što će bolji efekat i pružanje zdravstvenih usluga biti jer će biti na jednom mestu veći broj stručnih lica, lekara, koji će moći da pruže uslugu pacijentu, a ne kao dosada, to je bila i procedura, i teškoće i na različitim mestima se odigravalo.

Dalje, odgovornost. Jako je dobro što je uspostavljena vertikalna, što se zna da će postojati zdravstveni centar, ako sam ja to sve dobro razumeo, pri kome će biti dom zdravlja. Znači, postoji vertikalna rukovođenja, a postoji i vertikalna finansiranja. I to je sve na jednom mestu. To je nešto što čini jednu odgovornost i mislim da je i kvalitet više. Jer surogat se nigde nije pokazao kao nešto dobro, kao što su dosada domovi zdravlja bili, država ili ministarstvo daju za plate, uglavnom sve ostalo lokalna samouprava, određeni deo materijalnih troškova i investicija i sistem rukovođenja i upravljanja. To se nije baš slagalo do kraja. Negde je to išlo kako treba, negde nije išlo i mislim da je ovo bolja varijanta za pacijente i za građane u celini.

Ja ću navesti primer odakle ja dolazim, iz opštine Koceljeva, a ako to bude kako je bilo i ranije, a verovatno će to biti, Opšta bolnica Šabac će postati zdravstveni centar koji će uključiti domove zdravlja u Šapcu, Bogatiću, Vladimircima i Koceljevi. U celom tom krugu, recimo, Dom zdravlja Koceljeva će biti najudaljeniji od Zdravstvenog centra Šabac. To je prosečno na celoj površini negde oko pedesetak kilometara. Zato u planu mreže zdravstvenih ustanova treba voditi računa i o tim najudaljenijim domovima zdravlja u odnosu na zdravstvene centre tako da ti domovi zdravlja dobiju možda veći broj zdravstvenih ambulanti, ili već kako se to zove, da bi jednostavno građani imali priliku da imaju tu prvu zdravstvenu uslugu, pa kasnije, ako ima potrebe, da se ide i u bolnicu.

Dalje, možda i tamo gde dosad nije bilo ambulanti, ja govorim o tim udaljenim krajevima, a pogotovo udaljenim u odnosu na zdravstveni centar, da jednostavno, kao što je kod mene, recimo, Kamenica i Svileuva, imaju ambulante. Ima Donje Crniljevo i Draginje. Jednostavno, plan mreže kada se bude radio, da se vodi računa i o tome.

Dalje, danas sam čuo, možda nisam pročitao, pokretna apoteka. Mislim da je to jako dobra stvar i da će da vredi mnogo, pogotovu u seoskom i ostarelom delu.

Dalje, udaljenost od zdravstvenog centra, pa i od doma zdravlja, ali prvenstveno od zdravstvenog centra, u direktnoj je srazmeri sa troškovima pacijenta. Troškovi odlaska i dolaska, pa i troškovi ostanka tamo na licu mesta, dužina čekanja prevoza itd. Jednostavno, da li je ovih 50 kilometara, što je

predviđeno ovde, da li je to prava mera, ili je to 40, recimo, i tako dalje, verovatno je to neko merio i predložio, ali jednostavno treba videti u praksi kako će se to pokazati pa eventualno to menjati.

Ali ima nešto što smanjuje troškove u ovim zakonima. To je, recimo, 30 dana je dosad mogao izabrani lekar da da bolovanje, sad to može da bude 60 dana. Tu se duplo smanjuju troškovi za onoga ko koristi tu vrstu bolovanja, zato što je on morao posle 30 dana da ide pred komisiju određenu, pa je morao da pravi troškove, da gubi dane itd. Dalje, upućivanje na bolničko lečenje, dosad je to mogao samo izabrani lekar, sad može i specijalista, koji se nalazi baš u zdravstvenom centru, odnosno u bolnici, tako da se i taj deo, jedan dan troškova tog pacijenta, jednostavno smanjeni su troškovi za pacijenta.

Tako da ima tih poboljšanja i mislim da je ovo dobar zakon. Verovatno će praksa pokazati da deo možda treba korigovati, ali čini mi se da je ovo sasvim u redu. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 8. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, koleginice Jovanović.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Hvala.

Predložili smo, gospodine ministre, da se u društvenu brigu o zdravlju uključi i porodica. Dakle pojedinac, poslodavac, to je to, ali porodica kao važna i najvažnija ćelija društva za brigu čoveka, zbog toga što smatramo da i nekoliko zakona koji se tiču porodice upravo nas usmeravaju na to da ona i te kako treba da ima ulogu i zato smo tu reč stavili. Evo iz kog razloga. Ja sam i član Odbora za prava deteta i u okviru tog odbora, koji je ranije bio komisija, mi se bavimo brigom za zdravlje dece u porodici, kako u porodici bioloških roditelja tako i u hraniteljskim porodicama, kod onih koji su usvojili tu decu. Govorili smo i pre nekoliko dana o tome, baš je koleginica to potencirala kada je predložila izmenu i dopunu tog zakona, i tu su moguće svakakve zloupotrebe, znate, naročito u hraniteljskim porodicama. Zašto se onda i taj termin, kad je to najvažnije za očuvanje i mentalnog zdravlja svakog pojedinca, i tek rođenog deteta i uopšte ljudi, ne bi uneo u zakon?

Eto, to smo iz tog razloga, da ne mislite da nešto drugo ispravljamo, predložili i zbog toga što u okviru Ministarstva za rad, boračka i socijalna pitanja postoji sektor za brigu o porodici. Sad, da li nešto slično, nisam uspela da pronađem, postoji u okviru Ministarstva zdravlja, to zaista ne znam, ali ono što treba da se unapredi, sad, pošto ste vratili ove domove zdravlja u svoju nadležnost, to je u okviru rada službe patronažne sestre, postoji i kao sektor, je l' tako, ispravite me ako grešim, služba koja se bavi brigom o porodici.

To je jedan koncept koji bi trebalo da se približi građanima, a naročito starima i bolesnima, zbog njihove sigurnosti. Kad smo govorili o ovim

zakonima, pogotovo o ovom, u načelnoj raspravi, ja sam iznela podatak, koji je tačan, da preko 20% naše populacije su stari ljudi i ta demografska slika našeg društva, nažalost, ne može da se popravi tako brzo. Da bi oni imali tu mogućnost, jer, znate, mnogi stari ljudi su nekada ostavljeni i od svojih najbližih, i o njima ne vode računa, šta je njima potrebno, ako bi se taj akcenat stavio na porodicu i da se ovim i drugim zakonima obavežu kada je u pitanju zdravlje ljudi, i te kako mislimo da bi se ulila neka nova sigurnost, a na kraju prava i obaveze koje proističu iz tog zakona.

Kada su u pitanju poslodavci, koje ste vi ovde jasno naveli, gospodine ministre, mnogi od njih, a naročito privatni, obezbeđuju samo zdravstvenu knjižicu, i vi to znate, a drugih uslova za lečenje tih ljudi nema. Pa nam se dešavalo sve ovo na gradilištima, što je zaista strašno, u samoposlugama, prodavnicama brze hrane itd., gde su ljudi potpuno prepušteni na milost i nemilost. Na kraju, u kafićima, ugostiteljskim objektima. Znate, tu mora malo u sadejstvu sa vama, jer to je opet zdravlje tog čoveka na poslu. To ne može samo inspekcija rada da gleda da li su oni prijavljeni ili nisu, već da li se vodi računa, propisana oprema, sve ono što njih ugrožava.

Imali smo zaista razne situacije. Imamo i dalje slučaj Lapova, je l' tako, gde se otvoreno sumnja da jedna strana kompanija u naseljenom mestu izmešta nuklearni otpad. Prema tome, mi moramo veoma ozbiljno kao društvo da se posvetimo svim tim problemima od jednog do drugog kraja. Despotović je pričao o deponiji na ulazu u Prijepolje. Sve su to neke stvari koje direktno atakuju na zdravlje čoveka.

E, zato smo pre svega stavili akcenat na porodicu, a onda i ovi poslodavci, i pojedinci koji to rade, svesno ili nesvesno, moraju strože da se sankcionišu, jer zdravlje čoveka je na prvom mestu.

PREDSEDAVAJUĆI (Vladimir Marinković): Hvala, kolegice Jovanović.

Na član 10. amandman je podnela narodni poslanik Aleksandra Belačić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 10. amandman je podnela narodni poslanik Ružica Nikolić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 10. amandman je podneo narodni poslanik Nemanja Šarović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Šaroviću.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, ja sam u ime poslaničke grupe SRS podneo amandman na član 10. stav 5. pokušavajući da preciziramo jednu činjenicu.

Ovde se radi o tome da tražimo da se precizno odredi da Republika Srbija mora da obezbedi zdravstvenim ustanovama čiji je osnivač i sredstva za izvršavanje obaveza po izvršnim sudskim odlukama, i to za sve obaveze koje se ne finansiraju iz sredstava obaveznog zdravstvenog osiguranja ili na drugi način u skladu sa zakonom.

Vi veoma dobro znate da je bilo različitih primera širom Srbije lošeg i, slobodno mogu reći, nedomaćinskog poslovanja nekih zdravstvenih ustanova, imali smo slučajeve blokiranja računa i razne druge, i to je nešto što dovodi u opasnost čitav zdravstveni sistem, odnosno njegove delove, i način na koji će biti pružane zdravstvene usluge krajnjim korisnicima.

Mislim da biste vi kao ministar takođe morali da uradite mnogo više i po planu toga da te izvršne sudske presude protiv zdravstvenih ustanova čiji osnivač republika budu manje. Kako ćete to uraditi? Tako što će se voditi selekcija koji će sporovi biti vođeni. Vi znate da u državi postoji taj neki sistem da se uvek ide do kraja, da se država sudi do kraja, da to nekad traje zaista dugi niz godina, da se povećavaju potpuno neopravdano troškovi i da bi to nekad moralo da se preseče.

Veliki je problem, znam pošto sam radio i u pravosuđu, to što je izuzetno teško utvrditi odgovornost lekara. To je nešto što se gotovo nikad ne priznaje. Jako je teško naći lekare koji će veštačiti i svedočiti protiv drugih lekara i ispada, pored toga što mi zaista imamo i vrsnih stručnjaka i ljudi koji kvalitetno obavljaju svoj posao, da su jedino u Srbiji lekari apsolutno nepogrešivi. To je možda teže čak dokazati na sudu nego korupciju kod ministara. Lakše je čak i ministra osuditi, i u javnosti i bilo gde drugo, nego pojedine lekare.

Ima lekara koji su nečasni, ima lekara koji su sramota za svoju profesiju. I ja vodim protiv jednog takvog nekoliko postupaka i znam koliko je teško kroz institucije sistema suočiti se sa takvim stvarima. Vi kao ministar morate da pokažete spremnost da se ogradite od takvih ljudi i da jasno kažete da ti koji ne postupaju u skladu sa etičkim kodeksom, koji obavezuje sve, da oni su kukolj i da oni ne treba da zasluže i da uživaju bilo kakvu zaštitu od institucija sistema.

Poseban problem su, naravno, sudovi časti. Imao sam prilike i sa tim da se upoznam, sa sudskom praksom njihovom, gde npr. lekar, gde je konstatovano, radi se o lekaru Hitne pomoći, konstatovao je Sud časti da je prekršio procedure, da je posledica smrtni ishod, a njemu je kazna, verovali ili ne, bila opomena. Dakle, to je najblaža sankcija. Postoji mogućnost novčanog kažnjavanja više meseci, postoji mogućnost čak i oduzimanja licence. Umesto da neko krivično odgovara u takvom slučaju, on je dobio opomenu.

To su stvari koje obeshrabruju ljude da se uopšte žale na sve ono loše što doživljavaju unutar zdravstvenog sistema, a vi ste taj koji mora poslati upravo suprotnu poruku i reći da ste na strani pacijenta, a ne onih korumpiranih lekara koji u najvećoj meri štete sistemu.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Šaroviću.

Reč ima ministar dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Nema nikakve dileme, mislim da ne postoji niko ko može da opravda bilo kog lekara koji prlja beli mantil. Jednostavno, ubeđen sam da ima minimum 98% procenata onih lekara koji stvarno rade svoj posao, ali ima i onih koji to ne rade.

Želim samo da vas podsetim, a vi to možete da proverite, ne sećam se da je u nekom periodu više lekara procesuirano i da su dobili... To što vi kažete da nisu osuđeni, osuđeni su i na zatvorske kazne i na sve ostalo. To možete da proverite, krenite unazad jedno dve-tri godine i videćete. Mislim da u prethodnom periodu nije bio slučaj da toga ima. Naravno, nisam srećan zbog toga, ali pravosuđe je nezavisno i verovatno se radi na osnovu činjenica i dokaza.

Druga stvar, ovo što ste pomenuli vezano za plaćanje, nema nikakav problem Ministarstvo zdravlja da plati ako se ustanovilo da je napravljena greška pa izgubljen proces i da se plati. Ali ima druga stvar, kada dođe da se plati što je država već jednom platila, a neodgovorno rukovodstvo ustanove, doma zdravlja ili neke druge zdravstvene ustanove nije taj novac dalo tamo gde treba. Nije platilo lekove, nije platilo nešto drugo, onda su narasli ti troškovi i došlo je pred sud i sad to treba da se plati. Vi po zakonu, po Ustavu, ne znam čemu, ne možete dva puta da plaćate istu stvar. A taj koji je to uradio, njega nema nigde. On je radio, radio, radio to sve, e sad mi dajemo primer time što će, eto, to država opet da plati. Ne možemo, ne možemo to po zakonu. Za ove druge stvari nemamo nikakav problem. To piše, Ministarstvo može, ako se radi o ovim stvarima, da je izgubio na sudu, bilo gde, vezano za grešku, vezano za bilo šta drugo, ali što već nije plaćeno iz državnog budžeta. To je suština.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Reč ima Neđo Jovanović.

Izvolite.

NEĐO JOVANOVIĆ: Zahvaljujem se, predsedavajući.

Moram u startu da kažem da je teško očistiti od korupcije bukvalno sve sfere života, a to podrazumeva, kad govorim sve sfere života, i funkcionisanje institucija, među kojima su institucije u oblasti zdravstva, i prosvete, i sudstva i tako dalje.

U tom pravcu bih mogao da se saglasim sa kolegom poslanikom i kolegom po profesiji Nemanjom Šarovićem da zaista postoje ovi problemi na koje ukazuje, ali imamo različite pristupe tim problemima.

Pošto je otvoreno posebno odeljenje tužilaštva koje se bavi isključivo koruptivnim krivičnim delima, primeri iz sudske prakse koji su meni poznati po profesiji kojom se bavim, dakle advokatskoj, takvi su da je u zadnje vreme veliki broj lekara procesuiran upravo od posebnog odeljenja koje se bavi koruptivnim krivičnim delima. Da li je u pitanju primanje mita, zloupotreba službenog položaja ili neko drugo krivično delo, u svakom slučaju, građani treba da znaju da ih ima mnogo.

Posebna grupa krivičnih dela su krivična dela na koje je kolega Šarović ukazao, a to je nesavesno lečenje pacijenta. Činjenica je da se za utvrđenje postojanja ili nepostojanja krivične odgovornosti sud mora vezati za nalaz i mišljenje veštaka. Opet je činjenica da taj nalaz i mišljenje mora doneti stručno kompetentna ili institucija ili fizičko lice koje se bavi veštačenjem, koje je zakleti sudski veštak, odnosno nalazi se na evidenciji sudskih veštaka pri Ministarstvu pravde. Činjenica je i da je vrh piramide u veštačenju Sudskomedicinski odbor pri Medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu, koje se bavi veštačenjem.

Imamo situacije gde se utvrđuje da je zaista došlo do povrede određenog materijalnopravnog propisa. I ko tada odgovara, uvaženi ministre? Po principu objektivne odgovornosti, odgovara država. Zašto? Zato što će lekar biti solidarno odgovoran sa državom, odnosno Ministarstvom zdravlja, zato što se tužbe tako uglavnom i podnose. Zato je zdravstveni centar u Užicu, iz koga ja dolazim, opterećen ogromnim brojem predmeta, ogromnim brojem pravosnažnih sudskih odluka koje upravo dovode u situaciju totalnog finansijskog kolapsa i nemogućnosti da se neke obaveze izmiruju na način kako bi se izmirivale. Gde je najveći teret? Opet teret na Ministarstvu zdravlja, odnosno na državi, jer država mora te troškove, nažalost, da pokriva i opet se tu u praksi svi pozivaju na princip objektivne odgovornosti.

Ne želim niti imam razloga da sumnjam da postoji izuzetan napor i Ministarstva zdravlja i vas kao ministra da se sve te, da ih nazovemo štetne, pojave otklone, ali ih, nažalost, ima i uvek će ih imati, jer krivična odgovornost je individualna odgovornost i nikad se ne zna da li će i onaj ko je najstručniji i najkompetentniji nehatno ili umišljajno učiniti neku protivpravnu radnju koja ima obeležje krivičnog dela.

Šta je bitno? Bitno je da se uvek pomno prate situacije koje predstavljaju rizične situacije kada su u pitanju moguće štetne posledice i uvek preventivno reagovati kako bi se te opasnosti od štetnih posledica otklonile. Ja po Užicu znam da vi to radite i da ste radili više puta i u više navrata da ste reagovali. I zbog toga smatram da je to jedini put, i kažem, saglašavam se sa Nemanjom u

tom pravcu, jedini put da iskorenimo jednu pošast, koju, istini na volju, teško je iskoreniti, ne u Srbiji nego u celom svetu. Ne postoji država na zemaljskoj kugli koja nije opterećena problemom koji se zove korupcija, ali je mi smanjujemo na najmanji mogući nivo, najmanji mogući stepen. Nadam se da će se u tom pravcu borba i nastaviti i da će dati rezultate.

PREDSEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Zahvaljujem.

Na član 11. amandman je podnela narodni poslanik Miroslava Stanković Đuričić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 11. amandman je podneo narodni poslanik Milorad Mirčić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 11. amandman je podnela narodni poslanik Ružica Nikolić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 13. amandman je podneo narodni poslanik Nikola Savić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 14. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Izvolite, kolega Periću.

SRETO PERIĆ: U ovom predlogu zakona je ovim redosledom nekako dato u nadležnost briga o zdravlju, pa je rečeno na prvom mestu država, na drugom mestu autonomna pokrajina, na trećem jedinica lokalne samouprave, pa onda poslodavac i, na kraju, pojedinac. Ja lično mislim da je mogao pojedinac da bude i na prvom i na poslednjem mestu, jer kako vi, gospodine ministre, rekoste juče, čini mi se, uspešno lečenje je samo ono lečenje koje se otkrije na vreme. Znači, pojedinac bi morao takođe mnogo više pažnje da obrati. Ne zato što on to hoće ili neće. Ovo je nešto što ne može mnogo da se ostavi naruku pojedincu, zato što to posle mnogo košta i državu i sve druge.

Zbog toga, zbog te snage i značaja zdravlja o kojem treba da vodimo računa, mi smo predložili da se u članu 14. i preventivni lekarski pregled radi jednom godišnje, gde bi bilo u obavezi poslodavca da to organizuje, na njegov zahtev, naravno, uz njegovo plaćanje.

Znate zbog čega bi bio važan redovan, sveobuhvatan godišnji pregled? Malopre ili u toku današnjeg dana rečeno je nekoliko stvari koje Ministarstvo sprovodi, pa smo došli do zaključka da građani Srbije, ili pacijenti, nisu upoznati sa tim dobrim stranama brige o njihovom zdravlju. Lakše je sa nivoa organizovanosti, a poslodavac je organizovaniji nego što je pojedinac. Pogotovo treba imati u vidu da mi imamo i veliki broj firmi koje zapošljavaju veliki broj radnika. Kad kažem veliki broj radnika, mislim od sto pa možda negde i do hiljadu. Ako je neka strana firma, sad ovde mislim i na strane firme, spremna da primi sve subvencije, koje se kreću po jednom zaposlenom i do 10.000 evra, pa čak i više, onda ona zbog te društvene, a zbog potrebe zaštite zdravlja, ima odgovornost da vodi računa o zdravstvenom stanju zaposlenih. Ne samo da bi

bili efikasniji u izvršenju svojih radnih obaveza, nego da bi i naša nacija imala bolje zdravlje. A sigurno, uz sve ono što postoji kao problem, stanje zdravlja naše nacije nije baš na zavidnom nivou. To ne zavisi samo što će država da učini, uloži ili ne uloži, da se afirmiše ili ne, nego jednostavno ovde je mnogo toga prepušteno pojedincu, a pojedinac nije organizovan kao što bi mogao da bude poslodavac.

Rekli ste da je zakonom predviđeno drugačije, pa SRS zato amandmanski interveniše da bi jednom godišnje sveobuhvatni lekarski pregled zaposlenih, po nalogu poslodavca, trebalo obaviti te preglede.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 16. amandman je podneo narodni poslanik Tomislav Ljubenović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 17. amandman je podneo narodni poslanik Nikola Savić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 17. amandman je podnela narodni poslanik Nada Kostić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 18. amandman je podnela narodni poslanik Aleksandra Belačić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 19. amandman je podneo narodni poslanik Miljan Damjanović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 19. amandman je podnela narodni poslanik Nada Kostić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 20. amandman je podneo narodni poslanik Zoran Despotović.

Kolega Despotoviću, izvolite.

ZORAN DESPOTOVIĆ: Hvala.

Dame i gospodo narodni poslanici, dobro je što su ovi medicinski zakoni na dnevnom redu, svakako najosetljivija oblast društvene delatnosti, jer ljudski život i zdravlje su neprikosnoveno pravo svakog čoveka. U pitanju je i zdravlje naroda, a ono je nacionalna odgovornost, jer je i zdravlje uslov života.

U zdravstvu ne moramo da jurimo za Evropom, nego da idemo paralelno sa njom. Umesto kaskanja, moramo ići događajima u susret, jer je život ljudi u pitanju.

Pitamo se, gospodine ministre, kakva je situacija u našem zdravstvu. Ova oblast je pogođena mnogim objektivnim, a i unutrašnjim problemima, među kojima je najizrazitija sujeta, zatim karijerno otimanje, problemi izbora lekara, dobijanje specijalizacija i supspecijalizacija, omalovažavanje kolega iz drugih zdravstvenih ustanova i centara.

Od objektivnih problema u ovoj oblasti izdvojio bih, recimo, kao najvažnije nemogućnost dobijanja stambenog prostora za medicinsko osoblje, zatim nedovoljno su plaćeni i neadekvatni su uslovi za rad, ne svugde ali

pogotovo u manjim sredinama. Zato su ljudi iz ove profesije prvi za napuštanje ove zemlje, a naši zdravstveni stručnjaci su veoma cenjeni u svetu. Ovde ne mislim samo na lekare; naravno, mislim na sve medicinsko osoblje. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem se.

Reč ima ministar Zlatibor Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Želeo bih svima da zahvalim na ovoj raspravi. Mislim da je mnogo toga moglo i da se čuje i mnogo toga će se uraditi, imati efekta. U svakom slučaju, imaće koristi svi građani Srbije i svi pacijenti.

Što se tiče stanja, stanje o onome što građani kažu, što je najbitnije, ide nabolje. Zaustavljeno je propadanje srpskog zdravstva, u koje se nije ulagalo 30-40 godina. Zaustavilo i krenulo da se ide napred. Još mnogo toga mora da se uradi. Jednostavno, takav je sistem, glomazan je sistem, živ sistem, koji se sam po sebi menja, bukvalno, iz meseca u mesec a ne nešto duže.

Da li će on biti dobar? Biće dobar. Biće još bolji ako izbacimo politiku iz njega, ako ga ostavimo ljudima koji su stručni da rade i ako pokušamo da, što je do nas, svako sa svog mesta i sa svojim mogućnostima, damo svoj doprinos, da damo podršku tim ljudima da rade u što boljim uslovima i da im, naravno, što je svima cilj, povećamo plate.

Ne želim nikoga da lažem. Ne želim da se zanosimo svi. Svi znamo kako realno stoje stvari. Jednostavno, proces odlaska lekara je nešto što se dešava u celom regionu, u celoj Evropi i celom svetu. Uvek postoji neka zemlja koja može da da bolje uslove. Lekari idu i iz Nemačke. Iz Nemačke idu u Švajcarsku, iz Nemačke idu u Emirate, idu u Kuvajt, Švedsku. Znači, odlaze tamo gde dobiju bolje uslove. Mi taj proces ne možemo da zaustavimo, ali možemo sigurno da uradimo neke stvari da ga usporimo, a ono što je najbitnije, da vi znate za šta se mi borimo i šta je naš cilj, a to je da se naš sistem ne zaustavi.

Evo, zemlja EU, Hrvatska, koja je morala da obustavlja rad bolnica jer nisu imali dovoljno medicinskih sestara da bi održali proces rada. Ista ta zemlja ima otvoren konkurs za preko 150 lekara. Već tri godine se niko nije javio.

Naš cilj je da nam se to ne desi, da uradimo sve to, da sistem funkcioniše i da radimo, svako iz svoje nadležnosti, da on bude još bolji. Ali ono na čemu insistiram, a to možemo svi da uradimo, da bi ovaj sistem funkcionisao i da bi bio bolji, mora odnos zdravstvenih radnika i pacijenata da se poboljša. To je osnov svega, da tu postoji razumevanje. Kad tu postoji razumevanje, ne postoji problem koji ne možemo da rešimo. Molim vas, imajte to samo na umu.

Hvala svima na raspravi.

PREDSEDAVAJUĆI: Ovim bismo završili sa današnjom raspravom.

Nastavljamo u utorak, u 10.00 časova.

(Sednica je prekinuta u 17.00 časova.)

